NHỮNG VỤ ÁN NỔI TIẾNG THẾ GIỚI

TÀI CÔNG KỲ ÁN

VỤ GIẾT NGƯỜI TRÊN CHIẾC THUYỀN HOA

NHÀ XUẤT BẢN CÔNG AN NHÂN DÂN

Vụ Giết Người Trên Chiếc Thuyền Hoa

RobertVan Gulik

Tên eBook: Vụ giết người trên chiếc thuyền hoa

Tác giả: Robert Van Gulik

Thể loại: Tiểu thuyết, Trinh thám, Văn học phương Tây

Nguyên tác: The Chinese lake murders

Bộ sách: Những vụ án nổi tiếng Thế giới

Người dịch: Nguyễn Bản

Nhà xuất bản: NXB Thanh Niên

Nhà phát hành: Phương Đông

Khối lượng: 260.00 gam

Định dạng: Bìa mềm

Kích thước: 13x20 cm

Ngày phát hành: 03/2008

Số trang: 316

Nguồn: vnthuquan.net

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Giới thiệu:

Năm 666 *Địch Nhân Kiệt* được bổ nhiệm làm thẩm phán tại *Hán Dương*, một thị trấn nhỏ nằm cách kinh thành 60 dặm về phía tây bắc. Nơi đây ẩn trong núi cao và là một nơi cô lập ít người lui tới.

Tại đây có một cái hồ bí ẩn mà những truyền thuyết từ xa xưa đã kể về những vụ mất tích bí ẩn tại hồ này mà thi thể không bao giờ được tìm thấy nhưng bóng ma của họ vẫn lảng vảng xung quanh hồ. Tuy nhiên cái hồ này lại nổi tiếng với những chiếc "thuyền hoa" , một nhà chứa trên mặt nước mà khách có thể dùng cơm với những kỹ nữ xinh đẹp và ở lại qua đêm trên thuyền

Địch Nhân Kiệt được mời tới dự một bữa tiệc tại thuyền hoa và trong bữa tiệc này một kỹ nữ tiết lộ cho ông về một âm mưu phản loạn được tiến hành tại *Hán Dương*. Ông chưa kịp hỏi lại thì người kỹ nữ này đã bị giết chết. Ai là thủ phạm trong những vị khách trên thuyền.

Một cô dâu bị giết chết trong đêm tân hôn và người cha chồng bị tố cáo là thủ phạm hiếp dâm và giết người diệt khẩu, phải chăng sự thật là như thế?

Xác chết của cô dâu trong quan tài đột nhiên biến mất và được thay thế bằng xác chết của một người đàn ông, hai cái chết này có liên quan gì với nhau ?

Trong khi điều tra về những vụ án này ông thấy mình lạc vào một mê cung của những mưu đồ chính trị tham lam và bẩn thỉu. Liệu ông có thoát ra được những rắc rối này hay không?

Tất cả những điều này sẽ được giải đáp trong truyện *" Vụ giết người trên chiếc thuyền hoa* " của tác giả *Robert van Gulik*.

Chương 1

Một cuộc gặp gỡ kỳ lạ trên bờ hồ

Địch công tham dự một bữa tiệc trên chiếc thuyền hoa

Chỉ có Thượng Đế mới quyết định được đời sống con người

Biết được lúc bắt đầu và kết thúc của nó

Nó kết thúc lúc nào chúng ta không thể nào biết được

Chúng ta không thể nào biết trước được tương lai của mình

Tuy nhiên người thẩm phán ngồi sau bàn xử án của ông ta

Có được sức mạnh của Thượng Đế, phán quyết cuộc sống và cái chết

Nhưng không có được kiến thức của đấng tối cao. Ông ta và chúng ta! Hãy cẩn thận

Ông ta đi xét đoán người khác nhưng những người khác sẽ xét đoán ông ta.

Tôi sẽ nói hai mươi năm phục vụ cho triều đình nhà Minh là một kỷ lục ngắn ngủi. Người cha quá cố của tôi đã phục vụ đến năm mươi năm và khi ông qua đời khi đang là Ủy viên của triều đình thì ông vừa kỷ niệm sinh nhật lần thứ bảy mươi của ông. Tôi chỉ mới vừa qua tuổi bốn mươi được ba ngày và nếu Thượng đế xót thương thì tôi sẽ còn

sống.

Trong một thoáng chốc suy nghĩ của tôi như quay ngược thời gian nhớ lại những năm tháng đã qua. Bốn năm trước đây tôi được thăng chức điều tra viên của Tòa án tối cao, một vinh dự cho một viên quan chỉ vừa 35 tuổi. mọi người dự đoán một tương lai xán lạn đang chờ đợi tôi phía trước. Làm sao có thể nói hết nỗi tự hào của tôi khi có được một tòa biệt thự lớn cho bản thân, làm sao nói lên hết được sự thích thú khi cầm tay đứa con gái nhỏ đi dạo trong khu vườn xinh đẹp . Khi đó con gái tôi chỉ là một đứa bé nhưng đã biết tên tất cả các loài hoa trong vườn mà tôi chỉ cho nó. Bốn năm đã trôi qua nhưng tôi tưởng như tất cả vừa mới xảy ra.

Bây giờ mi lại tới, chiếc bóng khủng khiếp này! Mi tiến đến gần và ta lùi lại, kinh hãi. Nhưng ta phải tuân theo mi… Mi thấy một quãng nhỏ thời gian thư giãn ngắn ngủi đến như thế cũng là quá nhiều đối với ta sao? Tuy nhiên, chả phải ta đã thi hành tất cả những mệnh lệnh của mi sao? Tháng trước, từ Hán Dương tang tóc bên bờ chiếc hồ tai ương trở về, ta đã chẳng còn ngay một ngày tốt đẹp làm lễ cưới cho con gái ta sao? Chẳng phải nó đã cưới được một tuần rồi sao? Ngươi nói gì đây ? Ta không nắm bắt nổi những lời lẽ của ngươi…. những cảm quan của ta đã bị tê buốt bởi nỗi đau thương không thể nào chịu nổi. Ngươi nói gì? Con gái ta cần biết sự thật ư? Như vậy là mi không thương ta rồi! Cái bí mật trong lòng ta sẽ làm tan nát trái tim nó. Không… không, đừng hành hạ ta thêm nữa, ta sẽ tuân lời. Ta sẽ làm như lời mi nói, xin đừng làm tổn thương ta thêm nữa… Phải, ta sẽ viết.

Ta vừa viết ra tất cả dưới con mắt lạnh lùng của mi, tên đao phủ độc ác chỉ mỗi mình ta trông thấy kia. Nhưng khi Thần chết đã đặt tay lên một người, những bạn đồng hành của kẻ bị xử tội lại không nhận thấy được điều đó hay sao? Mỗi khi ta gặp một trong những người vợ của ta hoặc các nàng hầu của ta trong những hành lang lúc này vắng như sa mạc, nàng đều quay mặt đi. Khi ngồi trước bàn làm việc, ta ngước mắt lên guồng xoay tạo hoá, ta nghiên cứu, chính là để gặp gỡ cái nhìn của các thuộc hạ của ta và khi họ nhanh chóng lại nghiêng mình xuống công việc của họ, ta biết họ vụng trộm tiếp xúc với những phù chú khiến họ không bao giờ xa rời nhau nữa. Từ cuộc viếng thăm của ta tới Hán Dương, họ cảm thấy rõ rằng không phải chỉ bệnh tật làm cho ta tiều tuỵ. Người ta than phiền về một kẻ bệnh tật, một kẻ mang trong mình quỷ dữ, người ta xa lánh nó. À, tại sao họ lại từ chối thương hại ta. Với ta, kẻ giống như một tên tử tội khốn kiếp mà tên đao phủ tự hắn buộc phải áp đặt một sự hành hình khủng khiếp của cái chết từ từ. Người ta đau đớn thay cho hắn khi thấy hắn xẻo từng miếng, từng miếng thịt thông điệp đánh số ta gửi đi, chẳng phải là một mẩu thịt ta đã tách khỏi ta sao? Những sợi tơ của cái mạng nhện tinh xảo do trí thông minh của ta dệt trên khắp dải đất của Hoàng triều, sợi

này đều kết nối với sợi khác và mỗi sợi bị cắt đứt biểu hiện một hi vọng bị tan vỡ, một mơ ước bị tàn tạ. Giờ đây, chẳng còn vết tích nào về công việc của ta. Chẳng ai bao giờ biết nó chủ tâm làm gì. Ta cũng hình dung ra tập Thông báo Hoàng Gia sẽ in vào đó một ghi chú tôn thờ danh nhân liệt truyện: "Về một quan chức trẻ đầy hứa hẹn, đã chết yểu sau một chuỗi bệnh tật kéo dài" . Dài, phải… dài đến mức chỉ còn để lại cho ta một khung xác vô hồn. Giờ đã đến lúc tên đao phủ thọc lưỡi đao dài vào con tim của kẻ bị hành quyết xem như nhát cuối cùng vì lòng thương hại. Tại sao mi muốn kéo dài sự hấp hối của ta, chiếc bóng hãi hùng vẫn tự gọi mình bằng tên của một loài hoa? Tại sao mi muốn xé nát trái tim ta đến mảnh thịt cuối cùng vừa bắt ta giết chết tâm hồn đứa con gái vô cùng yêu dấu của ta? Nó không mắc tội gì. Phải, phải, ta hiểu mi rồi, mi muốn con gái ta biết tất cả. Này, ta vừa nói cho nó hay những đấng tối cao đã từ chối như thế nào cái chết nhanh chóng do ta chọn, để xử tội ta bằng sự hấp hối từ từ trong những bàn tay tàn bạo của mi và đã làm như thế sau khi ban cho ta cái ảo giác ngắn ngủi về một hạnh phúc có thể đạt được. Con gái ta biết cuộc gặp gỡ của chúng ta trên hồ và câu chuyện xưa cũ mi đã kể cho ta nghe, nhưng nếu như có một ông Trời, ta thề rằng con gái ta sẽ không tha thứ cho ta. Nó sẽ tha thứ cho kẻ phản bội, cho tên sát nhân, nhưng mi, nó sẽ không tha thứ, bởi mi là sự hoá thân của thù hận, và mi đang sắp chết cùng ta, chết đi mãi mãi. Không, lúc này đừng cố thử giữ tay ta nữa. Mi đã bảo ta viết, ta sẽ viết! Cầu Trời thương xót ta… và, có lẽ cả mi nữa. Giờ đây đã quá muộn để ta nhận ra mi là như thế nào, và mi chỉ tra khảo hành hạ những kẻ mà những hành động đen tối của chúng lôi mi tới thế giới ma quỷ…

Tôi phải kể lại câu chuyện của tôi, về cuộc gặp gỡ kỳ lạ trên bờ hồ mà nó đã ám ảnh tôi suốt từ đó đến nay.

Tòa án đã cử tôi đến Hán Dương để điều tra về một vụ án phức tạp việc biển thủ công quỹ của triều đình, nghi ngờ là có liên quan đến chính quyền địa phương. Tôi đã giải quyết vụ án trong vòng một tuần, thủ phạm là một nhân viên từ kinh đô và hắn ta đã thú nhận tội lỗi. Vào đêm cuối cùng của tôi tại Hán Dương chính quyền địa phương đã mở tiệc chiêu đãi tôi tại phố Cây Liễu, nơi ở của các nàng kỹ nữ nổi tiếng. Họ tỏ lòng biết ơn và ngưỡng mộ về việc giải quyết vụ án nhanh chóng của tôi. Họ nói rằng thật tiếc là không có Hạnh Hoa đến chúc mừng tôi. Cô là vũ công đẹp nhất nơi đây. Tiếc rằng cô đã mất tích vào sáng nay. Nếu tôi có thể ở thêm một vài ngày tại Hán Dương họ không nghi ngờ việc tôi có thể tìm ra sự mất tích bí ẩn đó! Dưới sự tâng bốc của họ tôi đã uống rượu nhiều hơn bình thường và khi tôi quay về nơi ở trọ vào cuối buổi tiệc tôi ở vào một tâm trạng phấn khởi.

Trong căn phòng tôi cảm thấy khó thở nên bỏ chạy ra ngoài khu vườn. Tôi cảm thấy nghẹt thở, tôi cần không khí. Nhưng khu vườn rất nóng

nên tôi đi ra bờ hồ. Tôi nhón chân đi qua người gác cửa đang ngủ gật và đi ra đường phố vắng vẻ. Khi tôi đến bờ hồ, tôi đứng và nhìn một lúc lâu mặt hồ mênh mông.

Tôi nới lỏng phía trước chiếc áo dài màu tím của tôi và đẩy cao chiếc mũ màu đen trên vầng trán đẫm mồ hôi của tôi. Tôi tản bộ nhàn nhã dọc theo bờ hồ tìm kiếm một nơi thích hợp. Tôi nghĩ rằng tôi còn ngân nga một bài hát. Không phải là thời gian tốt nhất để rời khỏi bàn tiệc khi nến đỏ vẫn còn đang cháy và rượu vẫn còn tràn đầy các ly? Tôi rất thích môi trường xung quanh tôi. Ở bên trái tôi là cây hạnh nhân trổ đầy hoa trắng tỏa mùi hương nhẹ nhàng trong không khí mùa xuân ấm áp. Và bên phải tôi là mặt hồ rộng lớn lấp lánh ánh trăng.

Tôi thấy cô ấy khi rẽ vào một góc của con đường quanh co.

Cô đang đứng trên bờ, rất gần với mặt nước, mặc một chiếc áo choàng lụa màu trắng với thắt lưng xanh lá cây và cài một bông hoa huệ trắng trên mái tóc. Khi cô quay lại nhìn tôi, ánh trăng chiếu sáng khuôn mặt đáng yêu của cô. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi tôi biết rằng đây chính là người phụ nữ sẽ phá vỡ tâm trạng buồn chán của tôi, người phụ nữ mà Thượng đế dành cho tôi.

[image]
Cuộc gặp gỡ trên bờ hồ

Cô có lẽ cũng nhận ra điều ấy khi tôi đến gần cô. Cô đã không có những lời chào hỏi lịch sự thông thường mà chỉ đơn giản nói:

- Những bông hoa hạnh nhân đã trổ hoa rất sớm vào mùa xuân này!

Và tôi nói:

- Đó là một bất ngờ vĩ đại nhất!

- Luôn luôn như thế sao? – cô hỏi với nụ cười chế nhạo – Hãy đến đây, ngay chỗ thiếp đang ngồi.

Cô đi vào giữa rừng và tôi đi theo cô vào một khoảng trống nhỏ ngay bên đường. Chúng tôi ngồi xuống bên cạnh nhau giữa đám cỏ cao trên một sườn núi thấp. Những cành cây đầy hoa hạnh nhân treo trên đầu chúng tôi như một chiếc lọng.

- Thật là kỳ lạ! – Tôi vui mừng nói khi luồn tay mình vào thân thể nhỏ bé mát mẻ của cô – Dường như chúng ta đang ở một thế giới khác!

Cô chỉ mỉm cười và liếc xéo tôi. Tôi đặt tay quanh eo của cô và ép miệng mình trên đôi môi đỏ của cô.

Và cô đã chữa lành vết thương trong lòng tôi, khơi dậy tất cả những đam mê cháy bỏng trong người tôi. Tôi nghĩ rằng mình đã trở lại như trước kia.

Khi tôi dùng ngón tay vuốt ve trên cơ thể xinh đẹp, trắng và mịn như ngọc của cô, tôi đột nhiên hỏi cô làm thế nào để chữa lành vết thương trong tâm hồn tôi. Cô nhàn nhã phủi đi những cánh hoa rơi xuống bộ ngực của mình. Cô ngồi dậy và chậm rãi nói:

- Một lúc nào đó, cách đây đã lâu rồi, thiếp đã nghe một điều gì tương tự như thế - và sau một lúc do dự cô nói tiếp – hãy nói cho thiếp biết, ngài có phải là một thẩm phán ?

Tôi chỉ vào chiếc mũ của tôi, nơi tôi đã treo nó ở một nhánh cây thấp, ánh trăng chiếu vào phù hiệu màu vàng trên đó. Sau đó tôi trả lời với nụ cười gượng gạo:

- Thậm chí còn hơn cả điều đó, tôi là một điều tra viên của Tòa án tối cao!

Cô gật đầu ra vẻ đã hiểu sau đó nằm lại trên bãi cỏ, khoanh cánh tay gối đầu.

- Đó là một câu chuyện cũ – cô trầm ngâm nói – nếu ngài quan tâm. Nó liên quan đến một vị thẩm phán thông minh, người từng là thẩm phán tại Hán Dương này nhiều thế kỷ trước. Vào thời điểm đó…

Tôi không biết tôi đã lắng nghe giọng nói hấp dẫn, mềm mại của cô trong bao lâu. Nhưng khi cô ngừng lời, một nỗi sợ hãi lạnh lẽo cuốn chặt lấy trái tim tôi. Tôi đột ngột đứng dậy, mặc áo vào và buộc lại thắt lưng. Khi tôi đội mũ lên đầu, tôi hỏi cô với giọng khàn khàn:

- Nàng không cần phải đánh lừa ta bằng một câu chuyện huyền ảo! Nói đi, cô gái. Làm thế nào mà nàng biết được bí mật của ta?

Nhưng cô chỉ nhìn tôi, chiếc miệng quyến rũ của cô run rẩy trong một nụ cười khiêu khích.

Vẻ đẹp của cô đã làm tan biến sự tức giận của tôi. Quỳ xuống cạnh cô, tôi kêu lên:

- Những điều đó quan trọng như thế nào nàng có biết không? Ta không quan tâm nàng là ai hay nàng là người như thế nào. Ta cho nàng biết kế hoạch của ta còn tốt hơn nhiều so với những gì nàng nói, và ta thề rằng chỉ có nàng và duy nhất chỉ có nàng chính là nữ hoàng của lòng ta! – Vừa dịu dàng nhìn cô ấy, tôi cầm lấy y phục của cô ta và nói – Gió đang thổi lên từ hồ, nàng sẽ bị lạnh mất!

Cô chậm rãi lắc đầu. Nhưng tôi đứng lên và choàng chiếc áo lụa lên thân thể trần truồng của cô. Sau đó, tôi đột nhiên nghe thấy tiếng nói lớn vang lên gần đó.

Một số người đàn ông tiến vào. Tôi cảm thấy xấu hổ khi đứng trước một người phụ nữ đang nằm dài trên bãi cỏ. Một người đàn ông lớn tuổi mà tôi nhận ra chính là huyện lệnh của Hán Dương liếc nhanh

qua tôi. Sau đó ông ta cúi đầu thật sâu và nói với giọng ngưỡng mộ:

- Như vậy chính ngài đã tìm thấy cô ta, thưa đại nhân! Đêm nay chúng tôi đến phòng cô ta và tìm thấy bức thư tuyệt mệnh cô ta để lại nên chúng tôi đã tìm đến đây. Chỉ có duy nhất một con đường dẫn đến cái hồ này. Thật đáng kinh ngạc là ngài đã làm thế nào tìm ra trước chúng tôi! Nhưng chẳng lẽ ngài không gặp khó khăn gì khi mang cô ta từ bờ hồ đến đây, thưa đại nhân!

Quay sang những thuộc hạ của mình, ông ta ra lệnh:

- Mang cáng đến đây!

Tôi quay lại và nhìn. Trang phục màu trắng ướt đẫm nước bám vào thân thể cô ta như một tấm vải liệm, cỏ dại và nước nhầy nhụa trên mái tóc cô ta, một khuôn mặt vô hồn.

° ° °

Hoàng hôn buông xuống khi Địch công đang ngồi nhấm nháp trà trên sân thượng, tầng hai của tòa án. Ngồi thẳng trong chiếc ghế bành kê gần lan can bằng cẩm thạch ông quan sát phong cảnh trải dài trước mắt mình.

Từng người một đi dưới con đường dẫn vào thị trấn, tay cầm đèn lồng. Xa xa là chiếc hồ, một vùng nước sẫm tối. Tiền trang đối diện được bao phủ bởi một màn sương lơ lửng dưới chân núi bên kia bờ hồ.

Đó là một ngày nóng bức và ban đêm vẫn còn không khí oi bức lúc ban ngày. Không một chiếc lá cây nào lay động ở đường phố bên dưới.

Quan án cựa quậy vai một cách không thoải mái trong bộ quan phục bằng gấm xanh hồ cứng. Ông già đang đứng cạnh ông cho chủ nhân của mình một cái nhìn lo lắng. Đêm nay, tầng lớp quý tộc của Hán Dương sẽ tổ chức một bữa tiệc mừng thẩm phán Địch trên chiếc thuyền hoa giữa hồ. Ông nghĩ rằng trừ khi thời tiết có sự thay đổi nếu không thì việc đó chẳng thú vị gì.

Chậm rãi vuốt bộ râu đen dài của mình, quan án quan sát một chiếc thuyền, chỉ là một chấm nhỏ từ nơi ông quan sát, đang được một thuyền phu chèo đi. Khi nó biến mất khỏi tầm nhìn của ông, quan án đột nhiên nhìn lên và nói:

- Ta vẫn còn phải học cách làm quen với cuộc sống ở một thị trấn mà không được bao quanh bởi những tường thành, chấp sự. Nói một cách khác nó làm cho ta có cảm giác…không an toàn.

- Hán Dương chỉ cách kinh thành khoảng 60 dặm, thưa đại nhân – người đàn ông lớn tuổi đáp – Vì vậy chúng ta ở gần với Vệ binh

Hoàng gia. Bên cạnh đó còn có các đơn vị đồn trú của tỉnh…

- Tất nhiên, ta không đề cập đến các vấn đề quân sự! – quan án sốt ruột ngắt lời ông ta – Ta đang nói về tình hình ở thị trấn này. Ta có cảm giác có nhiều việc đang xảy ra ở đây mà chúng ta không biết đến. Ở các thành phố có tường thành bao quanh, cửa thành được đóng lại khi đêm xuống và sau đó ta sẽ nắm được mọi chuyện trong tay mình. Nhưng thành phố này mở rộng dưới chân núi và dọc theo bờ hồ… Tất cả mọi loại người đều có thể đi ra hay đột nhập vào đây mà chúng ta không kiểm soát được!

Ông già vuốt mạnh bộ râu bạc trắng thưa thớt của mình, ông không biết phải nói gì. Tên của ông là Hồng Lượng. Ông là một trợ lý trung thành của Địch công. Từ những ngày xa xưa ông đã là thuộc hạ của gia đình quan án, ông đã từng bồng bế quan án khi quan án vẫn còn là một cậu bé. Cách đây ba năm khi Địch công được bổ nhiệm làm thẩm phán tại Bồng Lai, nhiệm sở đầu tiên của ông, Hồng đã khăng khăng đòi đi cùng mặc dù tuổi đã cao. Quan án sau đó bổ nhiệm ông làm chấp sự của tòa án để cho ông một chức danh chính thức. Nhiệm vụ chính của Hồng là làm cố vấn bí mật cho Địch công, người mà ông có thể thảo luận tất cả mọi vấn đề trước khi đưa ra quyết định chính thức.

- Hai tháng đã trôi qua kể từ khi chúng ta đến đây, bác Hồng – Địch công tiếp tục – và chưa có một vụ án nào được thưa kiện tại tòa án này.

- Điều đó có nghĩa – viên chấp sự nói – các công dân của Hán Dương tuân thủ pháp luật, thưa đại nhân.

Quan án lắc đầu.

- Không, bác Hồng – ông nói – điều đó có nghĩa là họ giữ cho chúng ta không biết gì về công việc của họ. Như bác vừa nói, Hán Dương nằm gần kinh thành nhưng vì vị trí của nó nằm gần bờ hồ nên nó bị cô lập hơn các huyện khác, một vài người từ nơi khác đã đến định cư tại đây. Nếu có bất cứ điều gì xảy ra trong một cộng đồng chặt chẽ như thế thì họ sẽ luôn luôn làm hết sức mình để giữ bí mật đối với thẩm phán, người mà họ xem như là ngoài cuộc. Ta lặp lại một lần nữa, bác Hồng : có nhiều điều xảy ra ở đây mà chúng ta không thể nhận biết bằng mắt. Hơn nữa, có quá nhiều chuyện ly kỳ quanh cái hồ này…

Ông đã không nói hết câu nói của mình.

- Đại nhân có tin cậy một ai ở đây không ? – viên chấp sự hỏi nhanh.

- Tin cậy? Không, ta chưa bao giờ nghĩ đến điều đó. Nhưng ta nghe nói rằng trong những năm qua đã có bốn người chết đuối tại cái hồ đó và thi thể họ không bao giờ được tìm thấy. Ta…

Lúc này có hai người đàn ông mặc áo dài nâu và đội mũ đen xuất hiện trên sân thượng. Đó là Mã Tông và Triệu Thái, hai thuộc hạ khác của Địch công. Cả hai đều cao lớn với đôi vai rộng và chiếc cổ dày của võ sĩ có nhiều kinh nghiệm. Sau khi thi lễ với quan án, Mã Tông nói:

- Đã gần đến giờ dự tiệc, thưa đại nhân. Chiếc kiệu đã chuẩn bị sẵn sàng dưới sân.

Địch công đứng dậy. Ông liếc qua hai người đàn ông đứng trước mặt mình. Cả hai người Mã Tông và Triệu Thái trước đây là " những người anh em của rừng xanh" – như một cách gọi tâng bốc bọn cướp chuyên đòi tiền mãi lộ. Ba năm trước đây họ từng tấn công quan án khi ngài trên đường đi nhận nhiệm sở mới tại Bồng Lai. Ông rất ấn tượng với tính cách mạnh mẽ và can đảm của họ, sau đó họ đã từ bỏ nghề cướp đường và xin được theo hầu ông. Địch công đã vì sự chân thành của họ mà chấp nhận hai người làm thuộc hạ của ông. Quyết định của ông đã chứng minh là đúng: cặp đôi này rất trung thành với ông và tỏ ra cực kỳ hữu ích trong việc bắt giữ tội phạm nguy hiểm và thực hiện các nhiệm vụ khó khăn khác.

- Ta vừa nói với viên chấp sự tại đây – Địch công nói với họ - trong thị trấn này có nhiều việc xảy ra được che giấu không cho chúng ta biết. Trong khi bữa tiệc trên chiếc thuyền hoa được tiến hành, hai ngươi nên uống rượu cùng với bọn thủy thủ và nghe ngóng tin tức từ bọn chúng.

Mã Tông và Triệu Thái nhe răng cười một cách vui vẻ. Nói gì chứ nói về chuyện uống rượu thì cả hai chẳng bao giờ để nhắc đến lần thứ hai.

Bốn người đàn ông xuống cầu thang rộng bằng đá dẫn đến khoảng sân trung tâm của tòa án. Chiếc kiệu dành riêng cho quan án đã chuẩn bị sẵn sàng. Địch công lên kiệu cùng với chấp sự Hồng, mười hai người phu kiệu đặt đòn kiệu lên đôi vai chai sạn vì khiêng kiệu của họ. Hai người chạy lên dẫn đầu đoàn rước, mang theo những chiếc lồng đèn lớn bằng giấy có dòng chữ " Tòa án Hán Dương" . Mã Tông và Triệu Thái đi phía sau kiệu, theo sau là sáu bộ đầu mặc áo khoác bằng da và thắt lưng đỏ, đội nón sắt.

Các lính canh mở cánh cổng bằng sắt nặng nề của tòa án và đám rước bước ra đường phố. Phu khiêng kiệu với bước chân vững vàng theo cầu thang dốc đứng dẫn vào thành phố. Ngay sau đó họ bước vào khu chợ phía trước đền thờ Khổng Tử, nơi một đám đông dày đặc ngồi quây quần bên những cây đèn của các gánh hàng rong . Các người dẫn đầu đám rước vừa khua chiêng vừa hét lên:

- Tránh đường, tránh đường! Kiệu của thẩm phán đang đến!

Đám đông lùi lại một cách trân trọng. Những người già và trẻ con nhìn

với vẻ tôn kính đám rước vừa đi qua.

Một lần nữa họ đi qua khu của người nghèo cho đến khi vào con đường rộng rãi chạy dọc theo bờ hồ. Sau khi đi được nữa dặm, đoàn rước đi vào con đường có những cây liễu mọc duyên dáng hai bên đường. Đó là con đường được đặt tên là Xóm Liễu, nơi ở của các kỹ nữ và những ca nhi. Nhà của họ được trang trí rất vui mắt với những lồng đèn bằng lụa màu, tiếng ca và tiếng đàn nổi lên văng vẳng trong màn đêm. Những cô gái trẻ ăn mặc cầu kỳ đứng trên ban công bằng sơn mài màu đỏ trò chuyện sôi nổi nhìn xuống đám rước.

Mã Tông, người luôn tự hào là sành sỏi về rượu và gái, háo hức nhìn lên những cô gái đẹp. Anh đã thành công trong việc đưa mắt ra hiệu với một cô gái có khuôn mặt tròn dễ thương đứng dựa trên lan can của ngôi nhà to nhất. Anh gửi cho cô ta một cái nháy mắt và được gửi trả lại một nụ cười khích lệ.

Phu kiệu hạ kiệu của Địch công ngay bến thuyền. Một nhóm các quý ông trong những chiếc áo dài bằng gấm lấp lánh đang đứng đợi ở đó. Một người đàn ông cao lớn trong chiếc áo dài màu tím có viền hoa văn vàng bước lên và thi lễ với quan án. Đây là ông chủ đất giàu có tên Hán Dương Hoàng, công dân hàng đầu của Hán Dương. Gia đình ông ta đã sống nhiều năm nay trong một căn biệt thự rộng rãi trên sườn núi cao.

Hán dẫn quan án lên một chiếc thuyền hoa lộng lẫy đang thả neo cạnh bến, đó là một chiếc thuyền lớn với bong thuyền rộng rãi. Hàng trăm lồng đèn màu treo treo khắp mái hiên rọi sáng cả bong tàu. Khi Địch công và Hán bước vào phòng ăn dàn nhạc ngồi gần cửa ra vào đánh lên một điệu nhạc vui tươi để chào đón.

Hán dẫn quan án qua tấm thảm dày để đến vị trí danh dự, một cái bàn cao được đặt tận cùng của căn phòng và tự mình ngồi xuống bên phải của quan án. Những người còn lại ngồi vào hai dãy bàn đặt đối diện nhau vuông góc với bàn của Địch công.

Địch công âm thầm quan sát xung quanh. Ông thường nghe nói về những chiếc thuyền hoa nổi tiếng của Hán Dương, một loại nhà chứa trên mặt nước nơi khách có thể dùng cơm với các kỹ nữ và nghĩ đêm lại trên đó. Căn phòng được thiết kế xa hoa vượt quá tưởng tượng của ông. Phòng dài khoảng hai mươi mét. Hai bên có các cánh cửa sổ làm bằng tre. Từ trần nhà sơn mài màu đỏ treo bốn lồng đèn bằng lụa lớn có vẽ hình phong cảnh, chim và hoa, những cây cột bằng gỗ được chạm trổ công phu và mạ vàng.

Một chuyển động nhẹ cho thấy thuyền đã rời bến. Khi âm nhạc ngừng lại người ta có thể nghe thấy tiếng khua nước nhịp nhàng của những tay chèo đầy kinh nghiệm.

Hán Dương Hoàng giới thiệu sơ qua về những vị khách. Ngồi ở bàn bên phải là một người đàn ông lớn tuổi gầy ốm. Đó là Khang Bố, một thương gia buôn tơ lụa. Khang đứng lên và thi lễ ba lần trước quan án, Địch công nhận thấy miệng ông ta giật giật đầy lo lắng và cặp mắt hết liếc sang phải lại sang trái. Người đàn ông mập béo ngồi kế bên hóa ra là Khang Trọng, em trai của ông ta. Địch công thầm nghĩ hai anh em họ khác nhau hoàn toàn về ngoại hình và tính cách. Người thứ ba ngồi cùng bàn là một người đàn ông béo tròn với khuôn mặt đầy vẻ tự mãn, đó là ông Quảng, chủ của phường buôn vàng.

Bàn đối diện nổi bật là một người đàn ông cao lớn, vai rộng mặc một chiếc áo dài màu nâu thêu chỉ vàng và đội cái nón hình vuông. Thân hình cao lớn, khuôn mặt ngăm đen tạo cho ông ta phong thái của một người chỉ huy. Những điều này cùng với hàm râu đen dài khiến cho ông ta trông giống như một viên quan của triều đình, nhưng Hán giới thiệu ông ta tên Lưu Phi Bộ, một thương gia giàu có đến từ kinh thành. Ông đã xây dựng một biệt thự nguy nga bên cạnh biệt thự của Hán để làm nơi nghĩ mát vào mùa hè. Hai người khách còn lại ở bàn của Lưu Phi Bộ là Phan và Sô, là hai ông chủ của phường thợ bạc và đá quý. Quan án ấn tượng với vẻ ngoài tương phản của hai ông chủ phường hội, Phan là một ông già gầy ốm với bộ râu dài màu trắng và đôi vai hẹp. Sô, ngược lại là một người trẻ tuổi với đôi vai rộng và chiếc cổ dày như một đô vật. Khuôn mặt thô lỗ của anh ta mang một vẻ ủ rũ.

Hán Dương Hoàng vỗ tay. Trong khi dàn nhạc bắt đầu chơi một điệu nhạc vui nhộn thì bốn người hầu bước vào qua ô cửa bên tay phải của Địch công mang theo các khay với các món ăn nguội và một bình rượu nóng. Hán đề nghị mọi người cùng nâng cốc và bữa tiệc bắt đầu.

Trong khi nhấm nháp vịt quay và gà luộc, Hán bắt đầu cuộc trò chuyện một cách lịch sự. Ông ta rõ ràng là một người từng trãi và có học nhưng quan án phát hiện ra ông ta hơi thiếu tế nhị trong cách xử sự. Ông ta quá bảo lưu và không tỏ ra cởi mở với người lạ. Sau khi ông ta liên tiếp uống cạn một vài ly lớn, ông có vẻ cởi mở hơn và nói với một nụ cười:

- Tôi tin rằng tôi vừa uống hết 5 ly rượu trong khi đại nhân chỉ mới uống có 1 ly!

- Tôi thích uống rượu – Địch công trả lời – nhưng chỉ vào những dịp vui vẻ như hiện giờ. Đây quả thực là một nơi giải trí xa hoa nhất mà tôi từng biết!

Hán cúi đầu và nói:

- Chúng tôi hy vọng và tin tưởng rằng đại nhân sẽ tận hưởng được cuộc sống của mình khi nhậm chức tại huyện nhỏ của chúng tôi. Chúng tôi rất lấy làm tiếc là chúng tôi chỉ là những người dân tầm

thường không xứng đáng với sự cao quý của đại nhân. Và tôi lo sợ là đại nhân sẽ cảm thấy buồn chán vì cuộc sống đơn điệu và tẻ nhạt tại đây!

- Tôi đã thấy điều đó từ hồ sơ lưu của tòa án – Địch công nói – người dân ở Hán Dương siêng năng và tuân thủ luật pháp, điều đó khiến các vị thẩm phán hài lòng hơn tất cả mọi việc! Nhưng tại sao lại nói là thiếu người nổi tiếng, ngài quá khiêm tốn đó thôi. Ngài không nghĩ rằng ngài Ủy viên của Hoàng gia Lương Minh Quang chọn Hán Dương đây làm nơi nghĩ hưu không phải là người nổi tiếng sao ?

Hán nâng ly mời Địch công sau đó nói:

- Dự hiện diện của ngài Ủy viên quả thật là danh dự cho chúng tôi. Chúng tôi lấy làm tiếc là trong sáu tháng qua sức khỏe của ông ta không được tốt khiến chúng tôi chẳng có được sự hướng dẫn quý báu từ ông ta.

Ông ta nốc cạn cốc của mình trong một hơi. Địch công nghĩ rằng Hán đã uống khá nhiều. Ông nói:

- Hai tuần trước tôi đã đến thăm xã giao vị Ủy viên già và được thông báo là ông ta đã bị bệnh. Tôi hy vọng bệnh tình ông ta không nghiêm trọng chứ?

Hán quan sát quan án một lúc sau đó trả lời:

- Ông ta đã gần chín mươi tuổi, ngài biết đấy. Nhưng ngoài bệnh thấp khớp và một số rắc rối với đôi mắt của mình, ông ta trông còn tráng kiện lắm. Tuy nhiên, trong vòng nửa năm nay hay lâu hơn tâm trí ông ta có vấn đề… Phải, đại nhân tốt hơn nên hỏi Lưu Phi Bộ, khu vườn của họ sát cạnh nhau, ông ta thấy ngài Ủy viên nhiều hơn tôi.

- Tôi rất ngạc nhiên khi biết được Lưu Phi Bộ là một thương gia – quan án nhận xét – Ông ta có đầy đủ những phẩm chất và phong cách của một quan chức từ khi sinh ra!

- Ông ta gần như thế! – Hán thì thầm – Lưu xuất thân từ một gia đình danh giá ở kinh đô và được giáo dục để trở thành quan chức. Tuy nhiên, ông ta không thể vượt qua kỳ thi văn học thứ hai và đành cay đắng từ bỏ tất cả các nghiên cứu của mình để trở thành một thương gia. Ông ta thành công trong thương trường đến nỗi bây giờ ông ta là một trong những người giàu nhất tỉnh này và các cơ sở thương mại của ông ta có mặt khắp các tỉnh thành trong cả nước, đó là lý do vì sao ông đi lại rất nhiều. Nhưng xin ngài vui lòng đừng bao giờ đề cập với ông ta là tôi đã nói với ngài điều này, sự thất bại trước đây đến giờ vẫn còn gây đau đớn cho ông ta!

Địch công gật đầu. Trong khi Hán tiếp tục uống, quan án lắng nghe cuộc đối thoại từ bàn kế bên. Nâng cao ly rượu trong tay hướng về

Lưu Phi Bộ, Khang Trọng vui vẻ nói:

- Xin nâng cốc chúc mừng cho đôi vợ chồng trẻ! Xin chúc cho họ sống hạnh phúc với nhau đến đầu bạc răng long!

Tất cả mọi người vỗ tay nhưng Lưu Phi Bộ chỉ cúi đầu. Hán Dương Hoàng vội vàng giải thích với Địch công là con gái của ông Lưu, Nguyệt Tiên, đã kết hôn cách đây một ngày với con trai duy nhất của tiến sĩ Đặng, một nhà văn đã về hưu. Đám cưới được tổ chức tại nhà của tiến sĩ Đặng phía bên kia thành phố là một chuyện rất náo nhiệt. Sau đó, Hán nói tiếp:

- Chúng ta đã vắng đi vị giáo sư đáng kính đó đêm nay. Ông ta hứa sẽ đến nhưng giờ chót lại xin kiếu. Tôi đoán rằng rượu của ông ta đã quá mạnh so với tửu lượng của ông ta!

Nhận xét này làm mọi người bật cười vui vẻ. Nhưng Lưu Phi Bộ lại nhún vai với vẻ buồn chán. Địch công nghĩ rằng ông ta vẫn còn nôn nao từ sau bữa tiệc cưới. Ông chúc mừng ông ta và nói thêm:

- Tôi rất lấy làm tiếc bỏ lỡ cơ hội được gặp gỡ giáo sư. Một cuộc trò chuyện với ông ta chắc chắn sẽ rất có ích cho tôi.

- Một thương gia tầm thường như tôi – Lưu Phi Bộ nói với vẻ ủ rũ – không thể nào hiểu biết về văn học cổ điển. Nhưng tôi nghe nói rằng học tập từ cuốn sách không phải luôn luôn làm cho con người trở nên vĩ đại hơn!

Có một thoáng im lặng lúng túng. Hán vội phá vỡ sự lúng túng này bằng cách ra hiệu cho người phục vụ, người này vội cuốn tấm màn tre lên.

Tất cả mọi người đặt đũa xuống để chiêm ngưỡng. Họ đã ra đến giữa hồ, phía trước là mặt nước hồ đen thẫm và những ánh đèn của Hán Dương lấp lánh phía xa xa. Chiếc thuyền hoa đậu giữa hồ làm gợn lên những con sóng nhẹ nhàng. Các tay chèo thuyền đã dùng cơm tối.

Đột nhiên chiếc màn bằng những hạt pha lê bên trái Địch công được vén lên phát ra những tiếng leng keng. Sáu kỹ nữ bước ra và cúi chào vị khách danh dự.

Hán Dương Hoàng lựa chọn hai người trong số họ để phục vụ cho ông ta và quan án, bốn người khác đi đến các bàn còn lại. Hán giới thiệu cô gái đứng cạnh Địch công tên là Hạnh Hoa, một vũ công nổi tiếng. Mặc dù cô ta khiêm tốn nhìn xuống nhưng quan án có thể thấy rằng cô có một gương mặt xinh đẹp và đáng yêu nhưng lạnh lùng. Cô gái còn lại tên là Ngọc Thúy dường như vui vẻ hơn, khi được giới thiệu với quan án cô ta nhìn ông và mỉm cười.

Khi Hạnh Hoa rót rượu cho quan án, ông hỏi cô bao nhiêu tuổi. Cô trả lời với một giọng nói nhỏ nhẹ có văn hóa là cô sắp được mười chín

tuổi. Cô nói với giọng địa phương làm Địch công nhớ đến nơi ông chào đời. Với một sự ngạc nhiên dễ chịu, ông hỏi:

- Phải chăng cô xuất thân từ tỉnh Sơn Tây ?

Cô ngước nhìn lên và gật đầu. Bây giờ ông đã thấy rõ đôi mắt sáng ngời của cô nhìn mình, quan án nhận ra là cô có một vẻ đẹp đáng chú ý. Tuy nhiên trong một lúc nào đó ông nhận thấy có ánh sáng ảm đạm phát ra từ mắt cô, một điều có vẻ dường như xa lạ với một cô gái quyến rũ như thế.

- Ta xuất thân từ Địch gia ở Tái Dương – ông nói – nàng sinh ra ở đâu ?

- Tiện nữ xuất thân từ Bình Giang – cô gái trả lời nhẹ nhàng.

Địch công mời cô gái uống từ cốc của mình. Bây giờ ông đã hiểu tại sao cô ta lại có đôi mắt kỳ lạ. Những người phụ nữ của Bình Giang, một huyện cách xa vài dặm về phía nam của Tái Dương, từ thời xa xưa đã nổi tiếng là chuyên gia trong phép thuật và phù thủy. Họ có thể chữa khỏi bệnh bằng cách làm phép thuật và niệm thần chú, một số thậm chí còn có thể tiến hành ma thuật đen. Quan án tự hỏi tại sao cô ta, một cô gái xinh đẹp và dường như xuất thân từ một gia đình danh giá ở một tỉnh xa xôi như Sơn Tây lại đi làm cái nghề không may trong một huyện nhỏ như Hán Dương. Ông bắt đầu trò chuyện với cô về những thắng cảnh và di tích lịch sử của Bình Giang.

Trong khi đó Hán tham gia vào trò chơi uống rượu với Ngọc Thúy. Họ lần lượt đọc từng câu trong một bài thơ và nếu người này đọc xong mà người kia không đọc được câu tiếp theo thì phải uống cạn một ly rượu. Hán dường như đã mất phương hướng, giọng nói của ông ta trở nên líu nhíu. Bây giờ ông ta dựa lưng vào ghế và nhìn mọi người với nụ cười ngây ngô trên khuôn mặt của mình. Quan án nhận thấy cặp mắt của ông ta gần như khép kín và ông ta dường như đang ngủ gật. Ngọc Thúy đi vòng ra phía trước bàn và cố gắng lay tỉnh Hán nhưng vô ích. Đột nhiên cô cười khúc khích:

- Tốt hơn là tôi đi lấy rượu nóng cho ông ta!

Cô nói với Hạnh Hoa, người đang ngồi giữa Hán và Địch công. Ngọc Thúy quay lại và vấp vào bàn của anh em nhà họ Khang. Cô rót đầy cốc rượu của Hán từ một bình rượu lớn mà người phục vụ vừa đặt xuống tại đó.

Địch công cầm lấy cốc rượu của ông, Hán đang ngáy nhẹ nhàng. Quan án thầm nghĩ một cách rầu rĩ rằng nếu mọi người đều say cả thì bữa tiệc này thật nhàm chán, nhưng ông cũng phải cố gắng chịu đựng. Ngay khi ông vừa nhấp một ngụm rượu, ông đột nhiên nghe Hạnh Hoa lên tiếng bên cạnh ông trong một giọng nói nhẹ nhàng

nhưng rất kỳ lạ:

- Lát nữa tiện nữ xin gặp riêng ngài, thưa đại nhân. Một âm mưu nguy hiểm đang được tiến hành tại thành phố này!

Chương 2

Địch công xem vũ điệu Tiên Nữ đằng vân

Ngài giật mình vì một phát hiện khủng khiếp

Địch công nhanh chóng đặt cốc rượu xuống và quay lại nhìn cô ta. Nhưng cô tránh ánh mắt của ông và cúi xuống lay vai của Hán. Ông ta đã ngừng ngáy. Ngọc Thúy tiến đến bàn tiệc một lần nữa, cô cầm trong tay một cốc rượu đầy đến tận miệng. Vẫn không nhìn vào quan án, Hạnh Hoa nói nhanh:

- Tiện nữ hy vọng đại nhân biết đánh cờ, bởi vì …cô đột ngột ngưng lại vì Ngọc Thúy đang đứng trước bàn ăn của họ. Hạnh Hoa cúi xuống và lấy cốc rượu từ tay Ngọc Thúy. Cô đưa nó lên môi Hán, ông ta vội uống cạn nó trong một hơi dài. Sau đó, ông ta vừa cười vừa nói:

- Hô hô, cô em nghĩ thế nào? Cô em nghĩ rằng ta không thể cầm nổi cốc rượu của mình à? – ông ta vòng cánh tay của mình quanh eo của Hạnh Hoa kéo cô lại gần và nói tiếp – Bây giờ cô có thể biểu diễn cho đại nhân đây xem những vũ điệu đẹp mắt, phải không?

Hạnh Hoa mỉm cười và gật đầu. Cô thành thạo giải thoát mình ra khỏi vòng tay của Hán, cung tay thi lễ rồi biến mất sau bức màn thủy tinh.

Hán bắt đầu giải thích một cách rời rạc về những vũ điệu cổ xưa mà các kỹ nữ của Hán Dương có thể thực hiện. Địch công lơ đãng gật đầu, ông suy nghĩ về những gì Hạnh Hoa vừa nói với ông. Tất cả những sự nhàm chán của ông đã biến mất. Như vậy là trực giác của ông đã đúng, thực sự có một âm mưu gì đó tại thành phố này! Sau khi cô ta biễu diễn xong vũ điệu ông phải cố gắng tìm cơ hội để nói chuyện riêng với cô. Nếu một kỹ nữ thông minh thì cô ta có thể biết được rất nhiều bí mật từ những cuộc trò chuyện của các vị khách trong những buổi tiệc mà cô ta được mời tham dự.

Dàn nhạc bắt đầu một giai điệu quyến rũ được ngắt quãng bởi những tiếng trống. Hai kỹ nữ tiến vào trung tâm của căn phòng và bắt đầu thực hiện một màn múa kiếm. Mỗi người cầm trên tay một thanh kiếm dài, họ vung tròn những thanh kiếm và chạm kiếm vào nhau phát ra những tiếng lanh canh hòa lẫn vào tiếng nhạc võ.

Những tiếng trống sau cùng bị chìm lấp dưới tiếng vỗ tay giòn giã. Địch công chúc mừng Hán về màn múa kiếm vừa rồi nhưng ông ta nói với vẻ miệt thị:

- Đó chẳng là gì cả, chỉ là những màn trình diễn về kỹ năng, thưa đại

nhân, nó chẳng phải là nghệ thuật. Ngài hãy chờ xem Hạnh Hoa biểu diễn. Hãy nhìn xem, cô ấy đã bước ra!

Hạnh Hoa đã tiến ra giữa trung tâm của tấm thảm. Cô mặc một chiếc áo choàng trắng bằng lụa mỏng với hai ống tay áo rộng, thắt lưng buộc một sợi dây lụa màu xanh lá cây. Vai cô choàng một chiếc khăn màu xanh lá cây rủ dài xuống tận sàn nhà. Tóc cô búi cao và cài một bông hoa huệ trắng như một điểm nhấn độc đáo. Cô lắc tay áo của mình để ra hiệu cho dàn nhạc. Tiếng sáo bắt đầu vang lên một giai điệu cao vút.

Cô từ từ nâng cánh tay lên quá đầu, đôi chân không di chuyển nhưng phần hông cô bắt đầu chuyển động theo tiếng nhạc. Chiếc áo choàng mỏng làm nổi bật thân hình trẻ trung của cô, quan án nghĩ rằng ông hiếm khi được nhìn thấy một cơ thể phụ nữ hoàn hảo như vậy.

- Đó là vũ điệu Tiên Nữ đằng vân! – Hán thì thầm khàn khàn vào tai quan án.

Tiếng phách bắt đầu nổi lên, người vũ nữ hạ cánh tay xuống ngang vai và vung tròn chiếc khăn đang quàng trên vai, chiếc khăn xoay tròn xung quanh thân thể đang lắc lư của cô. Sau đó tiếng đàn tỳ bà và đàn tranh nổi lên một giai điệu rộn ràng. Bây giờ cô bắt đầu di chuyển đầu gối của cô, những gợn sóng chuyển động đã trải rộng trên toàn bộ cơ thể cô nhưng cô vẫn đứng yên tại chỗ.

Địch công chưa bao giờ nhìn thấy một vũ điệu hấp dẫn như thế. Cô vẫn bình thản, khuôn mặt hơi có vẻ kiêu căng của cô với đôi mắt nhìn xuống trái ngược hoàn toàn với thân thể đầy gợi cảm của cô đang quằn quại trong một vũ điệu uyển chuyển làm cháy bỏng ngọn lửa đam mê. Áo choàng của cô đã rơi xuống phơi bày bộ ngực trần của cô.

[image]
Vũ điệu Tiên Nữ đằng vân

Quan án nhận thấy một xúc cảm mãnh liệt, sự thu hút gợi cảm phát ra từ người thiếu nữ này. Ông quay sang quan sát những vị khách. Lão già Khang Bố có lẽ đã quá cái tuổi đam mê nên không nhìn vào người vũ nữ mà chỉ nhìn chằm chằm vào ly rượu đang cầm trên tay và suy nghĩ về điều gì đó. Nhưng đôi mắt của em ông ta thì gần như dính chặt vào mỗi cử động của cô gái, anh ta thì thầm gì đó với với ông chủ Quảng ngồi bên cạnh. Cả hai cười một cách lén lút.

- Tôi không nghĩ rằng hai tên đó đang nói về vũ điệu! – Hán nhận xét một cách khô khan. Rõ ràng trạng thái say xỉn của ông cũng không làm cho ông mất đi sự quan sát.

Ông Phan và Sô thì đang say sưa ngắm nhìn người vũ nữ. Địch công

cảm thấy tò mò về thái độ căng thẳng của Lưu Phi Bộ. Ông ta ngồi yên, khuôn mặt hống hách, đôi môi mỏng của ông ta mím chặt dưới hàng ria mép màu đen. Nhưng quan án cảm thấy trong đôi mắt như tóe lửa của ông ta một biểu hiện kỳ lạ. Ông nghĩ rằng ông nhìn thấy trong đó một sự hận thù mãnh liệt kèm theo một niềm tuyệt vọng.

Âm nhạc trở nên nhẹ nhàng hơn, gần như là một giai điệu thì thầm. Hạnh Hoa bây giờ di chuyển trên đầu ngón chân và xoay một vòng tròn rộng quanh tấm thảm trong khi thân thể xoay tròn, ống tay áo rộng của chiếc áo choàng và khăn choàng vai quay tròn xung quanh thân thể cô. Nhịp điệu âm nhạc nhanh dần, nhanh dần và cô xoay tròn càng lúc càng mau cho đến khi bàn chân cô gần như không chạm sàn nữa, có vẻ như cơ thể của cô đang nổi trong những đám mây cuồn cuộn của chiếc khăn quàng màu xanh và tay áo lụa trắng đang bay phấp phới.

Bỗng tiếng cồng chiêng vang lên chói tay và âm nhạc đột ngột dừng lại. Nàng vũ nữ đứng thẳng mình trên đầu ngón chân, tay giơ cao quá đầu như một pho tượng đá. Chỉ thấy bộ ngực trần của cô phập phồng. Một sự yên tĩnh bao trùm toàn bộ căn phòng. Sau đó cô hạ tay xuống, choàng chiếc khăn quanh vai và cúi mình thi lễ về phía chiếc bàn của Địch công. Trong khi một tràng vỗ tay nổi lên như sấm nổ thì cô nhanh chóng biến mất qua bức màn thủy tinh.

- Thực là một màn trình diễn tuyệt vời! – quan án nhận xét với Hán – Cô gái đó có thể biễu diễn trước mặt hoàng thượng!

- Chính xác như những gì mà người bạn của ông Lưu đã nói trước đây – Hán nói – Ông ta là một quan chức cao cấp từ kinh thành và nhìn thấy vũ điệu này của cô ta tại một bữa tiệc ở phố Cây Liễu. Ông ta ngay lập tức tìm chủ sở hữu của cô gái đề nghị mua lại cô ta cho hậu cung của hoàng đế Thổ Nhĩ Kỳ. Nhưng Hạnh Hoa từ chối vì không muốn rời khỏi Hán Dương và tất cả chúng tôi ở thị trấn này rất biết ơn cô ta vì điều đó!

Địch công đứng lên và bước ra khỏi chỗ ngồi. Nâng cốc lên, ông đề nghị mọi người cùng nâng ly để chúc mừng cho nàng kỹ nữ quyến rũ của Hán Dương và được mọi người hưởng ứng nhiệt tình. Sau đó, ông sang bàn của Khang Bố cụng ly và bắt đầu cuộc trò chuyện lịch sự. Hán Dương Hoàng cũng đứng lên và đi đến chỗ các nhạc công để khen ngợi màn trình diễn xuất sắc của họ.

Lão Khang Bố rõ ràng là đã uống quá nhiều, những đốm màu đỏ đã xuất hiện trên khuôn mặt gầy gò của ông ta và mồ hôi tuôn ra ướt đẫm lông mày. Tuy nhiên ông ta vẫn trả lời rành mạch các câu hỏi của Địch công về tình hình kinh doanh tại Hán Dương. Một lúc sau em trai của ông ta vừa cười vừa nói:

- May thay là anh tôi giờ đây đã vui lên một chút! Những ngày vừa qua ông đã lo lắng suốt về một cuộc giao dịch hoàn toàn an toàn!

- An toàn ? – lão Khang Bố thốt lên giận dữ - Mày nói chuyện cho tên Quan Duy Phong vay là an toàn ?

- Người ta nói rằng nếu muốn có lợi nhuận cao thì phải sẵn sàng chấp nhận rủi ro! – Địch công dịu dàng nói.

- Quan Duy Phong là một tên vô lại! – Khang Bố lẩm bẩm.

- Chỉ có thằng ngu mới tin những tin đồn ngoài đường phố! – Khang Trọng nói lớn.

- Tao…tao không nhận mày là em nữa! – lão Khang Bố lắp bắp một cách giận dữ.

- Người em này có trách nhiệm phải cho anh mình biết sự thật! – Khang Trọng vặn lại.

- Thôi, thôi! – một giọng nói trầm trầm vang lên bên cạnh Địch công – Hai người ngừng tranh cãi đi! Đại nhân đây sẽ nghĩ gì về chúng ta!

Đó là Lưu Phi Bộ. Ông ta cầm một bình rượu trong tay và nhanh chóng rót đầy ly của hai anh em nhà họ Khang. Hai anh em ngoan ngoãn cụng ly với nhau. Địch công hỏi thăm Lưu Phi Bộ những tin tức mới nhất về căn bệnh của Ủy viên Lương.

- Ông Hán nói với tôi – quan án nói thêm – rằng ông sống gần nhà của ông ta và thường xuyên thấy ông ta.

- Thời gian gần đây thì không – Lưu trả lời – Nửa năm trước thì đúng là có gặp khi ông ta đi dạo trong vườn bởi vì hai khu vườn của chúng tôi chỉ cách nhau một cái cổng nhỏ. Tuy nhiên ông ta rất đãng trí. Cuộc trò chuyện thường chẳng đi đến đâu và ông ta dường như không còn nhận ra tôi và vài tháng nay tôi không còn nhìn thấy ông ta nữa. Đó quả là một trường hợp đáng buồn, thưa đại nhân, sự suy sụp của một tâm hồn lớn!

Hai ông chủ Phan và Quảng giờ đây cũng tham gia vào nhóm, Hán Dương Hoàng mang lại một bình rượu lớn và rót đầy ly cho mọi người. Địch công trò chuyện một lúc với nhóm các ông chủ sau đó quay trở lại bàn của mình, Hán đã ngồi ở đó và đang pha trò với Ngọc Thúy. Quan án ngồi xuống và hỏi:

- Hạnh Hoa đâu rồi ?

- Ồ, hiện giờ thì cô ta không có mặt ở đây! – Hán trả lời một cách thờ ơ – Những cô gái luôn luôn tốn thời gian cho việc trang điểm của họ!

Địch công nhanh chóng quan sát căn phòng. Tất cả các vị khách đã trở về chỗ ngồi và nhà bếp đã mang lên món cá sốt chua ngọt đặt trên

bàn ăn. Bốn kỹ nữ rót đầy rượu mới vào cốc mọi người nhưng Hạnh Hoa vẫn không thấy đâu cả. Địch công nói với Ngọc Thúy:

- Đến phòng thay đồ và bảo với Hạnh Hoa là chúng ta đang chờ đợi cô ta.

- Whoa! – Hán kêu lên – Thật là một vinh dự to lớn cho Hán Dương khi sự mộc mạc đầy quyến rũ của một cô gái của chúng tôi lại có thể quyến rũ được một người như đại nhân đây!

Địch công lịch sự cùng cười với mọi người.

Ngọc Thúy quay lại và nói:

- Thật là lạ, má mì nói Hạnh Hoa đã rời khỏi phòng thay đồ lâu rồi, tôi đã nhìn vào tất cả các phòng nhưng vẫn không tìm thấy cô ta.

Quan án lẩm bẩm vài lý do với Hán rồi đứng lên và rời khỏi phòng bằng cánh cửa bên phải ông. Ông bước ra phía sau mạn thuyền phải.

Ở đuôi thuyền một bàn nhậu vui vẻ đang lúc ồn ào nhất. Lão Hồng, Mã Tông và Triệu Thái đang ngồi trên một băng ghế kê sát cabin, mỗi người kẹp một bình rượu giữa hai đầu gối và cầm một cái cốc trong tay. Nửa tá thuyền phu đang ngồi đối diện với họ và chăm chú lắng nghe Mã Tông chém gió:

- Và đúng vào lúc đó thì chiếc giường sụp đổ.

Họ phá ra cười vui vẻ. Địch công vỗ vai lão Hồng. Ông nhìn lên và nhanh chóng ra hiệu cho hai người bạn đồng hành của mình. Họ đứng lên và theo quan án ra phía bong phải của tàu.

Địch công nói với họ là có một vũ công đã biến mất và ông sợ rằng cô ta đã gặp tai nạn.

- Có bất kỳ ai trong các người thấy một cô gái đi qua ? – ông hỏi.

Lão Hồng lắc đầu.

- Không, thưa đại nhân – ông trả lời – Ba chúng tôi ngồi đối diện với đuôi thuyền ở phía trước cánh cửa dẫn xuống nhà bếp. Chúng tôi chỉ nhìn thấy các người phục vụ đi qua đi lại nhưng không nhìn thấy một người phụ nữ nào.

Hai người phục vụ mang bát súp từ bong tàu xuống phòng ăn. Họ nói rằng không nhìn thấy cô vũ công sau khi cô ta rời khỏi phòng thay đồ.

- Và chúng tôi cũng không có nhiều cơ hội để thấy – người lớn tuổi hơn nói – một quy tắc trên tàu là chúng tôi chỉ được sử dụng đường đi bên mạn phải tàu. Các cô nàng có phòng thay đồ ở phía trước và đó cũng là cabin chính. Chúng tôi không bao giờ được đến đó trừ khi được gọi.

Địch công gật đầu. Ông quay trở lại phía sau, theo sau là ba phụ tá

của ông. Các người giúp việc đang kể lại mọi chuyện cho người lái tàu, họ biết rằng có một cái gì đó đã xảy ra.

Địch công từ đuôi tàu đi lên phía trước. Cửa của cabin chính mở hé. Ông nhìn vào bên trong. Dựa vào tường là một chiếc ghế bành lớn bằng gỗ hồng mộc phía trên có phủ một chiếc chăn bằng gấm. Dựa vào bức tường phía sau là một cái bàn lớn trên đó có hai ngọn nến đang cháy. Có một bàn trang điểm làm bằng gỗ hồng mộc và hai chiếc ghế đẩu. Nhưng không có ai ở đó.

Địch công vội vã đi vào và nhìn qua bức màn bằng the mỏng che cửa sổ của cabin liền kề. Đây rõ ràng là phòng thay đồ của kỹ nữ. Một người phụ nữ đẫy đà mặc đồ lụa đen đang ngồi trong chiếc ghế bành và một nữ tỳ đang gấp những bộ y phục bằng lụa đủ màu sắc.

Cửa sổ cuối cùng là phòng khách đang mở. Không có ai ở đó.

- Đại nhân có muốn xem xét trên bong tàu? – Triệu Thái hỏi.

Quan án lắc đầu. Ông đi đến cầu thang và leo lên. Có thể Hạnh Hoa đã đi lên đó để hít thở không khí trong lành. Nhưng chỉ cần liếc qua ông đã nhận thấy tầng trên này hoàn toàn trống trãi. Ông quay xuống và dừng lại giữa các bậc thang, trầm ngâm vuốt ve bộ râu dài của mình. Hạnh Hoa chắc chắn không có ở cabin mạn phải. Cô ta đã biến mất.

- Hãy đi tìm trong tất cả các khoang khác – ông ra lệnh cho ba phụ tá của ông – nhớ tìm trong cả phòng tắm nữa.

Ông quay trở lại bong mạn trái và đến đứng bên lan can bên cạnh cầu tàu. Khoanh tay trong ống tay áo rộng ông nhìn ra vùng nước tối đen phía trước. Không có một cơn gió nào thoảng qua nên bầu không khí nóng và ngột ngạt. Bữa tiệc trong phòng ăn vẫn đang tiếp diễn, ông có thể nghe thấy tiếng thì thầm và một vài tiếng phách của dàn nhạc.

Ông nhìn xuống mặt nước dưới lan can đang phản chiếu những ánh đèn màu. Đột nhiên ông đờ người ra. Bên dưới mặt nước là một khuôn mặt nhợt nhạt đang yên lặng nhìn ông với đôi mắt mở to.

Chương 3

Phiên tòa khác thường được thiết lập

Một nữ tỳ mô tả con quái vật đáng ngờ

Chỉ cần nhìn qua Địch công đã biết. Ông đã tìm thấy người vũ công bị mất tích.

Quan án sắp bước xuống cầu tàu thì Mã Tông xuất hiện. Địch công âm thầm chỉ cho anh thấy thi thể của người vũ công.

Mã Tông thốt lên một tiếng nguyền rủa. Anh nhanh chóng đi xuống và nâng xác chết trên tay mình rồi mang lên bong. Quan án dẫn anh đến cabin chính và bảo anh đặt thi thể lên chiếc ghế dài.

- Cô gái tội nghiệp này nặng hơn là tôi nghĩ – Mã Tông nhận xét trong khi vắt nước từ tay áo của mình – tôi cho rằng có một vật nặng gì đó được bỏ vào tay áo của cô ta.

Địch công không nghe thấy những lời nhận xét đó. Ông đứng đó và nhìn xuống khuôn mặt của người đã chết. Đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm vào ông. Cô vẫn mặc bộ trang phục bằng lụa trắng vừa múa lúc nãy nhưng bên ngoài khoác thêm một chiếc áo khoác bằng gấm màu xanh lá cây. Vải ướt bám chặt vào thân thể cô ta làm lộ rõ những đường cong gợi cảm. Địch công rùng mình. Một vài phút trước đây cô ta còn quay cuồng trong điệu nhảy đầy mê hoặc của mình. Vậy mà giờ đây tất cả đã kết thúc quá đột ngột.

Ông đánh thức mình ra khỏi những suy nghĩ không lành mạnh. Cúi người xuống, ông kiểm tra các vết bầm trên thái dương. Sau đó, ông dùng tay vuốt mắt cô nhưng cặp mắt không nhắm lại mà vẫn nhìn ông trừng trừng như muốn nói điều gì đó. Ông lấy chiếc khăn tay từ tay áo của mình và dùng nó đắp lên khuôn mặt tái nhợt của cô ta.

Lão Hồng và Triệu Thái bước vào cabin. Quay sang họ, quan án nói:

- Đây chính là nàng kỹ nữ Hạnh Hoa. Cô ta đã bị giết ngay tại đây trước mắt ta. Mã Tông, ngươi đứng bảo vệ bên ngoài bong và không cho ai đến gần. Ta không muốn bị quấy rầy. Đừng nói cho bất kỳ ai biết về điều này.

Địch công nhấc cánh tay mềm nhũn của xác chết lên và lần tìm trong tay áo. Với một chút khó khăn ông đã lấy ra từ đó cái lư hương bằng đồng. Tro trong lư hương đã biến thành bùn xám. Ông đưa cái lư hương cho lão Hồng cầm và đi vào cái bàn đặt cạnh tường. Ở giữa

hai chân nến là ba dấu lõm nhỏ hằn lên trên tấm khăn trãi bàn bằng lụa đỏ. Ông ra hiệu để lão Hồng đặt lư hương lên trên bàn. Ba chân của lư hương khớp chính xác vào ba chỗ lõm đó. Địch công ngồi xuống chiếc ghế thấp trước bàn trang điểm.

- Đơn giản và hiệu quả! – ông cay đắng nói với lão Hồng và Triệu Thái – Cô ta đã bị gọi đến cabin này, kẻ giết người đã đánh cô ta bất tỉnh từ phía sau. Sau đó hắn lấy chiếc lư hương bằng đồng nhét vào tay áo cô ta và mang cô ta ra ngoài ném xuống nước. Như vậy sẽ không gây tiếng động và cô ta sẽ chìm xuống đáy hồ. Nhưng trong lúc vội vàng hắn ta không nhận thấy tay áo của cô ta đã mắc vào một cái đinh trên thành tàu, cô ta vẫn bị chết đuối vì tay áo nặng đã giữ mặt cô ta cách vài phân dưới mặt nước.

Ông cọ xát hai bàn tay lên khuôn mặt của mình trong một cử chỉ mỏi mệt. Sau đó ông ra lệnh:

- Xem trong tay áo kia của cô ta có gì khác không, bác Hồng!

Viên chấp sự lục tìm trong tay áo còn lại. Nó chứa một gói giấy trong đó có tấm danh thiếp màu đỏ ghi tên Hạnh Hoa và một tờ giấy gấp lại. Ông đưa tất cả cho quan án.

Địch công cẩn thận mở tờ giấy ra.

- Đó là hình một bàn cờ vây! – lão Hồng và Triệu Thái cùng một lúc kêu lên.

Quan án gật đầu. Ông nhớ lại những lời nói cuối cùng của cô kỹ nữ.

- Hãy đưa cho ta chiếc khăn tay của bác, Hồng! – ông nói.

Ông bọc tờ giấy ướt vào khăn tay và bỏ nó vào tay áo của mình. Ông đứng lên và đi ra ngoài.

- Ngươi ở lại đây và bảo vệ cabin! – ông ra lệnh cho Triệu Thái – lão Hồng và Mã Tông theo ta trở lại phòng ăn. Ta sẽ lập một cuộc điều tra sơ bộ.

Trong khi họ đi tới phòng ăn, Mã Tông nhận xét:

- Chúng ta không cần phải tìm kiếm đâu xa, thưa đại nhân! Kẻ giết người chắc chắn ở trên thuyền này!

Địch công không nói gì. Ông bước vào phòng ăn qua bức màn bằng thủy tinh, tiếp theo là hai trợ lý của ông.

Bữa ăn tối đã sắp kết thúc, các vị khách đang dùng món cháo. Một cuộc trò chuyện vui vẻ đang diễn ra. Khi Hán thấy quan án, ông ta kêu lên:

- Tốt quá! Chúng tôi đang định lên bong tàu ngắm trăng đây!

Địch công không trả lời. Ông dùng tay vỗ mạnh lên bàn và nói:

- Xin vui lòng im lặng!

Tất cả mọi người đều nhìn ông với vẻ ngạc nhiên.

- Ngay từ đầu – ông nói bằng giọng nói rõ ràng – tôi là khách mời của các ông, xin chân thành cảm ơn tất cả mọi người về bữa tiệc xa hoa này. Thật không may là bây giờ mọi chuyện đã thay đổi. Ông phải hiểu rằng kể từ bây giờ tôi nói chuyện với ông với tư cách là thẩm phán của ông chứ không còn là khách mời nữa., tôi làm như thế vì đó là nhiệm vụ của tôi cho triều đình và người dân của huyện này, bao gồm cả bản thân ông

Quay sang Hán, ông nói tiếp:

- Tôi yêu cầu ông rời khỏi cái bàn này!

Hán đứng lên với một cái nhìn ngỡ ngàng. Ngọc Thúy dìu ông ta đến bàn của Lưu Phi Bộ. Ông ngồi xuống đó và dụi mắt.

Địch công ngồi xuống giữa bàn. Mã Tông và lão Hồng đến đứng bên cạnh ông. Sau đó, quan án chậm rãi nói:

- Ta, thẩm phán của Hán Dương, mở một tòa án tạm thời tại đây để điều tra về việc giết người có chủ ý đối với cô kỹ nữ tên là Hạnh Hoa.

Quan án nhanh chóng quan sát nét mặt của mọi người. Hầu hết trong số họ dường như chưa hiểu hết ý nghĩa trong những lời nói vừa rồi của ông, họ nhìn ông với vẻ ngạc nhiên. Quan án ra lệnh cho lão Hồng đi gọi thuyền trưởng của tàu và mang giấy bút đến.

Hán Dương Hoàng bây giờ đã tự chủ lại. Ông ta thì thầm với Lưu Phi Bộ. Sau khi người này gật đầu, Hán đứng lên và nói:

- Thưa đại nhân, đây là một vụ xử án tùy tiện. Chúng tôi, những công dân hàng đầu của Hán Dương muốn…

- Nhân chứng Hán Dương Hoàng – Địch công lạnh lùng ngắt lời ông ta – hãy ngồi xuống và im lặng cho đến khi được phép nói!

Hán ngồi xuống ghế với khuôn mặt đỏ bừng. Lão Hồng đưa một người đàn ông với khuôn mặt đầy mụn đến trước bàn. Quan án ra lệnh cho người chủ thuyền đang quỳ trước bàn vẽ ra sơ đồ của con tàu. Ông ta vừa vẽ vừa run rẩy, quan án nhìn những vị khách trên tàu với một cái nhìn ảm đạm. Sự chuyển đổi đột ngột từ việc đang ăn uống vui vẻ sang một cuộc điều tra hình sự đã làm cho họ tỉnh táo hoàn toàn và làm cho họ trong tâm trạng đau khổ. Khi người chủ tàu đã vẽ xong, ông ta trân trọng đặt nó lên bàn. Địch công đẩy tờ giấy về phía lão Hồng và ra lệnh cho ông vẽ thêm vị trí các bàn tiệc và tên của những vị khách vào đó. Lão Hồng ra hiệu cho người phục vụ và anh ta thì thầm tên của những vị khách mỗi khi lão Hồng chỉ vào người đó. Sau đó, quan án nói với các vị khách trong giọng nói chắc nịch:

- Sau khi Hạnh Hoa đã thực hiện xong màn múa của cô ta và rời khỏi phòng này đã có sự xáo trộn trong phòng. Tất cả mọi người đã thay đổi vị trí ngồi của mình. Bây giờ ta yêu cầu mỗi người hãy mô tả thật chính xác mình đang làm gì và ở đâu trong khoảng thời gian đó.

Ông Quảng đứng lên. Ông ta lạch bạch đi đến bàn và quỳ xuống:

- Kẻ hèn này – ông nói – xin được phép trình bày mọi việc cho đại nhân.

Khi thấy quan án gật đầu, người đàn ông mập béo bắt đầu nói:

- Thật không thể tin được là người vũ công nổi tiếng của chúng tôi đã bị sát hại, điều này đã làm cho tất cả chúng tôi đây bị nghi ngờ. Nhưng sự kiện này, thật là khủng khiếp như nó đã gây ra, cũng không cướp đi được tình cảm mà chúng ta giành cho nhau.

Bây giờ tôi, người đã từng nhiều năm tham dự các buổi tiệc trên chiếc thuyền hoa này, có thể dám tự tin tuyên bố là biết rõ chiếc thuyền như lòng bàn tay của mình. Tôi trân trọng thông báo cho đại nhân biết là chiếc thuyền có 18 thuyền phu, 12 người trực tiếp chèo và 6 người sẽ thay thế luân phiên trong lúc chèo thuyền. Bây giờ không phải là tôi nói xấu những người này nhưng đại nhân sẽ sớm biết là các thuyền phu có rất nhiều tật xấu như nghiện rượu và cờ bạc. Có thể tên sát nhân nằm trong số những người này. Không phải là lần đầu tiên một tên thuyền phu ngoại tình với một kỹ nữ xinh đẹp và đã có hành vi bạo lực khi cô ta muốn cắt đứt mối quan hệ.

Nói đến đây ông Quảng dừng lại. Ném một cái nhìn khó chịu ra vùng nước tối đen bên ngoài ông ta tiếp tục:

- Bên cạnh đó còn một vấn đề khác cần phải được xem xét, thưa đại nhân. Từ thời xa xưa đã có một bí ẩn bao trùm cái hồ này. Người ta tin rằng dưới đáy hồ có một sinh vật ghê tởm thường xuất hiện để làm hại người sống. Không ít hơn bốn người đã bị chết đuối trong năm nay và thi thể không bao giờ được tìm thấy. Một số người nói rằng họ nhìn thấy hồn ma của những người này lang thang ở bờ hồ vào những đêm tối trời.

Tôi nghĩ mình có nhiệm vụ hướng sự chú ý của đại nhân vào hai hướng điều tra cho vụ giết người này, để tội ác khủng khiếp này trở về đúng với bản chất của nó, để bản thân tôi và những bạn bè của tôi ở đây không phải chịu đựng sự thẩm vấn không cần thiết như những tên tội phạm.

Một tiếng rì rào tán thành nổi lên từ những người kia.

Địch công đập bàn. Nhìn chằm chằm vào Quảng, ông nói:

- Ta rất biết ơn đối với những ý kiến được đưa ra một cách thích hợp. Cách thức gây án của tên sát nhân ta đã đoán được. Ta sẽ đặt thêm

các câu hỏi với những người khác. Ngoài ra, ta không phải là một người đàn ông không có tín ngưỡng và không loại trừ vụ án này là do những thế lực xấu xa gây ra.

Đối với việc những người có khả năng là "nghi phạm" như nhân chứng Quảng vừa nêu, ta muốn nhắc lại rằng tất cả mọi người đều bình đẳng trước tòa án này. Cho đến lúc tên sát nhân được tìm thấy, mỗi một người trong số các người có mặt trên thuyền này từ thuyền phu cho đến đầu bếp trong nhà bếp đều là nghi phạm cả.

Có ai muốn nói thêm gì không ? – quan án hỏi.

Ông Phan đứng lên và đến quỳ trước bàn.

- Đại nhân có thể cho chúng tôi biết – ông hỏi một cách lo lắng – cô gái không may đó đã chết như thế nào ?

- Những thông tin chi tiết – Địch công nói ngay lập tức – trong thời gian này tạm thời không được tiết lộ. Còn ai có ý kiến nữa không ?

Khi thấy không có ai nói gì, ông nói tiếp:

- Vì tất cả các ông đã có cơ hội để bày tỏ quan điểm của mình. Các ông từ bây giờ hãy giữ yên lặng và ngồi yên tại chỗ để ta, quan tòa, sẽ tiến hành cuộc thẩm vấn như ta vừa nói lúc nãy … Nhân chứng Phan hãy quay về chỗ ngồi và nhân chứng Quảng đến trước bàn mô tả lại hành động của mình trong suốt thời gian vừa qua.

- Sau khi đại nhân đề nghị mọi người cùng nâng cốc để chúc mừng người vũ công của Hán Dương – ông Quảng nói – Tôi rời khỏi phòng này bằng cánh cửa bên trái và đến phòng khách. Vì không có ai ở đó nên tôi đã đi qua hành lang vào nhà vệ sinh. Khi tôi từ nhà vệ sinh trở về đây thì tôi nghe nói anh em nhà họ Khang đã cãi nhau, khi tôi đi ngang qua chỗ họ thì ông Lưu Phi Bộ đã dàn xếp ổn thỏa rồi.

- Ông có gặp ai trong nhà vệ sinh không ? – quan án hỏi.

Quảng lắc đầu. Địch công chờ cho lão Hồng ghi lời khai của Quảng xong, sau đó ông gọi Hán Dương Hoàng.

- Tôi nói vài lời khen ngợi với người chỉ huy dàn nhạc – Hán bắt đầu bằng giọng nói cáu kỉnh – sau đó tôi đột nhiên cảm thấy chóng mặt. Tôi lên trên bong tàu và đứng ở mạn phải sát lan can. Sau khi nhìn mặt nước một lúc tôi cảm thấy dễ chịu hơn và ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh đó. Sau đó thì Ngọc Thúy tìm thấy tôi khi cô ấy đi tìm tôi. Đại nhân đã biết những việc sau đó.

Địch công gọi người chỉ huy dàn nhạc, người này đang đứng cùng với các nhạc công ở một góc xa của căn phòng. Ông hỏi:

- Ngươi có thể xác nhận là ông Hán đã ở trên bong tàu trong suốt thời gian trên?

Người đàn ông nhìn các nhạc sĩ. Khi thấy mọi người lắc đầu, ông trả lời với giọng nói không chắc chắn:

- Không, thưa đại nhân. Chúng tôi bận rộn điều chỉnh nhạc cụ của chúng tôi nên chúng tôi không nhìn ra bên ngoài cho đến khi cô Ngọc Thúy đến hỏi ông Hán đang ở đâu. Sau đó tôi cùng cô ta lên trên bong tàu và thấy ông Hán đang ngồi trên ghế như ông ta vừa nói.

- Ông có thể lui xuống ! – Địch công nói với Hán.

Ông cho gọi Lưu Phi Bộ đến trước bàn. Lưu bây giờ nhìn có vẻ mất tự chủ hơn trước đây, quan án nhận thấy khóe miệng ông ta giật giật vì lo lắng. Nhưng giọng nói của ông ta có vẻ bình tĩnh khi bắt đầu nói.

- Sau khi xem xong vũ điệu của Hạnh Hoa tôi nhận thấy ông Phan ngồi kế bên tôi có vẻ không được khỏe. Ngay sau khi Quảng rời khỏi phòng tôi dìu Phan theo cánh cửa bên trái lên bong tàu ở mạn phải. Trong khi Phan đang nghiêng người ra ngoài thành tàu cho "chó ăn chè" thì tôi đi vào nhà vệ sinh và sau đó quay lại với Phan mà không hề gặp người nào. Phan cho biết ông ta cảm thấy tốt hơn và chúng tôi cùng nhau quay trở lại đây. Tôi thấy anh em ông Khang đang cãi nhau nên đề nghị họ cùng uống một ly rượu để hòa giải. Đó là tất cả.

Địch công gật đầu và gọi ông Phan. Ông này khẳng định tất cả mọi chuyện đều đúng như những gì Lưu vừa nói. Sau đó, quan án gọi ông Sô đến trước mặt mình.

Sô cho quan án cái nhìn buồn rầu dưới đôi lông mày rậm của mình. Ông nhún đôi vai rộng và bắt đầu nói với giọng nói không cảm xúc:

- Tôi xác nhận rằng đầu tiên là Quảng và sau đó là ông Lưu rời khỏi phòng này. Còn lại một mình tôi nói chuyện với hai cô gái vừa thực hiện màn múa kiếm, một lúc sau một cô chỉ cho tôi thấy tay áo bên trái của tôi dính đầy nước mắm. Tôi đứng lên và đi đến cabin thứ hai dọc theo hành lang. Cabin đó dành riêng cho tôi, người đầy tớ đã chuẩn bị quần áo sạch và tôi nhanh chóng thay đổi trang phục. Khi tôi ra hành lang, tôi thấy Hạnh Hoa đi về phía trước ngang qua phòng khách. Tôi đi vượt qua cô lúc lên cầu thang và khen ngợi cô về màn trình diễn vừa rồi. Nhưng cô có vẻ khá kích động và vội vã nói rằng chốc nữa sẽ gặp tôi tại phòng ăn. Sau đó cô quẹo trái, tôi bước vào căn phòng này qua cánh cửa bên phải. Tôi nhận thấy Quảng, Lưu và Phan vẫn chưa trở lại vì vậy tôi tiếp tục cuộc trò chuyện với hai cô gái múa kiếm.

- Hạnh Hoa ăn mặc như thế nào khi ông nhìn thấy cô ta ? – Địch công hỏi.

- Cô ta vẫn còn mặc bộ trang phục màu trắng lúc múa, thưa đại nhân, nhưng cô ta khoác thêm bên ngoài một chiếc áo ngắn bằng gấm xanh lá cây.

Địch công cho ông lui về chỗ ngồi và ra lệnh cho Mã Tông đi gọi má mì của các cô kỹ nữ từ phòng thay đồ.

Người phụ nữ đẫy đà nói chồng bà ta sở hữu ngôi nhà ở phố Cây Liễu và quản lý Hạnh Hoa cùng với năm cô kỹ nữ khác. Khi quan án hỏi bà ta nhìn thấy Hạnh Hoa lần cuối là khi nào thì bà trả lời:

- Khi cô ta quay trở lại sau khi múa xong tôi nhìn thấy cô ta không được đẹp lắm nên mới nói" Cô nên thay đổi trang phục vì nó đã bị ướt và làm cho cô cảm lạnh" . Và tôi nói với người giúp việc đưa một chiếc áo màu xanh rất đẹp cho cô ấy. Nhưng đột nhiên cô ta đẩy người giúp việc ra, khoác chiếc áo gấm xanh lá cây lên người và bỏ đi. Đó là lần cuối cùng tôi nhìn thấy cô ta, thưa đại nhân, tôi thề là đã nói sự thật! Làm thế nào mà cô gái tội nghiệp đó đã bị giết? Người giúp việc đã kể một câu chuyện lã lùng, cô ta nói rằng…

- Cảm ơn! – Địch công ngắt lời bà ta. Ông bảo Mã Tông đưa người giúp việc đến trước mặt ông.

Cô gái đi đến trong khi đang nức nở. Mã Tông vỗ vai để trấn an cô ta nhưng không có tác dụng. Cô rên rĩ:

- Con vật độc ác dưới hồ đã bắt cô ta, thưa đại nhân. Xin ngài hãy ra lệnh cho quay thuyền trở về trước khi con quái vật đó làm đắm thuyền. Con quái vật đó thật khủng khiếp, chính mắt tôi trông thấy nó!

- Cô thật sự đã nhìn thấy con quái vật đó? – Địch công hỏi với vẻ ngạc nhiên.

- Nó ra hiệu cho cô ta từ bên ngoài cửa sổ, thưa đại nhân! Lúc má mì bảo tôi đưa cho cô ta chiếc áo màu xanh. Và Hạnh Hoa chắc chắn nhìn thấy nó! Nó ra hiệu cho cô ta, thưa đại nhân! Làm thế nào mà cô ta chống lại được tiếng gọi của ma quỷ?

Một tiếng thì thầm nổi lên từ những người khác, Địch công đập bàn sau đó hỏi:

- Nó trông như thế nào?

- Đó là một con quái vật khổng lồ màu đen, thưa đại nhân. Tôi thấy nó rõ ràng thông qua bức màn bằng vải mỏng. Một tay nó cầm con dao dài đầy vẻ đe dọa, tay kia nó vẫy …để ra hiệu!

- Cô có thể mô tả trang phục và mũ của nó không ? – quan án hỏi.

- Tôi đã nói nó là một con quái vật mà – cô gái nói với vẻ căm phẫn – Nó không có hình dạng nhất định, nó chỉ là một bóng đen ghê tởm và khủng khiếp.

Địch công ra dấu cho Mã Tông. Anh dẫn người giúp việc ra ngoài.

Sau đó ông nghe Ngọc Thúy và bốn cô kỹ nữ khác kể lại những việc

họ đã làm. Ngoại trừ Ngọc Thúy, người đã được quan án nhờ đi kiếm Hạnh Hoa, không ai trong bốn người còn lại rời khỏi phòng. Họ trò chuyện với nhau và với Sô, họ không thấy Quảng, Lưu và Phan rời khỏi phòng và họ cũng rất mơ hồ về việc Sô quay trở lại.

Địch công đứng lên và tuyên bố ông sẽ nghe những người chèo thuyền và phục vụ trên bong tàu.

Ông đi theo cầu thang lên bong theo sau là lão Hồng, Mã Tông đi cùng thuyền trưởng tìm các thuyền phu.

Quan án ngồi trên một chiếc thùng đặt cạnh lan can. Ông đẩy mũ cao lên và nói:

- Ở đây cũng ngột ngạt như trong phòng.

Hồng nhanh chóng đưa cho quan án chiếc quạt của mình. Ông nói một cách chán nản:

- Những lời khai vừa rồi không giúp ích gì nhiều cho chúng ta, thưa đại nhân!

- Ồ, ta không biết! – Địch công vừa nói vừa quạt – Ta nghĩ rằng nó làm rõ tình hình đến một mức độ nhất định nào đó. Trời, Quảng đã không quá lời khi nói rằng các thuyền phu có rất nhiều tật xấu! Họ trông không có chút cảm tình nào cả!

Nhóm thuyền phu xuất hiện trên bong tàu và lẩm bẩm giận dữ, nhưng một vài câu chửi rủa của Mã Tông và thuyền trưởng đã làm cho họ có thái độ tôn trọng thích hợp. Địch công nghĩ rằng không cần thiết hỏi cung người lái tàu và gia nhân của các vị khách vì lão Hồng đảm bảo với ông rằng những người này chăm chú nghe những câu chuyện chém gió của Mã Tông và không ai trong số họ rời khỏi vị trí của mình.

Quan án bắt đầu hỏi cung những người phục vụ nhưng họ không có gì nhiều để nói. Khi cuộc nhảy múa bắt đầu thì họ đi vào bếp và ăn nhẹ. Chỉ một người trong số họ đã đi đến phòng ăn xem có cần phục vụ thêm gì không. Anh ta đã nhìn thấy ông Phan đang nghiêng người trên lan can cho "chó ăn chè". Nhưng Lưu không nói gì với anh ta sau đó.

Một cuộc kiểm tra chéo các đầu bếp và thuyền phu đã được thực hiện và không có ai trong số họ rời khỏi vị trí. Khi người lái tàu hét lên qua cánh cửa sổ là họ có thể nghỉ ngơi thì các thuyền phu bắt đầu cờ bạc và không ai nghĩ đến việc từ bỏ trò chơi.

Khi Địch công đứng lên, thuyền trưởng, người đã quan sát bầu trời với vẻ mặt lo lắng nói:

- Tôi sợ rằng chúng ta sắp gặp một cơn bão, thưa đại nhân! Chúng ta nên nhanh chóng đưa cô ấy vào bờ. Thật không dễ dàng xử lý mọi chuyện trong một thời tiết khắc nghiệt!

Quan án gật đầu và bước xuống thang. Ông đi thẳng vào cabin chính nơi Triệu Thái đang đứng bảo vệ xác chết của người kỹ nữ.

Chương 4

Quan án cầu nguyện cho người phụ nữ đã chết

Ông nghiên cứu những bức thư tình của người kỹ nữ

Khi Địch công vừa ngồi xuống chiếc ghế thấp trước bàn trang điểm thì một tia chớp xé toang màn đêm kèm theo tiếng sấm vang rền. Những hạt mưa bắt đầu tuôn xối xả xuống mui thuyền. Chiếc thuyền bắt đầu chuyển động.

Triệu Thái vội vã chạy ra đóng chặt cửa chớp. Quan án nhìn chằm chằm về phía trước trong khi vuốt ve bộ râu dài của ông. Lão Hồng và Mã Tông đứng nhìn thi thể của người vũ công vẫn còn nằm trên chiếc ghế dài.

Khi Triệu Thái đã trở lại và chốt cửa, Địch công nhìn ba người phụ tá của ông.

- Phải – ông nói với nụ cười ảm đạm – chỉ vài giờ trước đây ta còn phàn nàn là không có gì xảy ra nơi đây!

Ông lắc đầu và nói tiếp với vẻ nghiêm trọng:

- Bây giờ thì chúng ta phải đối mặt với một vụ giết người với đầy rẫy những nghi vấn, bao gồm cả yếu tố siêu nhiên. – thấy Mã Tông và Triệu Thái trao đổi cho nhau một cái nhìn lo lắng, ông nhanh chóng nói tiếp – Nếu trong quá trình điều tra lúc nãy ta không phản bác ý kiến cho rằng có một con quái vật liên quan đến tội ác này chẳng qua là để đánh lạc hướng của tên sát nhân. Đừng quên rằng hắn ta không biết bằng cách nào và ở đâu chúng ta phát hiện ra thi thể, hắn ta hẳn sẽ rất bối rối bởi thực tế là nó không chìm xuống đáy hồ. Ta có thể đảm bảo với các ngươi rằng tên sát nhân là một kẻ bằng xương bằng thịt! Và ta cũng biết nguyên do tại sao hắn lại ra tay sát hại người vũ công!

Sau đó, quan án nói với mọi người những lời thông báo đáng ngạc nhiên của Hạnh Hoa.

- Như một sự thật tất nhiên – ông kết luận – Hán Dương Hoàng là nghi phạm đầu tiên của chúng ta vì ông ta là người duy nhất, giả vờ như đang ngủ, có thể nghe được những gì cô ta nói với ta. Mặc dù trong trường hợp này thì ông ta phải là một diễn viên tài giỏi.

- Hán cũng có cơ hội – lão Hồng nhận xét – không ai xác nhận được câu chuyện ông ta nói mình đi vòng quanh bong tàu. Có lẽ ông ta đi từ

phía sau vào mạn trái và ra hiệu cho người vũ công từ bên ngoài cửa sổ để đi theo ông ta.

- Nhưng còn về con dao mà người giúp việc đã nói ? – Mã Tông hỏi.

Địch công nhún vai.

- Trí tưởng tượng đóng một vai trò quan trọng trong đó – quan án nói – đừng quên là người giúp việc bắt đầu kể câu chuyện kỳ lạ của mình sau khi nghe nói là người vũ công đã bị sát hại. Cô nhìn thấy thực tế chỉ là cái bóng của một người đàn ông mặc bộ quần áo rộng, có tay áo rộng và dài như trang phục chúng ta đang mặc. Ông ta ra hiệu bằng một tay và tay kia thì cầm một cây quạt gấp lại. Đó hẳn là con dao mà cô ta nói đến.

Chiếc thuyền bỗng chòng chành dữ dội. Một làn sóng lớn đập mạnh vào mạn thuyền vang lên một tiếng kêu vang dội.

- Thật không may – quan án tiếp tục – Hán là nghi phạm duy nhất của chúng ta. Một sự thật không thể phủ nhận ông ta là người duy nhất có thể nghe thấy được những lời nói của cô ta, nhưng bất kỳ người nào khác cũng có thể nhận thấy cô ta thì thầm điều gì đó với ta và kết luận rằng – ta đã nói là cô ấy thậm chí còn không nhìn đến ta – cô ta báo cho ta tin gì đó rất quan trọng và do đó hắn ta quyết định sẽ không để cho cô ta có cơ hội đó.

- Điều đó có nghĩa – Triệu Thái nói – ngoài Hán ra chúng ta có bốn nghi phạm khác, cụ thể là ông chủ Quảng, Phan, Sô và Lưu Phi Bộ. Chỉ có anh em nhà họ Khang không bị xếp vào diện nghi phạm vì đại nhân nói rằng họ không rời khỏi phòng. Tất cả các người khác đều có rời khỏi phòng trong một khoảng thời gian dài hay ngắn.

- Đúng thế - Địch công nói – Phan có lẽ cũng không phải là hung thủ bởi một lý do đơn giản là ông ta không đủ sức khỏe để đánh gục cô gái và mang cô vứt xuống nước. Chính vì thế mà ta đặt câu hỏi với những thuyền phu. Ta nghĩ rằng Phan có thể có một đồng lõa trong những người kia. Nhưng không có ai trong số những người này rời khỏi vị trí.

- Hán, Lưu, ông chủ Quảng và Sô hoàn toàn có khả năng giết chết cô ta – Triệu Thái nhận xét – đặc biệt là Sô, anh ta là một người khổng lồ.

- Sau Hán – quan án nói – Sô dường như là nghi phạm đáng chú ý nhất của chúng ta. Nếu hắn ta là hung thủ thì hắn ta quả là một tên tội phạm cực kỳ nguy hiểm, một tên tội phạm máu lạnh. Hắn ta hẳn phải lập ra kế hoạch giết người chi tiết trong khi Hạnh Hoa còn đang nhảy múa. Hắn ta cố ý làm bẩn tay áo để có một lý do chính đáng rời khỏi phòng ăn và đồng thời là một lý do hợp lý cho việc thay đổi trang phục trong trường hợp áo của hắn ta bị ướt khi ném thi thể xuống nước.

Hắn ta đến cửa sổ phòng thay đồ ra hiệu cho cô kỹ nữ, đánh ngất cô ta và ném xuống nước. Sau khi làm xong những việc đó hắn trở về cabin của mình và thay quần áo. Ngươi nên đi đến cabin của hắn ngay bây giờ, Triệu Thái, và xem chiếc áo của Sô có bị ướt hay không!

- Để tôi đi, thưa đại nhân! – Mã Tông nói nhanh. Anh nhận thấy mặt Triệu Thái nhợt nhạt, anh biết rằng người bạn của mình không phải là một người quen với sông nước.

Địch công gật đầu. Họ im lặng chờ Mã Tông quay trở lại.

- Nước ở khắp nơi! – Mã Tông lẩm bẩm khi quay trở lại - Ở khắp mọi nơi ngoại trừ trên áo của Sô! Nó hoàn toàn khô ráo!

- Tốt – Địch công nói – Nó không chứng minh là Sô vô tội nhưng nó là một thực tế cần lưu ý. Nghi phạm của chúng ta bây giờ theo thứ tự là Hán, Sô, Lưu, Quảng và Phan.

- Tại sao đại nhân lại chọn Lưu trước Quảng ? – lão Hồng thắc mắc.

- Bởi vì ta giả thuyết – quan án trả lời – đó là có một mối tình giữa người vũ công và tên sát nhân. Nếu không thì cô ta chắc chắn không đi ngay khi hắn ta gọi và cô ta sẽ không một mình theo hắn vào cabin này. Vị trí của một kỹ nữ rất khác biệt so với một gái mại dâm bình thường, người có thể ngủ với bất kỳ người khách nào trả tiền. Người ta phải giành chiến thắng trong việc chiếm được thiện cảm của kỹ nữ và nếu không thành công thì đừng mong được cô ta để mắt tới. Những kỹ nữ, mà đặc biệt nổi tiếng như Hạnh Hoa, kiếm được nhiều tiền hơn bằng cách ca hát và nhảy múa chứ không phải bằng việc ngủ với khách hàng, do đó chủ sở hữu của họ không thể làm áp lực bắt buộc họ phải ban ân huệ cho khách hàng. Bây giờ ta có thể tưởng tượng rằng Hán hoặc Lưu, cả hai người đàn ông nổi tiếng nơi đây, có thể chiếm được cảm tình của một vũ công xinh đẹp và tài năng. Và kể cả Sô, người cho thấy một sức mạnh tàn bạo mà một số phụ nữ lại cảm thấy hấp dẫn. Nhưng không phải là ông Quảng béo ụt ịt hay là lão già Phan hết "xí quách". Phải, ta nghĩ có lẽ tốt hơn nên loại Phan ra khỏi danh sách nghi phạm của chúng ta.

[image]
Sơ đồ của chiếc thuyền

Mã Tông không nghe thấy những lời cuối cùng mà quan án vừa nói, anh nhìn chằm chằm vào thi thể của người phụ nữ đã chết với đôi mắt mở to đầy vẻ kinh hoàng. Sau đó anh lắp bắp:

- Cô…cô ấy lắc đầu!

Tất cả mọi người đều quay lại nhìn về phía chiếc ghế dài. Chiếc đầu của người chết đã nghiêng sang một bên. Chiếc khăn che mặt rơi ra. Ánh sáng nhấp nháy của những ngọn nến chiếu trên mái tóc ướt đẫm

nước của cô ta.

Địch công vội vã đứng lên và bước nhanh đến chiếc ghế dài. Ông cảm thấy bị sốc khi nhìn vào khuôn mặt trắng bệch. Cặp mắt đã nhắm lại. Ông lấy một cái gối kê dưới đầu người chết và dùng chiếc khăn tay che khuôn mặt người chết lại. Ông ngồi xuống và bình tĩnh nói:

- Vì vậy, nhiệm vụ đầu tiên của chúng ta là tìm ra ai trong ba nghi phạm kia là người có quan hệ thân mật với cô kỹ nữ. Phương pháp tốt nhất có lẽ là đặt câu hỏi với những cô gái ở chung nhà với cô ta. Những người phụ nữ thường chia sẻ một vài bí mật của mình với nhau.

- Tuy nhiên, để làm cho họ thổ lộ những điều đó với người ngoài – Mã Tông nói – thì đó là cả một vấn đề đấy!

Mưa đã ngừng rơi và chiếc thuyền di chuyển đều đặn hơn. Triệu Thái lúc này đã có vẻ tỉnh táo hơn. Anh nói:

- Tôi nghĩ rằng, thưa đại nhân, có một vấn đề cấp bách hơn cần phải giải quyết. Cụ thể là chúng ta phải tìm kiếm trong phòng của người vũ công vừa bị giết tại phố Cây Liễu. Kẻ giết người phải tìm cách thủ tiêu bằng chứng tội ác của mình sau khi hắn ta rời khỏi thuyền. Nếu cô ta vẫn còn giữ trong mình hay trong phòng những bằng chứng về mối quan hệ với tên sát nhân thì hắn ta phải ngay lập tức tìm và thủ tiêu chúng để tiêu diệt manh mối.

- Ngươi nói rất đúng, Triệu Thái – Địch công tán thưởng – Ngay khi chúng ta vừa cập bến thì Mã Tông sẽ chạy ngay đến phố Cây Liễu và bắt giữ bất cứ ai muốn đột nhập vào phòng của cô vũ công. Ta sẽ đến đó bằng kiệu và chúng ta sẽ cùng nhau lục soát căn phòng đó.

Có tiếng hò reo ở bên ngoài cho thấy thuyền sắp cập bến. Địch công đứng lên và nói với Triệu Thái:

- Ngươi sẽ đợi ở đây cùng với những bộ đầu. Nói họ niêm phong cabin này và cho hai người đứng gác trước cửa cabin cho đến sáng mai. Ta sẽ nói với người chủ sở hữu của cô kỹ nữ đã chết để gửi một người lo mai táng đến khâm liệm thi thể của cô ta.

Khi họ bước ra bong tàu thì thấy mặt trăng đã ló dạng ra một lần nữa. Ánh trăng chiếu sáng khung cảnh ảm đạm của con tàu. Cơi bão đã thổi bay tất cả những đèn lồng và xé rách tấm màn tre của phòng ăn thành từng mảnh. Chiếc thuyền xinh đẹp lúc xuất phát bây giờ là một đống hỗn độn và rối bời.

Một đám đông phu khiêng kiệu đang chờ đợi quan án tại bến thuyền. Trong cơn bão họ đã bỏ chạy tán loạn vào những căn nhà gần đó và bây giờ đã quay trở lại. Ngay khi Địch công nói họ có thể trở về nhà thì tất cả đều chạy đến chiếc kiệu của họ.

Quan án lên kiệu của ông. Sau khi họ đã đi được một quãng, ông nói với những người phu kiệu đưa ông đến phố Cây Liễu.

Khi quan án và lão Hồng bước vào cái sân đầu tiên của nhà cô kỹ nữ Hạnh Hoa họ nghe thấy tiếng cười nói từ phòng ăn. Mặc dù đã quá nửa đêm nhưng bữa tiệc bên trong vẫn còn đang diễn ra ồn ào.

Người quản lý của ngôi nhà vội chạy ra để đón những vị khách bất ngờ. Khi nhận ra quan án ông ta quỳ xuống và dập đầu ba lần trên nền đất. Sau đó ông hỏi bằng một giọng khúm núm là quan án cần gì.

- Ta muốn kiểm tra căn phòng của cô kỹ nữ Hạnh Hoa – quan án nói cộc lốc – Hãy đưa chúng ta đến đó!

Người quản lý vội vàng dẫn họ đến một cầu thang bằng gỗ bóng loáng. Tầng trên là một hành lang tối mờ mờ. Người quản lý dừng lại trước một cánh cửa sơn mài màu đỏ và bước vào trước để thắp nến. Ông ta kinh hãi thét lên khi có một cánh tay nắm chặt lấy tay mình.

- Đó là người quản lý, để ông ta đi! – Địch công nhanh chóng nói – Làm thế nào mà ngươi vào được đây?

Mã Tông vừa cười vừa nói:

- Tôi nghĩ rằng tốt hơn hết là không để ai nhìn thấy tôi vào đây vì vậy tôi đi vòng qua bức tường trong khu vườn và leo qua ban công. Tôi tìm thấy người giúp việc đang ngủ trong góc nhà và đuổi cô ta ra khỏi phòng. Tôi chờ ở đằng sau cánh cửa nhưng không có ai đến.

- Tốt lắm! – quan án nói – Ngươi có thể đi xuống cầu thang cùng với người quản lý. Chú ý cánh cửa ra vào!

Địch công ngồi xuống trước chiếc bàn trang điểm bằng gỗ mun và bắt đầu kiểm tra các ngăn kéo. Lão Hồng đi đến bốn chiếc hộp đựng quần áo bằng da màu đỏ đặt cạnh chiếc ghế dài. Ông mở chiếc hộp có chữ "Mùa hè" và bắt đầu kiểm tra những thứ đựng trong đó.

Trong ngăn kéo trên cùng của bàn trang điểm quan án không tìm thấy gì ngoài những vật dụng vệ sinh cá nhân thông thường, ngăn bên dưới là những cái thẻ và thư từ. Ông liếc nhanh nội dung của những lá thư. Một vài bức thư được viết bởi mẹ của Hạnh Hoa từ Sơn Tây – trong đó thông báo đã nhận được tiền trợ cấp của cô và tin tức về đứa em trai nhỏ, đang học tập tốt tại trường. Người cha dường như đã chết. Những bức thư cô viết trong một phong cách của người có học và quan án rất ngạc nhiên về số phận nghiệt ngã đã đưa đẩy một cô gái xuất thân từ gia đình danh giá vào một cái nghề thấp hèn như thế. Số còn lại là những bức thư và những bài thơ từ những người hâm mộ, thông qua chúng Địch công tìm thấy chữ ký của tất cả những vị khách có mặt vào buổi tiệc tối nay, bao gồm cả Hán Dương Hoàng. Những bức thư này được viết theo một phong cách rập khuôn. Lời

mời tham dự những bữa tiệc, khen ngợi về những điệu múa, không có những từ ngữ nào thân mật hơn. Do đó rất khó để đánh giá chính xác mối quan hệ của người kỹ nữ với những quý ông.

Ông gói tất cả những giấy tờ thành một bó và bỏ vào tay áo để nghiên cứu thêm.

- Ở đây có một số manh mối, thưa đại nhân!

Lão Hồng đột nhiên kêu lên. Ông đưa cho quan án một gói những bức thư được bọc cẩn thận trong một tờ giấy mà ông đã tìm thấy nằm dưới cùng của hộp quần áo. Địch công nhận thấy đó là những bức thư tình được thể hiện bằng một phong cách đầy đam mê. Tất cả những bức thư đều được ký với tên " Trúc Lâm thư sinh ".

- Người đàn ông đó chắc chắn yêu say đắm cô ta! – quan án háo hức nói – Không phải là quá khó khăn đẩ xác định được người này. Phong cách và chữ viết rất tuyệt vời, anh ta phải thuộc về một nhóm nhỏ những người trí thức trong thị trấn này.

Cuộc tìm kiếm tiếp theo sau đó không đem lại những phát hiện gì khác. Quan án bước ra ngoài ban công và đứng đó trong một lúc ngắm nhìn phong cảnh của khu vườn bên dưới. Những tia sáng từ ánh trăng phản chiếu trên mặt nước của chiếc hồ sen nhỏ tạo thành những đóa hoa lấp lánh. Đã bao đêm người kỹ nữ đã đứng tại nơi đây ngắm cảnh vật như ông đang làm hiện giờ. Ông đột ngột quay lại. Dường như ông vẫn chưa đủ thời gian để có được sự cứng rắn cần phải có của một thẩm phán khi vẫn còn xúc động bởi cái chết bất ngờ của một người thiếu nữ đẹp.

Quan án thổi tắt nến và đi xuống cầu thang, phía sau là lão Hồng.

Mã Tông đang đứng ở cổng trò chuyện với người quản lý. Cả hai vội cúi đầu thi lễ khi thấy quan án.

Địch công khoanh tay trong tay áo rộng của mình.

- Ngươi sẽ nhận thấy – ông nghiêm khắc nói với người quản lý – vì đây là một cuộc điều tra về giết người nên ta có thể cho những bộ đầu lục tung ngôi nhà của ngươi và đặt câu hỏi với tất cả những khách hàng của ngươi. Tuy nhiên ta sẽ không làm như thế vì với tình hình hiện nay thì điều đó là không cần thiết và ta không bao giờ gây khó khăn cho người khác mà không có lý do. Tuy nhiên ngươi sẽ ngay lập tức viết một báo cáo chi tiết mọi thứ ngươi biết về người vũ công đã chết. Tên thật của cô ta, tuổi tác, lúc nào và hoàn cảnh nào đã thúc đẩy cô bước vào con đường làm kỹ nữ, những người khách mà cô quen, những trò chơi mà cô thường chơi, tất cả. Báo cáo viết thành ba bản và gởi đến cho ta vào sáng mai!

Người quản lý quỳ xuống và dập đầu ba lần để bày tỏ lòng biết ơn của

mình. Nhưng Địch công đã khoát tay ngăn lại và sốt ruột nói:

- Ngày mai ngươi gởi người mai táng đến thuyền hoa để khâm liệm thi thể. Và báo cho gia đình của cô ta ở Bình Giang về cái chết của cô ta.

Khi ông quay ra cửa, Mã Tông nói:

- Tôi xin được phép ở lại đây một lúc.

Địch công bắt gặp cái nhìn đầy ý nghĩa của Mã Tông. Ông gật đầu đồng ý và lên kiệu cùng với lão Hồng. Các bộ đầu thắp sáng những ngọn đuốc. Đoàn rước chậm rãi quay trở về tòa án qua những con đường vắng vẻ của Hán Dương.

Chương 5

Mã Tông kể về những bí mật của người vũ công

Một vị giáo sư bị cáo buộc những tội ác ghê tởm

Sáng sớm hôm sau, sau lúc bình minh, khi lão Hồng đến báo cáo những nhiệm vụ thì thấy Địch công đã quần áo chỉnh tề ngồi trong văn phòng riêng của ông ở phía sau tòa án.

Quan án sắp xếp lại các bức thư tìm thấy tối qua trong hộp quần áo của người kỹ nữ thành một đống gọn gàng trên bàn. Khi lão Hồng rót trà cho ông, quan án nói:

- Ta đã đọc qua tất cả những lá thư này một cách cẩn thận, chuyện tình của cô gái với anh chàng ký tên là Trúc Lâm thư sinh đã bắt đầu khoảng nửa năm trước đây. Các bức thư đầu tiên đề cập đến một tình bạn bắt đầu phát triển, những bức thư tiếp theo nói về sự đam mê, tình yêu. Khoảng hai tháng trước thì niềm đam mê này đột nhiên bị suy giảm. Bằng chứng là cách thay đổi ngữ điệu trong những bức thư, ta tìm thấy một số đoạn trong những bức thư có biểu hiện của sự đe dọa. Phải tìm ra người đàn ông đó, bác Hồng!

- Các ghi chép của tòa án chúng ta cho biết đó là một nhà thơ nghiệp dư, thưa đại nhân – lão Hồng háo hức nói – Trong thời gian rãnh rỗi của mình anh ta làm thư ký ghi chép cho một hội những nhà văn địa phương. Anh ta chắc chắn được nhận ra nhờ vào bút danh đó.

- Tuyệt vời ! – Địch công reo lên – Bác hãy đến kho lưu trữ và tìm xem anh ta ở đâu. Nhưng trước tiên ta muốn cho bác xem cái này.

Ông lấy một tờ giấy mỏng từ ngăn kéo bàn làm việc và trãi rộng nó ra trên mặt bàn. Lão Hồng nhận ra đó là hình bàn cờ vây tìm thấy trong tay áo cô vũ công đã chết. Dùng ngón trỏ chỉ vào đó, quan án nói:

- Đêm hôm qua sau khi từ phố Cây Liễu trở về ta đã nghiên cứu rất kỹ ván cờ trên tờ giấy này. Điều lỳ lạ là ta không thấy được điểm bắt đầu và kết thúc của nó.

Ta thừa nhận rằng ta không phải là bậc thầy trong trò chơi này nhưng ta đã thường xuyên chơi nó trong suốt những năm còn đi học. Như bác thấy đó, bàn cờ được chia thành 18 cột cho mỗi cạnh thành ra 289 điểm cắt chéo nhau. Mỗi người chơi có 150 quân, một người cầm quân trắng còn người kia là quân đen, những quân cờ này là những viên đá tròn nhỏ. Khi bắt đầu ván cờ hai người chơi sẽ lần lượt đặt các quân cờ của mình vào các điểm trên bàn cờ. Mục đích là để vây quân

đối phương theo nhóm hay riêng lẻ, khi thực hiện được điều đó thì quân bị vây sẽ bị lấy ra khỏi bàn cờ. Người thắng là người chiếm được nhiều điểm nhất trên bàn cờ.

[image]
Bức hình Bàn cờ vây

- Thật là một việc đơn giản! – lão Hồng nhận xét.

Địch công mỉm cười trả lời.

- Các quy định thì rất đơn giản nhưng trò chơi mới thực sự phức tạp, người ta nói rằng cả cuộc đời của một người đàn ông cũng không đủ để giải quyết các vấn đề phức tạp của một ván cờ!

Bậc thầy về cờ vây thường viết các cuốn sách hướng dẫn về trò chơi kèm theo các hình vẽ minh họa và đôi khi giải thích chi tiết các ván cờ. Tờ giấy này chắc chắn đã được xé ra từ một cuốn sách hướng dẫn như thế. Đây là trang cuối cùng, bác có thể thấy dòng chữ kết thúc ghi ở góc dưới bên trái. Thật không may là không biết được tựa của quyển sách này. Bác phải cố gắng xác định được ai là bậc thầy về cờ vây tại Hán Dương này, Hồng. Một người như thế chắc chắn sẽ cho chúng ta biết được tờ giấy này được xé ra từ quyển sách hướng dẫn nào. Những giải thích về ván cờ này phải được in trên trang áp chót.

Mã Tông và Triệu Thái bước vào và cúi chào quan án. Khi họ đã ngồi xuống trước bàn của ông, ông nói với Mã Tông:

- Ta cho rằng đêm qua ngươi ở lại để thu thập thông tin. Nói cho ta biết ngươi đã tìm được gì!

Mã Tông đặt nắm tay to lớn của mình lên đầu gối. Anh mỉm cười và nói:

- Hôm qua đại nhân có đề cập đến khả năng sẽ tìm được thông tin về cuộc sống của cô kỹ nữ từ những người sống chung. Đêm qua trên đường đến hồ tôi chú ý đến một cô gái đứng trên ban công. Vì vậy sau khi chúng ta đến phố Cây Liễu, tôi đã mô tả cô gái đó với người quản lý và ông ta đã gọi cô ta ra khỏi bữa tiệc mà cô ta đang tham dự. Tên cô ta là Xuân Đào, một cái tên rất thích hợp với cô ta!

Mã Tông dừng lại. Anh vân vê ria mép của mình và nụ cười của anh càng nở rộng hơn khi anh tiếp tục:

Cô ấy thực sự là một cô gái quyến rũ nhất mà tôi từng biết, tôi dường như hoàn toàn hài lòng về cô ấy. Ít nhất cô ấy…

- Thôi đủ rồi – Địch công cắt ngang một cách cáu kỉnh – ta không muốn nghe về những chuyện đam mê của ngươi. Những chuyện đó ngươi nên nói khi chỉ có hai người với nhau. Bây giờ cho ta biết những gì cô ta nói với ngươi về người vũ công đã chết?

Mã Tông có vẻ bị tổn thương. Anh thở dài sau đó nói tiếp với vẻ nhẫn nhục.

- Phải, thưa đại nhân, cô gái Xuân Đào này là người bạn thân của cô kỹ nữ đã chết. Các cô gái đã đến phố Cây Liễu khoảng một năm trước đây, họ gồm bốn cô gái được một tên ma cô đưa đến đây từ kinh đô. Cô ta nói Xuân Đào là cô ta đã rời khỏi quê nhà ở Sơn Tây vì một sự cố đáng tiếc và có lẽ mãi mãi cô không còn cơ hội để quay trở về. Mặc dù một số vị khách đã cố gắng chiếm lấy cảm tình của cô ta nhưng cô lịch sự từ chối tất cả. Ông chủ Sô là người siêng năng nhất trong việc chiếm lấy tình cảm của cô bằng cách tặng cô nhiều món quà đắt tiền, nhưng ông ta không bao giờ có cơ hội.

- Như vậy – Địch công ngắt lời – chúng ta sẽ chú ý điểm này đối với Sô. Tình yêu không được đáp lại thường là một động cơ mạnh mẽ.

- Tuy nhiên – Mã Tông tiếp tục – Xuân Đào tin rằng Hạnh Hoa không phải là một người phụ nữ lạnh lùng, thực tế là cô có một người tình bí mật. Ít nhất mỗi tuần một lần cô xin phép người quản lý ra ngoài để đi mua sắm. Vì cô là một cô gái ngoan ngoãn, biết vâng lời và không hề có ý định bỏ trốn nên người quản lý luôn đồng ý. Cô luôn đi một mình và bạn của cô nói rằng cô đi đến điểm hẹn bí mật. Nhưng cô ta không bao giờ phát hiện ra người tình bí mật đó là ai hoặc nơi cô ấy gặp anh ta, mặc dù không phải là cô ta không cố gắng để tìm hiểu, tôi chắc chắn điều đó!

- Cô ta mỗi lần đi trong bao lâu ? – quan án hỏi.

- Cô ấy đi sau khi ăn trưa – Mã Tông trả lời – và quay trở về trước bữa ăn chiều.

- Điều này chứng tỏ cô ta không thể đi ra ngoài phạm vi của thị trấn – Địch công nhận xét – Hãy đi tìm người thư ký của tòa án và tìm ra người có bút danh đó, bác Hồng!

Khi lão Hồng đã đi ra ngoài, một gia nhân bước vào và đưa cho quan án một phong bì lớn dán kín. Địch công mở ra và lấy từ trong đó một bức thư dài đặt trên bàn. Nó có hai bản sao đính kèm. Ông vừa đọc bức thư vừa chậm rãi vuốt ve bộ râu dài của mình. Khi ông vừa đọc xong và dựa lưng vào chiếc ghế thì lão Hồng cũng quay trở lại. Lão Hồng vừa lắc đầu vừa nói:

- Người thư ký của chúng ta khẳng định là không một học giả hay nhà văn nào của thị trấn này sử dụng bút danh " Trúc Lâm thư sinh".

- Đó thật là một điều đáng tiếc ! – Địch công nói. Sau đó, ông ngồi thẳng lên và chỉ vào bức thư trước mặt nói nhanh – Bây giờ chúng ta có bản báo cáo của người quản lý cô vũ công vừa mới chết. Tên thật của cô ta là Phạm Hồ Y và cô ta được mua cách đây bảy tháng từ một

tên ma cô ở kinh đô, đúng như những gì mà Xuân Đào đã nói với Mã Tông. Giá mua là hai miếng vàng.

Gã ma cô nói rằng hắn đã mua cô ta trong một hoàn cảnh bất thường. Cô ta đã đến gặp hắn và đồng ý bán mình với giá một thanh vàng và năm mươi miếng bạc, với điều kiện là cô sẽ được bán lại chỉ tại Hán Dương. Gã ma cô lấy làm lạ khi thấy một cô gái đến giao dịch thỏa thuận với mình thay vì thông qua cha mẹ hay một người trung gian. Nhưng do cô xinh đẹp và có kỹ năng trong ca hát và nhảy múa, gã thấy được mình chắc chắn sẽ kiếm được lợi nhuận nên cảm thấy rất khó khăn để hỏi cô về điều này. Hắn trả tiền cho cô và cô cất giữ số tiền đó cho bản thân cô ta. Tuy nhiên, vì nhà chứa ở phố Cây Liễu là khách hàng thân thiết nên gã ma cô nghĩ rằng tốt hơn nên thông báo cho người quản lý về hoàn cảnh bất thường khi mua cô ta, để không phải chịu trách nhiệm nếu sau này có xảy ra các biến cố gì.

Nói đến đây quan án dừng lại và giận dữ lắc đầu. Sau đó, ông nói tiếp:

- Người quản lý cũng có hỏi cô một vài câu hỏi về thân thế của cô ta nhưng cô từ chối trả lời. Ông nghĩ rằng cô bị cha mẹ đuổi đi vì một mối tình bất hợp pháp. Các chi tiết khác về cuộc sống của cô tại nhà chứa thì giống như những gì Mã Tông đã nghe được từ những cô gái khác. Người quản lý đã ghi chú tên của những người quan tâm đến cô, danh sách gần như đầy đủ tất cả những công dân hàng đầu của Hán Dương chỉ trừ có Lưu Phi Bộ và Hán Dương Hoàng. Người quản lý cũng bảo cô hãy chọn một người trong số đó làm người yêu của mình nhưng cô kiên quyết từ chối. Kể từ khi cô đem lại lợi nhuận lớn cho nhà chứa bằng cách ca hát và nhảy múa, người quản lý chưa bao giờ ép buộc cô.

Bây giờ, trong phần cuối của báo cáo của mình, ông ta nói rằng cô thích làm thơ, viết chữ rất đẹp, vẽ tranh về các loài hoa và chim cũng rất khá. Tuy nhiên, ông nói rằng cô ta không thích cờ vây!

Nói đến đây Địch công dừng lại. Nhìn vào những phụ tá của mình, ông hỏi:

- Bây giờ làm thế nào để giải thích chuyện cô ấy hỏi ta có biết chơi cờ vây và cô ta lại có một tờ giấy với hình bàn cờ trong tay áo ?

Mã Tông bối rối gãi đầu. Triệu Thái hỏi:

- Tôi có thể nhìn qua ván cờ được không, thưa đại nhân? Tôi cũng không rành về cờ vây lắm.

Quan án đẩy tờ giấy về phía anh ta. Triệu Thái nghiên cứu ván cờ trong một lúc, sau đó anh nói:

- Đây là một ván cờ hoàn toàn vô nghĩa, thưa đại nhân! Quân trắng hầu như chiếm toàn bộ bàn cờ. Người ta sắp xếp cho quân trắng chặn

toàn bộ hướng di chuyển của quân đen, nhưng vị trí của quân đen được sắp xếp không theo một quy luật nào!

Địch công nhíu đôi lông mày. Ông im lặng suy nghĩ trong một lúc lâu.

Ông thức tỉnh bởi ba tiếng chiêng phát ra từ chiếc chiêng đồng lớn treo ở cổng chính. Nó vang dội khắp tòa án, thông báo là phiên tòa buổi sáng sắp sửa bắt đầu.

Quan án bỏ tờ giấy vào ngăn kéo bàn của mình rồi đứng lên với tiếng thở dài. Lão Hồng giúp ông thay bộ quan phục bằng gấm xanh lá cây. Khi ông sửa lại chiếc mũ cánh chuồn màu đen trên đầu, ông nói với ba phụ tá của mình:

- Trước tiên ta sẽ xem xét về vụ giết người trên chiếc thuyền hoa. May mắn thay, không có vụ án nào chờ giải quyết, vì vậy chúng ta có thể tập trung sự chú ý của chúng ta cho vụ giết người khó hiểu này.

Mã Tông vén tấm màn ngăn cách phòng riêng của thẩm phán với công đường xử án. Địch công bước qua và lên bục. Ông ngồi xuống bàn xử án được trải gấm đỏ. Mã Tông và Triệu Thái đứng đằng sau ghế của ông, lão Hồng ngồi vào vị trí của mình ở chiếc bàn bên tay phải của Địch công.

Các bộ đầu đứng thành hai hàng trước công đường, mang theo gậy, roi, xiềng xích và các vật dụng khác. Người thư ký tòa án và trợ lý của ông ta ngồi ở chiếc bàn thấp đặt hai bên công đường, sẵn sàng để ghi lại các thủ tục tố tụng.

Địch công quan sát hành lang của công đường. Ông nhận thấy một đám đông dân chúng đã tụ tập tại đó. Tin tức về vụ giết người trên chiếc thuyền hoa đã lan nhanh khắp thị trấn và dân chúng Hán Dương không muốn bỏ lỡ dịp theo dõi vụ án này. Ở hàng ghế đầu ông nhìn thấy Hán Dương Hoàng, anh em nhà họ Khang cùng hai ông chủ Phan và Sô. Ông tự hỏi tại sao Lưu Phi Bộ và ông Quảng lại vắng mặt, người đội trưởng bộ đầu đã thông báo là tất cả mọi người đều phải có mặt tại tòa án.

Ông đập búa lên bàn và tuyên bố khai mạc phiên tòa. Sau đó ông bắt đầu gọi đọc bản cáo trạng.

Đột nhiên một nhóm người xuất hiện ở lối vào hành lang tòa án. Dẫn đầu là Lưu Phi Bộ, ông này hét lên đầy vẻ kích động:

- Tôi yêu cầu công lý! Tên tội phạm phải bị trừng trị!

Địch công ra hiệu cho đội trưởng. Ông này đi đến gặp những người mới đến và dẫn họ vào trước công đường.

[image]

Lưu Phi Bộ và giáo sư Đặng trước công đường

Lưu Phi Bộ quỳ trên nền nhà bằng đá lát. Một người đàn ông trung niên cao gầy mặc chiếc áo dài màu xanh giản dị và đội chiếc nón nhỏ màu đen quỳ bên cạnh ông ta. Bốn người đàn ông khác vẫn đứng bên ngoài hàng rào của các bộ đầu. Địch công nhận ra ông Quảng trong số đó, ba người còn lại thì ông không biết.

- Thưa đại nhân! – Lưu kêu lên – Con gái của tôi đã bị sát hại tàn nhẫn trong đêm tân hôn của nó!

Địch công nhướn mày. Ông nói cộc lốc:

- Người thưa kiện Lưu Phi Bộ phải trình bày mọi việc theo thứ tự. Ta đã biết được tại bữa tiệc trong đêm qua là đám cưới của con gái ngươi được tổ chức vào ngày hôm kia. Tại sao đến bây giờ, hai ngày sau khi đám cưới ngươi mới đến đây báo về cái chết của con gái ngươi tại tòa án này?

- Tất cả là do âm mưu độc ác của tên xấu xa này! – Lưu kêu lên và chỉ vào người đàn ông đang quỳ cạnh ông ta.

- Người dưới công đường mau khai ra tên tuổi và nghề nghiệp! – Địch công ra lệnh cho người đàn ông trung niên đang quỳ cạnh Lưu Phi Bộ.

- Kẻ hèn này – người kia bình tĩnh nói – tên là Đặng Quang Đăng, tiến sĩ văn học. Một tai họa đáng sợ đã xảy ra tại nhà tôi, cướp đi cùng lúc đứa con trai duy nhất của tôi và người vợ mới cưới của nó. Nhưng điều đó vẫn chưa đủ, người đàn ông tên Lưu Phi Bộ này còn buộc tội tôi phải chịu trách nhiệm về việc đó! Tôi cầu xin đại nhân xem xét nỗi oan này của tôi!

- Thằng khốn trơ tráo ! – Lưu Phi Bộ thét lên.

Địch công đập búa lên bàn.

- Người thưa kiện Lưu Phi Bộ! – ông nghiêm khắc nói – không được làm náo loạn công đường! Bổn quan sẽ xem xét trường hợp của ngươi!

Lưu Phi Bộ cố gắng tự chủ lại. Ông ta rõ ràng đang trong trạng thái đau buồn và tức giận, ông như biến thành một người hoàn toàn khác so với buổi tối vừa rồi. Sau một vài phút, ông bắt đầu nói với giọng nói đã bình tĩnh hơn.

- Thượng đế tối cao đã không ban cho tôi một đứa con trai. Đứa con duy nhất của tôi là một đứa con gái, tên của nó là Nguyệt Tiên. Nó đã chứng minh là nó đã đền bù cho tôi việc thiếu đi một đứa con trai. Nó rất quyến rũ, ngọt ngào tuy có đôi chút nóng tính. Khi trưởng thành nó trở thành một thiếu nữ xinh đẹp và thông minh, là niềm vui lớn cho cuộc đời tôi, tôi…

Ông dừng lại và nấc nghẹn vì xúc động. Ông nuốt nước miếng vài lần

rồi sau đó nói tiếp với giọng run run.

- Năm ngoái, con gái tôi hỏi xin tôi được tham gia vào một lớp học tư nhân về văn học được vị giáo sư này tổ chức tại nhà cho một nhóm thiếu nữ trẻ. Tôi đồng ý vì cho đến lúc đó con gái tôi chỉ quan tâm chủ yếu đến cưỡi ngựa và săn bắn, và tôi đã hết sức vui mừng khi con gái tôi bây giờ cũng quan tâm đến văn chương. Làm sao tôi có thể thấy trước được những tai họa sẽ xảy ra sau đó? Nguyệt Tiên đã nhìn thấy tại nhà của vị giáo sư người con trai của ông ta, thư sinh Đặng Hồ Bảo và đem lòng yêu anh ta. Tôi muốn tìm hiểu kỹ hơn về gia đình họ Đặng này trước khi đưa ra quyết định nhưng Nguyệt Tiên năn nỉ tôi phải đồng ý hứa hôn và người vợ lớn của tôi, một người phụ nữ ngu ngốc, lại ủng hộ con tôi mặc dù đúng ra bà ta phải tìm hiểu việc này kỹ lưỡng.

Khi đã được tôi đồng ý, một người mai mối được lựa chọn, và việc hôn nhân được đính ước. Sau đó, một người bạn buôn bán của tôi là ông Quan Duy Phong đã cảnh báo với tôi tiến sĩ Đặng là một người đàn ông trụy lạc, người trước đây đã cố gắng trong vô vọng quyến rũ con anh ta thành một công cụ phục vụ cho những ham muốn bệnh hoạn của ông ta. Tôi lập tức hủy bỏ hôn ước. Nhưng sau đó Nguyệt Tiên ngã bệnh và vợ của tôi nói rằng con gái tôi đã si tình và sẽ chết nếu tôi không thay đổi quyết định của mình. Hơn nữa, tiến sĩ Đặng vì không muốn để sổng con mồi của mình đã từ chối việc hủy bỏ hôn ước.

Lưu bắn một cái nhìn độc ác về phía vị giáo sư rồi nói tiếp:

- Vì vậy, mặc dù rất miễn cưỡng nhưng tôi phải chấp nhận tổ chức đám cưới. Ngày hôm đó nến đỏ đã được thắp lên trong căn biệt thự của giáo sư Đặng và cuộc hôn nhân đã được tiến hành trước bàn thờ gia tiên. Lễ cưới có sự tham gia của hơn ba mươi công dân nổi bật nhất tại Hán Dương, bao gồm cả những vị khách có mặt tại buổi tiệc trên chiếc thuyền hoa.

Vào sáng nay vị giáo sư đã chạy đến nhà tôi trong trạnh thái kích động và báo rằng ngày hôm qua Nguyệt Tiên được tìm thấy đã chết trên chiếc giường cưới. Tôi hỏi tại sao ông ta không báo cho tôi ngay lúc đó. Ông trả lời là chú rể, con trai ông, đã biến mất không dấu vết nên ông đang đi tìm kiếm con ông. Tôi hỏi điều gì đã gây ra cái chết cho con gái tôi nhưng ông ta chỉ lầm bầm một số từ khó hiểu. Tôi muốn cùng ông ta đến đó để xem thi thể của con gái tôi nhưng ông ta rất bình tĩnh khi nói thi thể đã được bỏ vào quan tài và đưa đến ngôi chùa phật giáo gần đó!

Địch công ngồi thẳng lên. Ông muốn ngắt lời Lưu nhưng nghĩ lại và quyết định nghe ông ta nói tiếp.

- Một mối nghi ngờ khủng khiếp đã nảy sinh trong tâm trí tôi – Lưu nói tiếp – Tôi vội vàng hỏi qua ý kiến của người hàng xóm của tôi, ông Quảng. Ông ta đồng ý với tôi rằng có thể con gái tôi là nạn nhân của một tội ác ghê tởm. Tôi thông báo cho giáo sư Đặng là tôi sẽ đến tòa án để tố cáo. Ông Quảng đi kêu những người bạn của mình làm nhân chứng. Bây giờ tôi, Lưu Phi Bộ, đang quỳ trước mặt đại nhân và cầu xin ngài trừng trị kẻ tội phạm xấu xa để linh hồn của đứa con gái tội nghiệp của tôi có thể yên nghĩ!

Sau khi nói xong, Lưu dập đầu ba lần dưới nền đá của công đường.

Địch công chậm rãi vuốt ve bộ râu dài của mình. Sau một lúc suy nghĩ ông hỏi:

- Ngươi muốn nói rằng anh chàng họ Đặng đã giết chết vợ mình và sau đó bỏ trốn?

- Tôi xin đại nhân tha lỗi! – Lưu nhanh chóng trả lời – Tôi rất lấy làm tiếc khi không nói rõ ý mình. Anh chàng họ Đặng yếu ớt đó vô tội. Đó chính là người cha dâm dục của anh ta, ông ta mới chính là thủ phạm! Ông ta đã thèm muốn Nguyệt Tiên từ lâu và được kích thích bởi rượu ông ta đã mò vào phòng tân hôn và đặt bàn tay dơ bẩn lên người con gái của tôi, vợ của con trai ông ta. Đứa con gái tội nghiệp của tôi đã tự tử vì xấu hổ và anh chàng Đặng hoảng sợ vì hành vi đồi bại của cha mình đã bỏ chạy trong tuyệt vọng. Sáng hôm sau vị giáo sư độc ác tỉnh dậy và thấy xác chết của con gái tôi. Lo sợ hành vi đê tiện của mình bị phát hiện ông ta đã bỏ xác chết vào quan tài để che giấu sự thật là con tôi tự tử. Vì vậy tôi buộc tội giáo sư Đặng đã cưỡng hiếp và gây ra cái chết của con gái tôi, Nguyệt Tiên.

Địch công bảo người thư lại đọc ra lời buộc tội của ông Lưu như ông đã nói. Lưu đồng ý đó là chính xác như những gì ông ta đã nói và đóng dấu tay vào. Sau đó, quan án nói:

- Bây giờ bị cáo Đặng Nguyên Đăng sẽ cung cấp bằng chứng của mình về những việc đã xảy ra.

- Kẻ hèn này – vị giáo sư bắt đầu bằng một giọng nói nhỏ nhẹ đầy vẻ mô phạm – cầu xin đại nhân tha thứ vì những hành vi không đúng của mình. Tôi muốn nói rằng tôi đã nhận ra mình đã hành động một cách ngu ngốc. Cuộc sống yên tĩnh suốt ngày vùi đầu vào những quyển sách đã làm cho tôi không có khả năng đối phó với một sự kiện khủng khiếp giáng xuống ngôi nhà bất hạnh của tôi. Nhưng tôi dứt khoát bác bỏ cáo buộc về việc tôi có ý định sàm sỡ với đứa con dâu, người vợ của con trai tôi, hay là việc tôi đã cưỡng hiếp cô ta. Sau đây là những việc đã xảy ra trong cái đêm định mệnh đó.

Vị giáo sư dừng lại một chút như để thu thập suy nghĩ của mình sau đó nói tiếp:

- Sáng hôm qua trong lúc tôi đang ăn sáng tại căn nhà mát trong khu vườn của tôi thì người nữ tỳ tên Mẫu Đơn đến và thông báo là cô ta đem bữa ăn sáng đến phòng cho cô dâu, cô ta gõ cửa nhiều lần nhưng không thấy trả lời. Tôi nói là cặp vợ chồng mới cưới không muốn bị quấy rầy và ra lệnh cho cô ta hãy đến đó sau một giờ hoặc lâu hơn.

Sau đó cũng trong buổi sáng ấy, lúc tôi đang tưới hoa thì Mẫu Đơn lại đến và nói với tôi là vẫn không thấy trong phòng có động tĩnh gì. Tôi bắt đầu cảm thấy hơi lo lắng. Tôi tự đi đến căn phòng của con tôi và gõ cửa rất mạnh. Khi vẫn không thấy trả lời tôi liền kêu to tên con tôi và đập cửa mạnh hơn nhưng vẫn không có kết quả.

Sau đó, tôi cảm thấy có điều gì đó không ổn đã xảy ra. Tôi vội vã đi gặp người hàng xóm và cũng là người bạn của tôi, thương gia bán trà tên Công, và hỏi ý kiến ông ta. Ông ta bảo tôi phải phá cửa ra. Tôi gọi người quản gia của tôi và ông này dùng rìu đập vỡ ổ khóa.

Giáo sư Đặng dừng lại. Ông nuốt nước bọt sau đó nói tiếp bằng giọng nói buồn bã:

- Thân thể trần truồng của Nguyệt Tiên nằm duỗi dài trên giường và nhuốm đầy máu. Con trai của tôi đã biến mất. Tôi vội vã bước đến giường và dùng một cái chăn đắp lên thân thể cô ta. Sau đó tôi nghe nhịp tim của cô ta. Nó đã ngừng đập và tay cô ta lạnh như băng. Cô ta đã chết.

Ông Công lúc đó đã đi gọi đại phu tên Hà, một người sống gần đó và ông này đã tiến hành khám nghiệm tử thi. Ông nói rằng nguyên nhân cái chết là do mất quá nhiều máu sau khi giao hợp. Tôi nghĩ rằng con trai của tôi do quá đau buồn nên đã bỏ trốn. Tôi sợ rằng nó sẽ đi đến một nơi hoang vắng nào đó để tự tử, tôi muốn ra ngoài tìm con trai tôi để ngăn chặn hành động nông nổi đó. Khi đại phu Hà nhận xét là trong thời tiết nóng bức như thế này thi thể rất dễ bị phân hủy cần phải khâm liệm ngay lập tức. Tôi ra lệnh cho gọi một người mai táng đến rửa sạch thi thể và bỏ vào một quan tài tạm thời. Công đề nghị đưa quan tài vào một ngôi chùa phật giáo để chờ an táng. Tôi yêu cầu tất cả mọi người giữ bí mật về cái chết này cho đến khi tôi tìm thấy con trai tôi, còn sống hay đã chết. Sau đó tôi đi tìm kiếm con trai tôi tôi cùng với ông Công và người quản gia.

Toàn bộ ngày hôm qua chúng tôi lang thang trong thị trấn và vùng ngoại ô, hỏi thăm tất cả những người mà chúng tôi gặp nhưng không tìm thấy một manh mối nào dù là nhỏ nhất. Khi chúng tôi quay về nhà, có một người ngư phủ chờ chúng tôi trước cổng. Ông ta đưa cho tôi một chiếc thắt lưng mà ông ta nhặt được khi đang đánh bắt cá trong hồ. Không cần xem tên thêu trên thắt lưng tôi cũng nhận ra đó là của con trai tôi. Cú sốc thứ hai này đã quá sức chịu đựng của tôi làm tôi

ngất đi, người quản gia và Công dìu tôi vào giường. Hoàn toàn kiệt sức, tôi ngủ cho đến sáng nay…

Ngay khi tỉnh dậy tôi nhớ đến trách nhiệm của tôi phải báo cho cha cô dâu về việc này. Tôi vội vã chạy đến dinh thự của Lưu và báo cho ông ta tấn thảm kịch đáng sợ này. Thay vì thông cảm với tôi và cùng tôi than vãn về số phận tàn nhẫn đã cướp đi hai người con của chúng tôi thì người đàn ông nhẫn tâm này đã chất lên đầu tôi hàng loạt cáo buộc điên rồ nhất và đe dọa sẽ kiện tôi ra tòa. Tôi cầu xin đại nhân hãy soi xét để công lý được thực hiện với tôi, người trong cùng một ngày đã mất đi đứa con trai duy nhất và đứa con dâu, và bây giờ đang phải đối mặt với những cáo buộc khủng khiếp sẽ làm ô uế danh dự của cả dòng họ!

Sau đó, vị giáo sư dập đầu nhiều lần trên sàn nhà.

Địch công ra dấu cho người thư lại. Ông này đọc to bản ghi chép lời khai của giáo sư Đặng và giáo sư đóng dấu ngón tay cái của mình vào đó. Sau đó, quan án nói.

- Bây giờ ta sẽ nghe lời khai của các nhân chứng của người khiếu nại và tố cáo. Nhân chứng Quan Duy Phong hãy tiến về phía trước.

Địch công chăm chú quan sát ông ta. Ông nhớ rằng tên của người này đã từng được đề cập đến trong cuộc cãi vã của anh em nhà họ Khang. Quan Duy Phong là một người đàn ông trạc tuổi bốn mươi, da mặt mịn màng và hơi có vẻ xanh xao với một bộ ria mép ngắn màu đen.

Quan nói rằng hai năm trước đây người vợ thứ hai của giáo sư Đặng đã chết. Kể từ khi người vợ đầu tiên và thứ ba của ông ta đã qua đời trước đó và vị giáo sư chỉ còn lại một mình. Ông đã tiếp cận Quan và đưa ra đề nghị lấy con gái Quan làm vợ lẽ. Quan đã phẫn nộ từ chối lời đề nghị đó mà không cần người mai mối. Giáo sư Đặng, vì bị cản trở sự thèm khát của mình, đã lan truyền tin đồn ác ý rằng Quan là một kẻ lừa đảo có các cuộc giao dịch bí mật bất hợp pháp. Do biết được con người xấu xa của giáo sư nên Quan nghĩ mình có nhiệm vụ phải cảnh báo cho Lưu Phi Bộ đừng kết thông gia với một người như thế.

Ngay sau khi Quan Duy Phong nói xong, giáo sư Đặng hét lên giận dữ:

- Tôi cầu xin đại nhân đừng tin vào những lời khai dối trá và phi lý đó. Thật sự thì tôi có nhận xét không hay lắm về Quan Duy Phong. Ngay tại đây tôi không ngần ngại tuyên bố gã đàn ông này là một tên gian lận và lừa đảo. Ngay sau khi người vợ thứ hai của tôi qua đời thì hắn ta mới là người tiếp cận tôi và đề nghị tôi cưới con gái hắn ta như là vợ lẽ. Hắn ta nói rằng kể từ lúc vợ hắn qua đời hắn không thể chăm

sóc con gái của mình đúng cách. Rõ ràng hắn ta muốn tống tiền tôi và để ngăn chặn tôi đừng chỉ trích phương pháp kinh doanh của hắn thêm nữa. Nhưng tôi lập tức từ chối lời đề nghị trơ tráo này!

Địch công giận dữ đập búa lên bàn và kêu lên:

- Ta, thẩm phán tại đây đang bị đùa cợt. Rõ ràng một trong hai người đang nói dối trắng trợn. Các ngươi phải biết rằng ta sẽ điều tra kỹ lưỡng về việc này và nếu ai cố gắng đánh lừa ta thì hắn sẽ phải hối tiếc là tại sao mẹ hắn lại sinh ra hắn trên đời!

Giận dữ giật mạnh bộ râu của mình, quan án ra hiệu cho ông chủ Quảng tiến về phía trước.

Lời khai của Quảng chỉ nhấn mạnh thêm cho Lưu Phi Bộ về những vấn đề ông này nêu ra. Nhưng Quảng rất ý tứ khi bày tỏ ý kiến về những giả thuyết tội ác mà Lưu Phi Bộ cáo buộc giáo sư Đặng. Ông nói rằng chỉ muốn giúp cho Lưu Phi Bộ bình tĩnh lại và ông bảo lưu ý kiến của mình về những gì đã thực sự xảy ra trong ngày cưới.

Sau đó, Địch công cho gọi hai người làm chứng của bị cáo. Đầu tiên là thương gia trà tên Công, người này xác nhận lại những điều mà giáo sư Đặng đã nói và nói thêm rằng giáo sư là một người có thói quen tiết kiệm và là một người đáng kính. Khi đại phu Hà quỳ trước công đường, Địch công ra lệnh cho đội trưởng đi gọi nhân viên điều tra của tòa án. Sau đó quan án nghiêm khắc nói với Hà:

- Ngươi, là một đại phu chuyên nghiệp, nên biết rằng trong tất cả các trường hợp tử vong đột ngột thi thể không được khâm liệm trước khi báo cho tòa án và nhân viên điều tra đã kiểm tra xác chết. Ngươi đã làm trái luật pháp và ngươi sẽ bị trừng phạt thích đáng. Bây giờ ngươi, trước sự chứng kiến của nhân viên điều tra, mô tả lại những gì ngươi tìm thấy trên thi thể và kết luận của ngươi về nguyên nhân cái chết!

Đại phu Hà nhanh chóng miêu tả chi tiết các triệu chứng được tìm thấy trên cơ thể cô gái đã chết. Khi ông ta nói xong, Địch công nhìn nhân viên điều tra với vẻ dò hỏi, người này nói:

- Tôi trân trọng báo cáo với đại nhân, mặc dù cái chết của một trinh nữ trong mọi trường hợp được mô tả rất hiếm khi xảy ra nhưng cuốn sách về y học của chúng tôi thực sự cũng có nhắc đến một vài trường hợp trong quá khứ. Không phủ nhận việc cái chết có thể xảy ra sau đó mặc dù thời gian bất tỉnh kéo dài hơn thông thường. Các triệu chứng được mô tả bởi đại phu Hà phù hợp với mọi chi tiết ghi trong sách.

Địch công gật đầu. Sau khi phán quyết phạt tiền nặng đại phu Hà, ông quay về những người có mặt trong công đường và nói:

- Ta lên kế hoạch sáng nay sẽ xem xét vụ án giết người kỹ nữ, nhưng vụ án mới này bắt buộc phải kiểm tra trực tiếp hiện trường phạm tội.

Ông đập búa và tuyên bố bãi đường.

Chương 6

Địch công kiểm tra thư viện của người tú tài

Cuộc khám nghiệm tử thi trong ngôi chùa bỏ hoang

Trong hành lang tòa án, Địch công nói với Mã Tông:

- Hãy bảo những bộ đầu chuẩn bị kiệu để ta đi đến nhà của giáo sư Đặng và bảo bốn người khác đi đến ngôi chùa phật giáo, chuẩn bị tất cả mọi thứ cho việc khám nghiệm tử thi. Ta sẽ đến đó ngay sau khi xong việc với vị giáo sư.

Sau đó ông bước vào văn phòng riêng của mình.

Lão Hồng bước đến bàn để pha một tách trà cho quan án. Triệu Thái vẫn đứng chờ cho đến khi Địch công ngồi xuống. Nhưng quan án chắp tay sau lưng và bắt đầu đi lại trong phòng, vừa đi vừa cau mày suy nghĩ. Ông chỉ dừng lại khi lão Hồng đưa tách trà cho ông. Ông uống một vài ngụm sau đó nói:

- Ta không thể tưởng tượng nổi là Lưu Phi Bộ lại có thể đưa ra một lời buộc tội mà ta phải thừa nhận là tuyệt vời! Việc vội vã tẩn liệm thi thể làm cho người ta phải nghi ngờ nhưng bất kỳ một người đàn ông có lý trí nào thì việc đầu tiên cần làm là phải khám nghiệm tử thi thay vì chạy đi cáo buộc tội ác một cách nghiêm trọng như thế! Và đêm qua thì Lưu đã tạo cho ta một ấn tượng ông ta là người đàn ông rất bình tĩnh và tự tin.

- Lúc nãy trong công đường ông ta nhìn tôi như thể là chúng ta không tồn tại vậy, thưa đại nhân – lão Hồng nhận xét – Tôi thấy tay ông ta run rẩy và mồm thì chảy nước bọt!

- Lời buộc tội của ông Lưu hoàn toàn vô lý! – Triệu Thái kêu lên – Nếu Lưu tin rằng giáo sư là người đàn ông hèn hạ thì tại sao lại kết thông gia với ông ta? Ông ta không có vẻ là loại người đàn ông để cho vợ và con gái dắt mũi! Và ông ta có thể dễ dàng đơn phương hủy bỏ hôn ước!

Địch công trầm ngâm gật đầu.

- Có lẽ có một điều gì đó đằng sau cuộc hôn nhân này mà ta chưa biết ! – ông nói – Và ta phải nói rằng giáo sư Đặng, mặc dù than thở về tai họa giáng xuống ngôi nhà của mình nhưng dường như ông ta hoàn toàn bình tĩnh!

Mã Tông bước vào và thông báo là kiệu đã sẵn sàng. Địch công bước ra sân, theo sau là ba phụ tá của ông.

Giáo sư Đặng sống trong một ngôi biệt thự biệt lập xây dựng sát sườn núi phía tây của tòa án.

Người quản gia mở cánh cửa đôi nặng nề và kiệu của Địch công đi vào bên trong sân.

Vị giáo sư bước đến cúi đầu làm lễ và dẫn quan án cùng lão Hồng đến phòng khách. Mã Tông và Triệu Thái ở lại trong sân cùng với người đội trưởng và hai bộ đầu.

Trong khi ngồi đối diện với vị giáo sư tại bàn uống trà, ông lặng lẽ quan sát vị chủ nhà. Giáo sư Đặng là một người đàn ông cao ráo với khuôn mặt thông minh. Ông ta cỡ khoảng năm mươi tuổi, quá trẻ để hưu trí. Ông lặng lẽ rót một tách trà cho quan án , sau đó ngồi xuống và chờ đợi vị khách đặc biệt của mình bắt đầu cuộc trò chuyện. Lão Hồng vẫn đứng đằng sau ghế của Địch công.

Quan án nhìn vào giá sách đặt sát tường và hỏi về đối tượng văn học mà giáo sư quan tâm đặc biệt. Giáo sư Đặng, sau một lúc suy nghĩ đã đưa ra một lời giải thích ngắn gọn về nghiên cứu của mình đối với văn học cổ đại. Câu trả lời của ông về những vấn đề mà Địch công đặt ra đã chứng minh ông hoàn toàn làm chủ về đề tài này. Ông đã có một số nhận xét khá độc đáo về tính xác thực về những tranh luận mà ít người biết đến. Mặc dù người ta có thể đặt câu hỏi về vấn đề đạo đức của giáo sư nhưng không thể phủ nhận được ông ta là một học giả lớn.

- Tại sao – quan án hỏi – ông vẫn còn khá trẻ khi từ bỏ chiếc ghế giáo sư của ông trong trường học Ngôi đền Khổng Tử? Nhiều người vẫn còn giữ vị trí đó cho đến khi họ bảy mươi tuổi hoặc thậm chí lớn hơn.

Giáo sư Đặng nhìn quan án một cách nghi ngờ. Ông trả lời cứng nhắc:

- Tôi thích dành tất cả thời gian để nghiên cứu cho riêng tôi. Ba năm qua tôi giới hạn việc giảng dạy của tôi cho hai lớp học tại nhà của tôi về văn học cổ điển cho một vài học sinh tiên tiến.

Địch công đứng lên và cho biết ông muốn thấy hiện trường của tấn thảm kịch.

Vị giáo sư lặng lẽ gật đầu. Ông dẫn hai vị khách của mình qua một hành lang để đến sân thứ hai và đứng trước một cánh cửa hình tròn để mở. Ông chậm rãi nói:

- Phía trong là khoảng sân tôi đã giao cho con trai tôi. Tôi đã ra lệnh không ai được vào đó cho đến khi quan tài được chôn cất.

[image]

Giáo sư Đặng dẫn Địch công và lão Hồng đến thư viện

Bên trong là một khu vườn nhỏ. Ở trung tâm là một chiếc bàn bằng đá mộc mạc, hai bên là hai khóm tre xào xạc những chiếc lá màu xanh làm giảm đi cái nóng ngột ngạt.

Khi bước qua cánh cổng hẹp, giáo sư Đặng mở cánh cửa bên trái và dẫn họ vào một thư viện nhỏ. Nó chỉ có một bàn làm việc đặt phía trước cửa sổ và một chiếc ghế bành cũ. Giá sách chất đầy những quyển sách và cuộn bản thảo. Vị giáo sư nhẹ nhàng nói:

- Con trai tôi rất thích thư viện nhỏ của mình. Nó đã chọn bút danh là Trúc Lâm thư sinh mặc dù khóm tre bên ngoài khó có thể gọi là một khu rừng tre!

Địch công bước vào trong và kiểm tra những quyển sách đặt trên giá sách. Giáo sư Đặng và lão Hồng vẫn đứng chờ bên ngoài. Quan án quay người lại và làm như tình cờ nhận xét với giáo sư Đặng:

- Ta thấy ông đã có sự chọn lựa những quyển sách bổ ích cho con trai ông. Thật là đáng tiếc khi anh ta cũng quan tâm đến những cô gái ở khu phố Cây Liễu !

- Người nào - giáo sư Đặng kêu lên một cách giận dữ - có thể đưa cho đại nhân những thông tin sai lệch như thế. Con trai của tôi được quản lý rất chặt chẽ, nó không bao giờ ra khỏi nhà vào ban đêm. Ai đã nói lên một điều vô lý như thế?

- Ta nghĩ là ta đã nghe về điều này ở đâu đó – Địch công trả lời một cách mơ hồ - Ta có thể hiểu lầm ý của người nói. Vì con trai của ông là một học giả siêng năng theo như ông nói nên ta cho rằng anh ta viết chữ rất đẹp ?

Giáo sư chỉ vào một đống giấy tờ trên bàn làm việc và nói cộc lốc:

- Đó là bản thảo của con trai tôi bình luận về Luận ngữ của Khổng Tử, đó là những dòng chữ cuối cùng nó đã viết.

Địch công liếc qua bản thảo.

- Một nét chữ rất biểu cảm – ông vừa nhận xét vừa bước ra cổng.

Vị giáo sư đưa họ đến căn phòng đối diện. Ông ta dường như vẫn còn rất bực mình với nhận xét của quan án về cuộc sống ăn chơi của con trai ông. Khuôn mặt ông lộ rõ vẻ cáu kỉnh khi ông nói:

- Nếu đại nhân đi theo hành lang này ngài sẽ thấy cánh cửa phòng ngủ. Ngài cứ đi xuống đó, tôi sẽ chờ ở đây.

Địch công gật đầu. Ông cùng với lão Hồng đi ngang qua hành lang thiếu sáng. Cuối cùng họ nhìn thấy một cánh cửa khép hờ. Quan án mở ra và quan sát căn phòng tối mờ mờ. Căn phòng khá nhỏ và chỉ

được chiếu sáng bởi ánh sáng mặt trời thông qua lớp giấy dán màu trắng mờ của cánh cửa sổ duy nhất.

Lão Hồng thì thầm với vẻ hào hứng:

- Như vậy anh chàng tú tài họ Đặng này chính là người yêu bí mật của Hạnh Hoa!

- Và anh ta cũng biến mất tăm ! – Địch công trả lời một cách gắt gỏng – Chúng ta đã tìm thấy người ký tên là Trúc Lâm thư sinh và ngay lập tức mất dấu anh ta! Có một điểm làm ta thắc mắc là chữ viết tay của anh ta khác hoàn toàn với chữ ghi trên bức thư tình.

Ông cúi xuống quan sát sàn nhà rồi nói tiếp.

- Hãy nhìn xem, có một lớp bụi trên sàn nhà. Rõ ràng là vị giáo sư đã nói thật khi ông ta nói rằng không có ai bước vào căn phòng này sau khi thi thể của Nguyệt Tiên đã được mang đi.

Quan án nhìn một lúc vào chiếc ghế dài kê sát tường. Tấm thảm trải trên đó có một số đốm màu đỏ và đen. Bên phải có một chiếc bàn trang điểm, bên trái là một đống hộp đựng quần áo. Bên cạnh chiếc ghế dài là một bàn uống trà nhỏ với hai cái ghế. Không khí trong phòng rất tù túng.

Địch công bước đến cánh cửa sổ để mở nó ra. Nhưng cánh cửa đã bị khóa bởi một thanh cài phủ đầy bụi. Ông rất khó khăn để rút thanh cài ra. Qua song sắt cửa sổ ông nhìn thấy một góc của khu vườn được bao quanh bởi một bức tường cao bằng gạch. Có một cánh cửa nhỏ dường như để cho đầu bếp sử dụng khi vào khu vườn hái rau.

Quan án lắc đầu với vẻ bối rối. Ông nói:

- Cánh cửa chính đã bị khóa bên trong, bác Hồng, cánh cửa sổ có song sắt vững chắc và chắc chắn không được mở ra trong một vài ngày gần đây. Có trời mới biết làm thế nào mà anh chàng tú tài họ Đặng có thể rời khỏi căn phòng này trong cái đêm định mệnh đó ?

Viên chấp sự bối rối nhìn quan án.

- Thật là khó hiểu – ông nói sau một lúc do dự - có lẽ căn phòng này có một cánh cửa bí mật, thưa đại nhân!

Địch công nhanh chóng đứng lên. Họ đẩy chiếc ghế cách xa bức tường và bắt đầu tìm kiếm thật kỹ lưỡng bức tường và sàn nhà nơi đặt chiếc ghế. Sau đó, họ cũng tìm kiếm ở các bức tường còn lại và toàn bộ sàn nhà nhưng không có kết quả.

Địch công quay lại chỗ ngồi của mình. Vừa phủi bụi trên đầu gối ông vừa nói:

- Quay trở lại phòng khách, bác Hồng, và ra lệnh cho giáo sư viết ra

cho ta một danh sách những người quen của ông ta và con trai ông ta. Ta sẽ ở lại một lúc để xem xét nơi đây.

Sau khi viên chấp sự đi khỏi, Địch công khoanh tay lại suy nghĩ. Như vậy bây giờ lại xuất hiện một câu đố mới cần được giải quyết. Trong vụ án người vũ công bị giết ít nhất có một số nghi phạm có liên quan. Động cơ gây án rất rõ ràng, những kẻ giết người không muốn cô ta cảnh báo với thẩm phán về một âm mưu bí mật. Có bốn kẻ tình nghi. Một cuộc điều tra về mối quan hệ của họ với người kỹ nữ bị giết sẽ xác định được danh tính của thủ phạm và sau đó là âm mưu bí mật đó là gì cũng sẽ được tiết lộ. Cuộc điều tra đang được tiến hành thì bất ngờ lại nảy sinh một vụ án khác, trong vụ án này có hai nhân vật chính và cả hai đều đã chết! Và đây chưa phải là hết! Vị giáo sư có vẻ lập dị nhưng ông ta không có vẻ là một người háo sắc. Mặt khác, tên lừa đảo Quan Duy Phong tuy thường hay gian dối nhưng chắc không dám nói dối trước tòa án về trường hợp của con gái mình. Nhưng không lẽ vị giáo sư dám nói dối ông khi khẳng định con trai ông ta chưa từng đến phố Cây Liễu. Giáo sư Đặng thừa thông minh để hiểu rằng những điều như thế rất dễ dàng kiểm tra. Có lẽ vị giáo sư đã có một mối tình với người kỹ nữ và sử dụng bút danh của đứa con trai trong các bức thư tình của ông ta! Ông ta không còn trẻ nữa nhưng ông ta có một cá tính mạnh mẽ và có trời mới biết được sở thích của phụ nữ với người tình của mình. Trong trường hợp này họ sẽ so sánh nét chữ viết tay của giáo sư trên các văn bản với những bức thư tình, danh sách mà lão Hồng thu thập được sẽ cung cấp cho họ một đầu mối. Nhưng giáo sư không thể giết chết người vũ công bởi vì ông ta không có mặt trên tàu! Chẳng lẽ sau tất cả tình yêu với người vũ công ông không có việc gì để làm mà phải giết người yêu của mình.

Địch công xoay trở trên chiếc ghế đang ngồi. Đột nhiên ông có cảm giác khó chịu như là có ai đang theo dõi mình. Ông quay người lại về hướng cửa sổ đang mở.

Một khuôn mặt hốc hác, xanh xao đang nhìn ông với đôi mắt mở to.

Quan án đứng lên và chạy đến cửa sổ nhưng ông vấp chân vào chiếc ghế đặt gần bàn uống trà. Ông lồm cồm bò dậy và chạy đến cửa sổ chỉ để kịp nhìn thấy cánh cửa ở bức tường trong khu vườn mở ra.

Ông vội vã chạy đến sân trước và ra lệnh cho Mã Tông cùng Triệu Thái tìm kiếm ở đường phố bên ngoài một người đàn ông có chiều cao trung bình và cạo trọc đầu như một nhà sư. Sau đó ông bảo đội trưởng tập hợp tất cả mọi người trong nhà ở phòng khách và sau đó lục soát toàn bộ ngôi nhà để chắc chắn rằng không còn ai ẩn nấp trong nhà. Ông chậm rãi bước vào phòng khách với đôi lông mày nhíu lại vì suy nghĩ.

Lão Hồng và giáo sư Đặng chạy đến để xem những lộn xộn vừa xảy

ra. Địch công bỏ qua những câu hỏi của họ. Ông hỏi giáo sư Đặng cộc lốc:

- Tại sao ông không nói cho ta biết có một cánh cửa bí mật trong phòng cô dâu ?

Vị giáo sư nhìn chằm chằm vào quan án với vẻ ngạc nhiên không giấu diếm.

- Một cánh cửa bí mật ? – ông hỏi – Làm sao mà tôi, một học giả về hưu sống trong thời đại hòa bình, lại cần một cánh cửa bí mật và nhất là tôi là người đứng ra giám sát việc xây cất ngôi nhà này ? Tôi đảm bảo với đại nhân không thể nào có cánh cửa bí mật trong toàn bộ ngôi nhà này!

- Trong trường hợp này – Địch công nói một cách khô khan – ông tốt hơn hãy giải thích làm thế nào mà con trai của ông có thể rời khỏi căn phòng. Cánh cửa sổ duy nhất của căn phòng thì bị đóng và có chấn song và cánh cửa chính thì bị khóa từ bên trong.

Vị giáo sư vỗ tay lên trán. Ông nói một cách khó chịu:

- Tôi thậm chí còn không nghĩ đến điều đó!

- Ta sẽ cung cấp cho ông một cơ hội để ngẫm nghĩ về câu đố đó – quan án nói cộc lốc – Cho đến khi có thông báo mới ông không được rời khỏi căn nhà này. Bây giờ ta sẽ đi đến ngôi chùa Phật giáo và khám nghiệm thi thể của Nguyệt Tiên. Ta cho là việc này cần thiết vì lợi ích của công lý, vì vậy ông đừng tạo thêm rắc rối cho mình bằng cách phản đối!

Giáo sư Đặng có vẻ giận dữ. Nhưng ông cố gắng kiềm chế bản thân mình. Ông quay lại và rời khỏi phòng mà không nói lời nào.

Đội trưởng dồn khoảng một chục người đàn ông và phụ nữ vào phòng khách.

- Đó là tất cả những người trong nhà này! – ông ta tuyên bố.

Địch công nhanh chóng quan sát những người này. Không ai giống với người mà ông thấy bên ngoài cửa sổ. Ông đặt câu hỏi với người hầu gái về cách thức cô ta cố gắng đánh thức cặp vợ chồng mới cưới, nhưng câu trả lời của cô ta trùng khớp với lời khai của vị giáo sư.

Khi quan án cho họ lui ra, Mã Tông và Triệu Thái bước vào. Vừa lau mồ hôi trên trán một trong hai người vừa nói:

- Chúng tôi đã tìm kiếm toàn bộ khu phố, thưa đại nhân, nhưng không có kết quả. Chúng tôi tìm thấy một người bán nước chanh ngồi ngủ gục cạnh giỏ hàng của anh ta. Bởi vì buổi trưa nóng nực nên đường phố rất vắng vẻ. Cạnh cửa vườn chúng tôi tìm thấy hai bó củi rõ ràng là của một người nào đó nhưng anh ta đã hoàn toàn biến mất.

Địch công nói với họ về người đàn ông lạ mặt đã quan sát ông từ bên ngoài cửa sổ. Sau đó, ông ra lệnh cho đội trưởng đi đến nhà của Lưu Phi Bộ và ông chủ Quảng triệu tập họ đến ngôi chùa Phật giáo để làm chứng cho việc khám nghiệm tử thi. Mã Tông đi trước đến đó để sắp đặt các bộ đầu làm mọi việc theo thứ tự. Quay sang Triệu Thái, ông nói:

- Ngươi sẽ ở lại đây với hai bộ đầu và giữ cho giáo sư Đặng không rời khỏi nhà. Chú ý quan sát xem có ai giống với kẻ đã nhìn ta không !

Quan án đi đến kiệu của ông, vừa đi vừa giận dữ vung vẫy tay áo rộng của mình. Ông lên kiệu cùng với lão Hồng và đi đến ngôi chùa Phật giáo.

Khi bước lên bậc thềm rộng của cổng ngôi chùa thì Địch công nhận thấy cỏ dại đã mọc um tùm khắp sân chùa và những cây cột cao bằng sơn mài màu đỏ hai bên cánh cổng đã bong tróc loang lỗ. Ông nhớ lại đã nghe nói cách đây một vài năm những nhà sư của ngôi chùa đã bỏ đi và ngôi chùa bây giờ được một ông già trông coi.

Ông cùng lão Hồng đi qua một hành lang đổ nát để vào hội trường bên trong ngôi chùa. Tại đây ông gặp Mã Tông đang đứng đợi ông cùng với nhân viên điều tra và vài bộ đầu. Mã Tông giới thiệu ba người đàn ông khác là người lo chuyện mai táng và hai người giúp việc của ông ta. Bên phải là một bàn thờ trống không. Trước bàn thờ là cái quan tài đặt trên hai giá đỡ. Ở phía bên kia hành lang các bộ đầu đã đặt một cái bàn lớn để làm tòa án tạm thời, hai bên là hai cái bàn nhỏ cho người ghi chép. Trước khi ngồi vào bàn, Địch công gọi người mai táng và hai phụ tá của ông ta. Khi họ đã quỳ xuống, ông hỏi người mai táng:

- Ngươi có nhớ cánh cửa sổ phòng cô dâu, nơi ngươi rửa sạch xác chết, lúc đó đóng hay mở ?

Người đàn ông nhìn với vẻ chết lặng hai phụ tá của mình. Một trong hai người phụ tá trả lời:

- Nó đóng kín, thưa đại nhân! Tiểu nhân muốn mở cánh cửa sổ vì trong phòng khá nóng nhưng thanh ngang cài cửa đóng quá chặt nên tiểu nhân không thể mở cửa ra được.

Quan án gật đầu. Sau đó, ông hỏi tiếp:

- Ngươi có nhận thấy dấu hiệu bạo lực khi rửa sạch xác chết ? Vết thương, vết bầm tím hay những đốm đổi màu ?

Người mai táng lắc đầu.

- Tôi rất ngạc nhiên vì có rất nhiều máu, thưa đại nhân, và do đó tôi kiểm tra rất kỹ thi thể. Nhưng không có vết thương, thậm chí không một vết xước! Tôi có thể nói thêm là cô gái có một thân thể khỏe

mạnh. Cô ta rất mạnh khỏe so với những người cùng độ tuổi với cô ta.

- Có phải ngươi ngay lập tức bỏ thi thể vào quan tài sau khi rửa sạch và quấn nó lại bằng vải liệm ? – Địch công hỏi.

- Đúng thế, thưa đại nhân. Ông Công ra lệnh cho chúng tôi bỏ thi thể vào một quan tài tạm thời bởi vì cha mẹ cô ta sẽ quyết định chôn cất cô ta khi nào và ở đâu. Cỗ quan tài này được làm bằng ván mỏng và không khó khăn gì để mở nắp quan tài ra.

Trong khi đó người nhân viên điều tra trải một tấm chiếu dày trên sàn nhà phía trước quan tài. Ông cũng đặt ở đó một chậu nước nóng.

Sau đó, Lưu Phi Bộ và ông chủ Quảng bước vào. Sau khi họ đã thi lễ với quan án, Địch công bước đến ngồi vào chiếc ghế bành phía sau bàn xử án. Ông đập bàn ba lần và tuyên bố:

- Đây là phiên tòa đặc biệt được thiết lập để điều tra về một số nghi ngờ phát sinh liên quan đến cái chết của Nguyệt Tiên, vợ của Đặng Hồ Bảo. Cỗ quan tài này sẽ được mở ra và nhân viên điều tra của tòa án sẽ tiến hành khám nghiệm tử thi. Vì đây không phải là cuộc khai quật mà chỉ là phần tiếp theo của một cuộc kiểm tra sơ bộ nên không cần có sự đồng ý của cha mẹ người chết. Ta, thẩm phán nơi đây, tuy nhiên vẫn yêu cầu sự có mặt của Lưu Phi Bộ là cha ruột của người chết có mặt như một nhân chứng và ông chủ Quảng là người làm chứng thứ hai. Giáo sư Đặng không thể tham dự vì ông ta đã bị quản thúc tại nhà.

Quan án ra dấu và một bộ đầu thắp hai bó hương. Một bó anh ta đặt cạnh bàn của Địch công, bó còn lại anh ta đặt trong một chiếc bình đặt cạnh quan tài. Khi khói xám tràn ngập hội trường với mùi hương gắt của nó, Địch công ra lệnh cho người mai táng mở nắp quan tài.

Ông ta đưa đục vào dưới nắp quan tài. Người phụ tá của ông giúp ông ta mở nắp quan tài ra.

Khi hai người đàn ông nâng nắp quan tài lên, người mai táng bất ngờ lùi lại với hơi thở hổn hển. Người phụ tá thét lên một tiếng và để rơi nắp quan tài xuống sàn nhà.

Người nhân viên điều tra vội bước đến quan tài và nhìn vào bên trong.

- Một điều khủng khiếp đã xảy ra! – ông ta kêu lên.

Địch công đứng lên và vội vàng chạy đến bên ông ta. Sau khi nhìn vào đó ông giật mình lùi lại.

Trong quan tài là thi thể của một người đàn ông mặc quần áo đầy đủ.

Đầu của ông ta là một khối máu vón cục.

Chương 7

Một khám phá rùng rợn dẫn đến một vụ án mới

Địch công thăm hai người nổi tiếng

Họ đứng im lặng chung quanh quan tài, nhìn chằm chằm với vẻ kinh ngạc vào xác chết nằm trong đó. Trán của xác chết bị vỡ toát ra bởi một cú đánh đáng sợ. Với máu khô bao phủ xung quanh, cái đầu trông thật ghê tởm.

- Con gái tôi đâu? – Lưu Phi Bộ đột nhiên hét lên – Tôi muốn con gái tôi !

Ông chủ Quảng đưa cánh tay đỡ lấy người đàn ông đang xúc động mạnh và dẫn ông ta đi. Ông ta khóc nức nở.

Địch công quay người lại và bước đến bàn xử án. Ông đập bàn và nói một cách gắt gỏng:

- Hãy để mọi người quay trở về nhà của mình! Mã Tông, lục soát toàn bộ ngôi chùa này! Người mai táng hãy nói phụ tá của ông đưa xác chết ra khỏi quan tài!

Hai người đàn ông từ từ nâng xác chết đã cứng đờ ra khỏi quan tài và đặt nó xuống chiếc chiếu. Người nhân viên điều tra quỳ xuống bên cạnh và cẩn thận gỡ bộ quần áo dính máu ra khỏi xác chết. Chiếc áo khoác và quần dài bằng vải thô chằng chịt những miếng vá. Ông xếp gọn chúng thành một bó sau đó nhìn lên quan án với vẻ chờ đợi.

Địch công chấm bút vào nghiên mực và viết vào đầu văn bản " Một người nam không rõ danh tính " . Ông viết phần mở đầu rồi đưa cho người ghi chép.

Người điều tra nhúng chiếc khăn vào chậu nước và lau sạch máu trên đầu xác chết làm rộ ra vết thương khủng khiếp. Sau đó, ông ta lau rửa toàn bộ thi thể và kiểm tra kỹ lưỡng từ trên xuống dưới. Cuối cùng ông đứng lên và báo cáo:

- Thi thể là một người nam, hệ thống cơ phát triển tốt, tuổi khoảng năm mươi. Năm ngón tay thô và có một móng tay bị hỏng ở ngón cái tay phải, bàn tay phải có nhiều vết chai. Râu ngắn và có ria mép màu xám, đầu hói. Nguyên nhân dẫn đến cái chết: một vết thương giữa trán rộng một phân và sâu hai phân, có lẽ được gây ra bởi một thanh kiếm dài hoặc một cái rìu lớn.

Khi người ghi chép đã ghi đầy đủ những chi tiết đó vào tờ giấy, người

nhân viên điều tra điểm chỉ vào và trình nó cho quan án. Sau đó, Địch công ra lệnh cho ông ta lục tìm trong quần áo của người chết. Người nhân viên điều tra tìm thấy trong tay áo một cây thước kẻ và một tờ giấy bẩn. Ông đặt tất cả những thứ đó lên bàn.

Quan án nhìn sơ qua cây thước sau đó nhìn chăm chú vào mảnh giấy. Ông nhướn mày. Sau khi bỏ mảnh giấy vào tay áo của mình, ông nói:

- Tất cả mọi người bước đến đây và nhìn qua xác chết xem có nhận ra người đàn ông này không. Bắt đầu là Lưu Phi Bộ và ông chủ Quảng.

Lưu Phi Bộ nhìn qua loa khuôn mặt bị biến dạng của xác chết sau đó nhanh chóng lắc đầu và bước ra. Ông chủ Quảng cũng định bắt chước theo nhưng đột nhiên ông ta thốt lên một tiếng kêu kinh ngạc. Cố gắng ngăn nỗi sợ hãi, ông ta cúi xuống bên cạnh xác chết sau đó kêu lên:

- Tôi biết người đàn ông này! Đó là người thợ mộc tên là Mao Dương! Tuần trước ông ta đến nhà tôi để sửa chữa một cái bàn!

- Ông ta sống ở đâu ? – quan án hỏi nhanh.

- Điều này thì tôi không biết, thưa đại nhân – Quảng trả lời – nhưng tôi sẽ hỏi người quản gia của tôi vì người này đi gọi ông ta.

Địch công lặng lẽ vuốt râu. Sau đó, đột nhiên ông quát người mai táng:

- Tại sao nhà ngươi, một người mai táng chuyên nghiệp biết rõ công việc của mình, lại không lập tức báo cho ta là quan tài đã bị tráo đổi ? Hoặc đây không phải là cái quan tài mà ngươi đã bỏ thi thể của người phụ nữ đã chết vào đó ? Mau khai ra tất cả sự thật !

Người mai táng sợ hãi lắp bắp:

- Tôi… tôi xin thề đúng là chiếc quan tài đó, thưa đại nhân! Tôi mua nó cho bản thân tôi cách đây hai tuần và đã đóng dấu vào đó. Nhưng nó có thể mở ra dễ dàng, thưa đại nhân! Nó chỉ là một chiếc quan tài tạm thời nên chúng tôi không đóng chắc chắn và…

Địch công khoát tay ngắt lời ông ta.

- Xác chết này – ông tuyên bố - sẽ được phủ một tấm vải liệm và bỏ vào trong quan tài này. Ta sẽ tham khảo ý kiến gia đình của người quá cố về việc chôn cất. Cho đến lúc đó, hai bộ đầu sẽ túc trực ở đây đề phòng trường hợp xác chết lại biến mất một lần nữa! Đội trưởng, đưa người coi sóc ngôi đền đến gặp ta! Tại sao tên khốn đó lại không có mặt ở đây ? Hắn phải đến đây ra mắt với ta chứ !

- Người trông coi ngôi đền là một ông lão rất già , thưa đại nhân – đội trưởng nói nhanh – Ông ta sống nhờ vào những bát cơm mà những người sùng đạo đem đến mỗi ngày hai lần đặt cạnh cổng chùa. Ông ta

bị điếc và gần như bị mù.

- Mù và điếc, thật là hay! – quan án thì thầm một cách giận dữ. Ông nói cộc lốc với Lưu Phi Bộ:

- Ta đành chậm trễ trong việc điều tra về nguyên nhân cái chết từ thi thể con gái ông.

Sau đó, Mã Tông bước vào hội trường và báo cáo:

- Tôi xin báo cáo – anh nói – Tôi đã tìm kiếm toàn bộ ngôi chùa này, bao gồm cả khu vườn phía sau. Không có dấu vết cho thấy một xác chết đã bị che giấu hay chôn cất ở đó.

- Tới nhà của ông chủ Quảng – Địch công ra lệnh – tìm ra nơi ở của người thợ mộc và kiểm tra ở đó. Ta muốn biết tất cả những việc của ông ta đã làm trong ngày cuối cùng trước khi bị giết. Và nếu ông ta có thân nhân thì ta muốn đưa thân nhân của ông ta đến công đường để thẩm vấn.

Sau khi nói xong, quan án đập bàn và tuyên bố bãi đường.

Trước khi rời khỏi phòng ông bước đến quan tài và xem xét kỹ lưỡng bên trong nó. Không có vết máu. Sau đó, ông kiểm tra sàn nhà xung quanh quan tài nhưng ngoài những dấu chân lộn xộn ông không thấy vết ố hay vết máu đã bị xóa trên đó.Rõ ràng người thợ mộc đã bị giết ở nơi khác và thi thể bị mang đến hội trường và bỏ vào trong quan tài sau khi máu đã đông lại. Ông đi ra khỏi hội trường theo sau là lão Hồng.

Địch công im lặng trong suốt đoạn đường về. Nhưng sau khi đã về đến phòng riêng và lão Hồng giúp ông thay một bộ thường phục thoải mái thì ông đã thoát ra khỏi tâm trạng buồn rầu. Khi ông ngồi xuống bàn, ông nói với nụ cười:

- Phải, bác Hồng, rất nhiều vấn đề cần được giải quyết! Bằng cách này ta đã có thể quản thúc vị giáo sư tại nhà ông ta. Hãy nhìn xem người thợ mộc mang gì trong tay áo của ông ta!

Ông đẩy tờ giấy về phía lão Hồng, lão Hồng xem qua và kêu lên đầy kinh ngạc:

- Tên và địa chỉ nhà của giáo sư Đặng được viết nguệch ngoạc ở đây, thưa đại nhân!

- Phải – Địch công hài lòng nói – vị giáo sư của chúng ta hình như bỏ qua điều này! Bây giờ bác đưa cho ta xem danh sách mà ta nhờ bác làm giúp, bác Hồng.

Viên chấp sự lấy một miếng giấy gấp từ tay áo của mình. Khi đưa nó cho quan án, ông nói một cách chán nản:

- Theo như tôi thấy, thưa đại nhân, chữ viết tay của giáo sư khác hoàn toàn với chữ viết trên bức thư tình.

- Bác nói đúng – quan án nói – đúng là hoàn toàn không giống nhau.

Ông ném tờ giấy lên bàn và nói tiếp:

- Khi bác ăn cơm trưa xong hãy đến phòng lưu trữ của tòa án và xác định các mẫu chữ viết tay của Hán, Lưu, Quảng và Sô. Những người này thế nào cũng có gửi thư đến tòa án.

Ông lấy ra hai tấm danh thiếp lớn màu đỏ từ ngăn kéo bàn đưa cho lão Hồng và nói thêm:

- Bác đưa hai danh thiếp này đến Hán Dương Hoàng và ngài uỷ viên Lương, báo với họ rằng ta sẽ đến thăm họ vào chiều nay.

Khi Địch công đứng dậy, viên chấp sự hỏi:

- Thế thi thể của bà Đặng biến đi đâu, thưa đại nhân?

- Ta cũng không rõ, bác Hồng – quan án trả lời – đây đúng là một câu đố mà các dữ kiện chưa được đầy đủ. Bây giờ ta sẽ gạt bỏ mọi vấn đề ra khỏi tâm trí của mình. Ta sẽ dùng cơm trưa tại nhà và sau đó thăm hỏi vợ và các đứa con của ta. Một bữa nọ người vợ thứ ba của ta nói rằng hai đứa con trai của ta viết một bài luận rất tốt. Nhưng chúng là lũ ranh con, bác biết đấy!

Vào xế chiều, khi Địch công quay lại văn phòng riêng của ông, ông nhìn thấy lão Hồng và Mã Tông đang đứng bên cạnh bàn đang cúi xuống xem một vài tờ giấy. Lão Hồng nhìn lên và nói:

- Ở đây chúng ta có các mẫu chữ viết tay của bốn nghi phạm của chúng ta, thưa đại nhân. Nhưng không có mẫu chữ nào giống với mẫu chữ trong bức thư tình của người vũ công.

Địch công ngồi xuống và cẩn thận so sánh các mẫu chữ với nhau. Sau một thời gian ông nhìn lên và nói;

- Không, không phải là không có gì! Nét chữ của Lưu Phi Bộ có đôi chút giống với nét chữ của người ký tên là Trúc Lâm thư sinh.Ta có thể tưởng tượng rằng Lưu đã cố sửa nét chữ của mình khi viết những bức thư tình. Nét chữ của chúng ta là một cái gì đó rất nhạy cảm. Mặc dù chúng ta cố gắng sửa cho nó khác đi nhưng vẫn có những chỗ giống với nét chữ nguyên thủy.

- Lưu Phi Bộ có thể biết đến bút danh của chàng tú tài họ Đặng thông qua con gái ông ta, thưa đại nhân – viên chấp sự háo hức nói – và ông ta sử dụng nó để ký tên vào những bức thư tình của mình để mong muốn tạo ấn tượng tốt hơn!

- Phải – quan án trầm ngâm nói – ta phải tìm hiểu thêm về Lưu Phi Bộ.

Đó là một trong những đối tượng mà ta quan tâm, ta đã có kế hoạch tìm hiểu về ông ta thông qua Hán và ngài Ủy viên. Họ sẽ nói cho ta biết thêm về ông ta. Mã Tông, ngươi tìm hiểu được gì về người thợ mộc ?

Mã Tông buồn bã lắc đầu.

- Không tìm thấy được gì nhiều về ông ta, thưa đại nhân. Mao Dương sống ở một căn nhà tồi tàn cạnh bờ hồ, gần khu chợ cá. Ông ta có một bà vợ già, ngài chưa bao giờ nhìn thấy một người phụ nữ xấu xí như bà ta! Bà ta chẳng hề lo lắng về sự vắng mặt của người chồng bởi vì do công việc ông ta thường vắng nhà một vài ngày. Và tôi không muốn trách mắng ông ta hay nguyền rủa ông ta vì có một người vợ như thế! Ba ngày trước đây ông ta nói sẽ đến nhà của giáo sư Đặng để sửa chữa một số bàn ghế chuẩn bị cho đám cưới sắp tới. Ông ta nói với vợ mình sẽ tìm một nơi để ngủ bởi vì công việc sẽ mất vài ngày. Đó là lần cuối cùng người vợ nhìn thấy ông ta!

Mã Tông vuốt mặt và nói tiếp:

- Khi tôi báo cho bà ta tin buồn của người chồng thì bà ta nói rằng đã sớm đoán được kết cuộc xấu sẽ xảy đến với ông chồng già của mình bởi vì ông ta luôn luôn đi đến sòng bạc và quán rượu cùng với người em họ Mao Lỗ của ông ta. Sau đó bà ta hỏi đến tiền đền bù cho cái chết của người chồng!

- Thật là một người phụ nữ vô đạo đức! – Địch công kêu lên giận dữ.

- Tôi nói với bà ta – Mã Tông nói – rằng bà ta không thể nhận được tiền đền bù trước khi kẻ giết người bị bắt và kết án. Thế là bà ta lồng lộn lên chửi rủa và nói rằng tôi đã ăn chặn số tiền đó! Tôi vội vã bỏ đi và tìm gặp những người trong khu phố để hỏi thăm tin tức. Những người này nói rằng Mao Dương là một người đàn ông làm việc chăm chỉ và tốt bụng, không ai trách cứ chuyện ông ta say xỉn bởi vì ông ta đã lấy nhầm một bà vợ như thế thì không say xỉn để quên đi bà vợ mới là chuyện lạ. Nhưng họ nói thêm người em họ Mao Lỗ của ông ta đúng là có rất nhiều tật xấu. Anh ta cũng là thợ mộc chuyên nghiệp nhưng không có chỗ ở cố định, ông ta đi lang thang khắp nơi tìm kiếm công việc lặt vặt ở những gia đình giàu có và số tiền kiếm được ông ta dùng để uống rượu và đánh bạc. Gần đây không ai nhìn thấy anh ta trong khu phố và có tin đồn anh ta bị trục xuất khỏi phường hội thợ mộc vì đả thương một người khác bằng dao trong một cuộc ẩu đả tại quán rượu. Mao Dương không còn người thân nào khác.

Địch công chậm rãi nhấm nháp trà. Sau đó ông nói:

- Ngươi làm rất tốt, Mã Tông. Bây giờ ít nhất chúng ta cũng biết được ý nghĩa của tờ giấy chúng ta tìm thấy trong tay người đàn ông bị giết. Ngươi nên đi ngay đến nhà của vị giáo sư và cùng với Triệu Thái đang

ở đó tìm hiểu xem Mao Dương đến nhà giáo sư lúc nào, ông ta đã làm những công việc gì và lúc nào thì ông ta rời khỏi đó. Chú ý quan sát nơi đó biết đâu ngươi gặp được kẻ đã nhìn trộm ta qua cửa sổ.

Ông đứng lên và nói tiếp:

- Trong khi ta đi, bác Hồng hãy đến khu phố nơi Lưu Phi Bộ sinh sống và quan sát xung quanh. Bác dò hỏi những người sống nơi đó và các cửa hàng về ông ta và gia đình ông ta. Ông ta là người khiếu nại trong vụ kiện giữa Lưu với Đặng nhưng đồng thời ông ta cũng là nghi phạm chính của chúng ta trong vụ án người vũ công bị giết.

Ông uống hết tách trà của mình và đi qua sân đến nơi kiệu của ông đang chờ.

Ngoài đường phố vẫn còn khá nóng nhưng may mắn thay biệt thự của Hán Dương Hoàng không xa tòa án.

Hán Dương Hoàng đứng bên trong cánh cổng hoành tráng chờ đợi quan án. Sau những nghi thức chào hỏi thông thường ông dẫn vị khách của mình vào một căn phòng sáng lờ mờ được làm mát bằng hai chiếc chậu tròn bằng đồng chứa các khối băng đặt trong đó. Hán mời quan án ngồi vào chiếc ghế bành đặt cạnh bàn uống trà. Hán vỗ tay ra hiệu cho người quản gia đang đứng khúm núm gần đó mang trà ra đãi khách, quan án nhìn quanh. Ông ước tính căn nhà đã có hơn trăm năm. Gỗ trong những cây cột lớn và những bức chạm khắc đã nhuốm đen vì thời gian, những bức tranh treo trên tường mang lại sự thanh lịch cho căn phòng. Cả căn phòng tràn ngập bầu không khí yên tĩnh.

Sau khi nước trà thơm ngát đựng trong chén sứ cổ được mang ra, Hán hắng giọng và nói:

- Tôi xin đại nhân lượng thứ cho hành vi bất lịch sự của tôi đêm qua.

- Đó là một tình huống bất thường ngoài dự đoán – Địch công mỉm cười nói – Chúng ta hãy quên nó đi! Nói cho ta biết ông có bao nhiêu người con trai ?

- Tôi chỉ có một đứa con gái – Hán trả lời một cách lạnh lùng.

Có một sự lúng túng trong giây lát. Nhưng quan án nghĩ rằng ngài không có lỗi trong trường hợp này. Người ta nghĩ rằng một người như Hán hẳn phải có rất nhiều vợ và thê thiếp và do đó có vài đứa con trai. Ông không nao núng nói tiếp:

- Ta muốn thẳng thắn nói với ông rằng ta hoàn toàn bối rối vì vụ giết người trên chiếc thuyền hoa và vụ án của con gái Lưu Phi Bộ. Ta hy vọng ông sẽ vui lòng cho ta một vài ý kiến của ông về những người và sự kiện liên quan đến hai vụ án này.

Hán cúi đầu một cách lịch sự và trả lời:

- Tôi hoàn toàn tin tưởng ở sự phán xét của đại nhân. Việc tranh cãi giữa hai người bạn của tôi là Lưu và Đặng đã làm cho tôi bị sốc nặng. cả hai người đều là công dân nổi bật của thị trấn này. Tôi hy vọng và tin tưởng đại nhân sẽ đứng ra hòa giải chuyện này, mà có lẽ…

- Trước khi nghĩ đến bất kỳ nỗ lực hòa giải nào – quan án ngắt lời ông ta – trước tiên ta phải xem cái chết của cô dâu có tự nhiên hay không, nếu không thì phải trừng phạt kẻ sát nhân gây ra cái chết đó. Nhưng chúng ta hãy bắt đầu với trường hợp cái chết của người vũ công.

Hán giơ tay lên. Ông kêu lên với vẻ khó chịu:

- Nhưng hai trường hợp này khác xa nhau như Trời với Đất, thưa đại nhân! Cô kỹ nữ là một phụ nữ đẹp, một người có tài năng nhưng sau tất cả những thứ đó cô ta chỉ là một vũ công! Loại gái tham gia vào tất cả những vấn đề không lành mạnh. Có trời mới biết bao nhiêu người như thế bị giết chết vì những lý do nào đó!

Ông lại tiếp tục bộc bạch với quan án bằng giọng thì thầm:

- Tôi có thể đảm bảo với đại nhân sẽ chẳng có ai đến đây khiếu nại nếu vụ án đó được tòa án này xử một cách, à… qua loa. Và tôi nghĩ rằng chính quyền cấp cao hơn cũng chẳng quan tâm đến cái chết của người phụ nữ đó. Nhưng vụ án của Lưu với Đặng thì ảnh hưởng đến danh tiếng của toàn bộ thị trấn này, thưa đại nhân! Tất cả chúng tôi ở đây sẽ biết ơn sâu sắc nếu đại nhân có thể thuyết phục được họ thỏa hiệp, có lẽ bằng cách gợi ý…

- Quan điểm của chúng ta về thực thi pháp luật – Địch công lạnh lùng ngắt lời ông ta – rõ ràng là khác xa nhau để có thể thảo luận về nó. Ta xin đặt một số câu hỏi với ông. Đầu tiên là cá nhân ông có quan hệ thế nào với người vũ công tên Hạnh Hoa?

Hán đỏ bừng mặt. Giọng ông ta run lên vì tức giận:

- Ngài nghĩ là tôi sẽ trả lời câu hỏi đó ?

- Chắc chắn! – quan án nói với vẻ điềm tỉnh – nếu không thì ta đã không hỏi!

- Nếu tôi từ chối trả lời! – Hán gằn giọng.

- Ở đây và ngay bây giờ sẽ tốt cho ông – quan án bình tĩnh nói – Ta sẽ đặt ra cùng một câu hỏi như thế tại công đường và ông sẽ phải trả lời. Nếu ông từ chối thì ông sẽ bị đánh năm mươi roi vì tội khinh thường tòa án. Vì muốn tốt cho ông nên ta đặt câu hỏi đó ngay tại đây.

Hán nhìn Địch công với đôi mắt rực lửa. Ông rất khó khăn để tự chủ lại và trả lời bằng một giọng nói đều đều:

- Cô kỹ nữ Hạnh Hoa đó là một cô gái xinh đẹp và vũ công tài giỏi, cô nói chuyện rất có duyên. Vì vậy tôi nghĩ rằng cô ta đủ điều kiện để được khách hàng của tôi thuê để giải trí. Bên cạnh đó, cô ta không là gì đối với tôi. Việc cô ta còn sống hay đã chết tôi hoàn toàn không quan tâm.

- Lúc nãy ông nói ông chỉ có một đứa con gái ? – Địch công hỏi.

Hán dường như coi câu hỏi này là một nỗ lực nhằm thay đổi chủ đề. Ông ra lệnh cho người quản gia đang đứng ở gần đó mang tới trái cây và bánh mứt. Sau đó, ông nói một cách thân thiện:

- Phải, thưa đại nhân. Tên nó là Liễu Hạ. Mặc dù một người cha không nên khen con cái của mình nhưng tôi dám nói rằng nó là một đứa con gái đáng chú ý. Nó có tài năng tuyệt vời trong vẽ tranh và viết thư pháp. Nó thậm chí đã… - Ông dừng lại vì thấy rằng mình nói quá nhiều – Nhưng vấn đề về gia đình của tôi chắc đại nhân không quan tâm.

- Bây giờ đến câu hỏi thứ hai của ta – Địch công nói – ông đánh giá như thế nào về hai ông chủ phường hội Quảng và Sô ?

- Nhiều năm trước đây – Hán trả lời trịnh trọng – Quảng và Sô được các thành viên trong phường hội của họ bầu làm chủ phường hội để đại diện và chăm sóc quyền lợi cho họ. Họ được bầu vì uy tín và những hành vi ứng xử không có gì để chê trách. Tôi không có gì để nói thêm.

- Bây giờ là một câu hỏi về vụ án giữa Lưu với Đặng – quan án nói tiếp – Tại sao vị giáo sư lại từ chức sớm thế?

Hán xoay trở trên chiếc ghế của ông ta với vẻ không thoải mái.

- Câu chuyện cũ lại phải bới lên một lần nữa ? – ông ta gắt gỏng nói – Đã xác định được những nghi ngờ từ đơn tố cáo của cô gái là do cô ta loạn trí. Nhưng vị giáo sư vẫn nhất định từ chức bởi vì ông nói rằng một vị giáo sư của trường Khổng Tử không thể nào để bị tai tiếng, ngay cả khi ông được chứng minh là hoàn toàn vô tội.

- Ta sẽ tham khảo hồ sơ của tòa án về trường hợp đó – Địch công nói.

- Ồ, đại nhân sẽ không tìm thấy bất cứ điều gì về nó trong hồ sơ đâu – Hán nói nhanh – May mắn thay, vụ án đó chưa bao giờ được đưa ra tòa án. Chúng tôi, những công dân hàng đầu của Hán Dương, đã nghe những người có liên quan và giải quyết trường hợp đó cùng với hiệu trưởng của trường Khổng Tử. Chúng tôi xét thấy nhiệm vụ của chúng tôi, thưa đại nhân, là tránh cho nhà chức trách những công việc không cần thiết.

- Ta hiểu điều đó ! – quan án nhận xét khô khan.

Ông đứng lên và cảm ơn Hán về việc tiếp đãi vừa rồi. Khi Hán tiễn ông ra kiệu, ông nghĩ rằng cuộc phỏng vấn vừa rồi không có vẻ sẽ đặt nền móng cho một tình bạn lâu dài.

Chương 8

Địch công trò chuyện với một con chim và những con cá vàng

Ngài tóm tắt nội dung hai vụ án cho những trợ lý của mình

Khi Địch công đã lên kiệu, người phu kiệu nói nhà của Ủy viên Lương ở ngay cạnh góc đường. Quan án hy vọng rằng cuộc phỏng vấn này sẽ đem lại nhiều thông tin hơn so với cuộc phỏng vấn Hán Dương Hoàng. Ủy viên Lương, một người ngoài cuộc tại Hán Dương giống như ông, sẽ không phải thận trọng rào trước đón sau khi cung cấp thông tin về những công dân của Hán Dương.

Nhà của Ủy viên Lương có một cánh cổng hoành tráng. Hai cây cột to lớn hai bên cánh cửa đôi được chạm khắc một cách tinh tế hình những đám mây và các loài chim.

Trong sân phía trước, được che mát bởi một cây cổ thụ, có một người đàn ông trẻ tuổi với khuôn mặt dài và buồn rầu bước ra chào đón vị khách cao quý. Anh ta tự giới thiệu mình tên là Lương Phan, cháu trai và đồng thời là thư ký cho ngài Ủy viên. Anh ta bắt đầu thanh minh về việc ngài Ủy viên không thể đi ra để chào đón quan án. Địch công ngắt lời anh ta và nói:

- Ta biết chủ nhân của ngươi sức khỏe kém. Ta sẽ không bao giờ dám làm phiền ông ta nếu không vì việc phải thảo luận với ông ta một vấn đề cấp bách.

Người thư ký cúi đầu và dẫn quan án vào một hành lang rộng. Không có người gia nhân nào đi theo họ.

[image]
Lương Phan tiếp đón Địch công

Khi họ sắp đi qua một khu vườn nhỏ, Lương Phan đột nhiên dừng bước. Anh ta lo lắng xoa hai tay vào nhau và nói:

- Tiểu nhân biết rằng điều này có vẻ khác thường, thưa đại nhân. Tiểu nhân rất lấy làm tiếc khi tiểu nhân cầu xin đại nhân một cách đột ngột thế này. Đại nhân có thể cho tiểu nhân một cuộc nói chuyện riêng tư ngắn ngủi với đại nhân sau khi đại nhân đã phỏng vấn chủ nhân của tiểu nhân ? Tiểu nhân có những khó khăn lớn. Tiểu nhân thực sự không biết …

Quan án không để cho người quản lý nói hết câu nói của anh ta. Địch công quan sát anh ta sau đó gật đầu đồng ý. Người đàn ông trẻ tuổi dường như rất nhẹ nhõm. Anh dẫn quan án băng qua khu vườn đến một hiên nhà lớn và mở cánh cửa nặng nề.

- Chủ nhân của tiểu nhân sẽ đến ngay – anh tuyên bố.

Sau đó, anh quay ra và đóng cánh cửa lại.

Địch công chớp mắt. Căn phòng rộng rãi được bao trùm bởi một thứ ánh sáng mờ mờ. Lúc đầu ông chỉ nhìn thấy một hình vuông màu trắng ở bức tường phía xa. Đó là một cửa sổ rộng và thấp được dán giấy xám.

Ông cẩn thận bước trên tấm thảm dày vì sợ chân mình vấp vào các đồ nội thất bày trong phòng. Nhưng khi đôi mắt của ông đã quen với bóng tối thì ông nhận thấy sự sợ hãi của mình vô căn cứ. Căn phòng được trang bị thưa thớt, đằng sau một chiếc bàn cao đặt sát cửa sổ là chiếc ghế bành lớn, đồ nội thất chỉ có 4 chiếc ghế cao đặt sát tường bên dưới một giá sách. Căn phòng gần như trống rỗng với bầu không khí hoang vắng dường như không có ai thực sự sống ở đây.

Nhìn thấy một chậu nuôi cá vàng bằng sứ màu đặt trên một giá đỡ bằng gỗ mun chạm khắc đặt cạnh bàn làm việc, quan án bước đến gần.

- Ngồi xuống! – một giọng nói chói tai đột ngột rít lên.

Địch công trượt chân suýt ngã.

Có một tiếng cười chói tai vang lên từ phía cửa sổ. Lúng túng, ông nhìn về hướng đó. Rồi ông bật cười. Ông nhìn thấy một cái lồng nhỏ bằng bạc treo cạnh cửa sổ. Bên trong là một con chim sáo đang nhảy lên nhảy xuống một cách hào hứng, vừa nhảy vừa đập cánh.

Quan án bước đến đó. Ông vỗ vào lồng và mắng:

- Mi đã làm cho ta sợ hãi đấy. Đồ con chim hư!

- Chim hư, chim hư! – con sáo kêu lên the thé. Nó nghiêng cái đầu nhỏ bé của mình và nhìn quan án với đôi mắt lấp lánh.

- Ngồi xuống! – nó lại rít lên lần nữa.

- Được, được ! – quan án nói – Nhưng trước hết ta muốn nhìn qua cái bể cá vàng này nếu có thể được !

Khi ông nhìn xuống cái chậu cá vàng, một nửa tá những con cá nhỏ màu đỏ và đen với cái đuôi dài bu lại và nhìn lên ông với đôi mắt lồi của chúng.

- Ta xin lỗi, ta không có thức ăn cho tụi bây ! Địch công nói.

Ông nhìn thấy giữa bể cá có một bức tượng nữ thần của muôn hoa,

bức tượng được đặt trên một bệ đá. Bức tượng bằng sứ màu được đúc rất tinh tế, khuôn mặt tươi cười của nữ thần và chiếc mũ rơm trên đầu cô ta trông như thật. Địch công giơ tay ra để chạm vào bức tượng nhưng những con cá vàng bắt đầu có phản ứng dữ dội bằng cách bơi vòng quanh bức tượng và vẫy đuôi đầy vẻ phấn khích. Địch công sợ rằng những sinh vật bé nhỏ này sẽ làm hỏng bộ vây và đuôi của chúng. Do đó ông nhanh chóng đi về phía kệ sách.

Sau đó, cánh cửa mở ra và Lương Phan xuất hiện dẫn theo một ông lão lưng còng dựa vào cánh tay của anh. Quan án cúi mình thi lễ và đứng chờ đợi người thư ký dẫn chủ mình đi từng bước một đến chiếc ghế bành. Trong khi nghiêng người dựa vào cánh tay của chàng trai trẻ, ngài ủy viên chống một cây gậy bằng gỗ sơn mài màu đỏ. Ông mặc một chiếc áo choàng rộng bằng gấm nâu, trên đầu đội một chiếc mũ cao bằng the đen có dệt chỉ vàng. Trên trán ông có đội một miếng viền màu đen hình mặt trăng lưỡi liềm để quan án không nhìn thấy đôi mắt của ông ta. Quan án rất ấn tượng với chòm ria mép màu xám và bộ râu ba chòm màu trắng dài phủ ngực của ông lão. Ông già Ủy viên chậm rãi ngồi vào chiếc ghế bành phía sau bàn làm việc, con sáo bắt đầu nhảy nhót trong lồng và đột ngột rít lên" Năm ngàn, tiền mặt!" . Ông già hất đầu ra hiệu. Viên thư ký nhanh chóng lấy chiếc khăn tay của mình bao phủ chiếc lồng.

Ngài Ủy viên đặt khuỷu tay lên bàn và vươn chiếc đầu lớn của ông ra phía trước. Chiếc áo gấm cứng dựng đứng trên hai vai của ông ta trông như đôi cánh, quan án nhìn bóng của ông ta in trên cửa sổ tựa như một con chim săn mồi lớn đang ngủ. Nhưng giọng nói của ông ta thều thào như là ông ta đang lẩm bẩm:

- Ngồi đi, Địch! Ta đoán ngươi chính là con trai của người đồng nghiệp với ta, ngài Ủy viên họ Địch đã về hưu, có đúng thế không ?

- Đúng thế, thưa đại nhân! Quan án trả lời một cách trân trọng. Ông ngồi xuống một trong những chiếc ghế dựa vào tường. Lương Phan vẫn đứng bên cạnh ông chủ của mình.

- Ta đã chín mươi tuổi, Địch ! – ngài Ủy viên nói tiếp – Mắt mờ, thấp khớp… nhưng ta có thể mong đợi gì ở cái tuổi của ta ?

Cằm của ông ta lại chìm sâu hơn vào ngực.

- Kẻ hèn này – Địch công bắt đầu – xin phép được làm phiền đến đại nhân. Tôi sẽ nêu vấn đề của tôi càng ngắn gọn càng tốt. Tôi thấy mình phải đối mặt với hai vụ án hình sự bí hiểm. Đại nhân phải hiểu rằng những người dân tại Hán Dương này không được cởi mở cho lắm. Họ…

Ông thấy Lương Phan lắc đầu với ông. Người thanh niên nhanh chóng tiến đến gần ông và thì thầm:

- Ngài Ủy viên đã ngủ. Ông thường ngủ gật như thế cho đến cuối ngày. Chúng ta hãy đến phòng riêng của tôi. Tiểu nhân sẽ bảo những gia nhân chăm sóc cho ông ta.

Địch công đưa một cái nhìn thương hại đến người đàn ông già nua đang nằm gục đầu xuống bàn, gối đầu trên hai cánh tay. Ông nghe thấy hơi thở không bình thường của ông ta. Sau đó, ông đi theo Lương Phan đến một ngôi nhà nhỏ ở phía sau tòa nhà. Cánh cửa chính mở ra nhìn vào một vườn hoa được bao quanh bởi một hàng rào cao. Viên thư ký mời Địch công ngồi xuống chiếc ghế bành đặt cạnh cái bàn chất đầy sổ sách.

- Bây giờ tiểu nhân sẽ gọi hai vợ chồng người gia nhân già đến trông chừng chủ nhân – anh vội vã nói – họ sẽ đưa ông ta về phòng ngủ của ông ấy.

Ngồi lại một mình trong căn phòng yên tĩnh, Địch công chậm rãi vuốt ve bộ râu dài của mình. Ông nghĩ thầm một cách chán nản hôm nay không phải là ngày may mắn của ông.

Lương Phan đã quay trở lại và bước đến bàn uống trà. Sau khi rót một tách trà nóng cho quan án, anh ngồi xuống chiếc ghế đẩu cạnh đó và buồn rầu nói:

- Mọi việc bắt đầu khoảng nửa năm trước đây, thưa đại nhân – Lương Phan thở dài và nói – Cách đây tám tháng người con trai cả của ông từ kinh đô đã gửi tiểu nhân đến đây làm thư ký riêng cho cha mình. Đối với tiểu nhân đó là một điều ngoài sức tưởng tượng để có được một thư viện như thế này, tiểu nhân xin nói cho đại nhân biết tiểu nhân vốn xuất thân từ một gia đình nghèo khổ. Ở đây tiểu nhân có cơm ăn và một nơi ở và quan trọng hơn hết là tiểu nhân có đủ thời gian rãnh rỗi để chuẩn bị cho kỳ thi tú tài. Hai tháng đầu tiên, mọi việc diễn ra rất tốt đẹp. Ngài Ủy viên gọi tiểu nhân đến thư viện vào mỗi buổi sáng một giờ hoặc lâu hơn để đọc thư cho tiểu nhân viết hoặc kể cho tiểu nhân nghe những giai thoại thú vị trong sự nghiệp của ông khi ông có tâm trạng vui vẻ. Ông bị cận thị nặng vì vậy ông gần như cho dẹp tất cả các đồ nội thất ra khỏi thư viện để tránh đụng phải chúng. Ông cũng thường phàn nàn về căn bệnh thấp khớp của mình nhưng tâm trí của ông thì rất tuyệt vời. Bản thân ông chỉ đạo việc quản lý số tài sản to lớn của mình và ông đã làm điều đó rất tốt.

Khoảng sáu tháng trước đây vào một đêm ông đột nhiên bị đột quỵ. Ông đột nhiên trở nên khó khăn khi phát âm và có vẻ choáng voáng. Ông chỉ gọi tiểu nhân một lần trong một tuần hoặc lâu hơn và sau đó thì ngủ gật trong lúc đang trò chuyện với tiểu nhân. Ngoài ra, ông thường ở lỳ trong phòng ngủ của mình suốt ngày, chỉ uống nước trà và ăn hạt thông, uống các loại nước thảo mộc mà ông chuẩn bị sẵn. Hai vợ chồng người gia nhân già nghĩ rằng ông đang tìm kiếm phương

thuốc trường sinh.

Địch công lắc đầu.Ông thở dài và nói:

- Không phải ai cũng tốt phước để sống lâu như thế!

- Đó là một tai họa, thưa đại nhân! – người đàn ông trẻ tuổi kêu lên – Chính vì điều này mà tiểu nhân cần sự tư vấn của đại nhân! Mặc dù bệnh tật nhưng ngài Ủy viên lại muốn thực hiện tất cả các giao dịch tài chính của mình. Ông viết thư mà không đưa cho tiểu nhân xem và ông đã có một cuộc thảo luận dài với Quan Duy Phong, một người môi giới kinh doanh mà Lưu Phi Bộ đã giới thiệu cho ông ta trước đây. Tiểu nhân không được tham gia vào các cuộc thảo luận đó. Nhưng tiểu nhân giữ sổ sách và tiểu nhân thấy trong những tháng gần đây ngài Ủy viên đã thực hiện rất nhiều cuộc giao dịch kinh doanh. Ông đã bán một lô đất canh tác tốt với giá bèo! Ông đã bán tài sản của mình, thưa đại nhân, đó là một sự mất mát khủng khiếp! Gia đình ông ta sẽ đổ trách nhiệm cho tiểu nhân nhưng thử hỏi tiểu nhân có thể làm gì ? Họ không thể đòi hỏi tiểu nhân đưa ra lời khuyên khi chủ nhân không yêu cầu tiểu nhân điều đó !

Quan án gật đầu thông cảm. Đây quả thật là một vấn đề tế nhị. Sau một thời gian, ông nói:

- Đúng là một nhiệm vụ không hề dễ dàng cho ngươi, Lương, nhưng tại sao ngươi không báo điều này cho con trai của ngài Ủy viên. Tại sao ngươi không đề nghị ông ta đến đây trong một vài tuần. Sau đó tự bản thân ông ta sẽ xem xét tình hình về người cha lẩn thẩn của mình.

Lương Phan rõ ràng là không tiêu hóa nổi cái ý tưởng này. Quan án cảm thấy tiếc cho anh ta, ông nhận ra sự lúng túng của một người ở giai cấp thấp kém như anh ta rõ ràng không thể thông báo những tin tức không mong muốn như thế về người đứng đầu gia tộc. Ông nói:

- Nếu ngươi có thể đưa ra cho ta một số thí dụ về sự quản lý yếu kém của ngài Ủy viên ta sẽ tự thuyết phục bản thân ta đúng là ngài Ủy viên không còn năng lực để quản lý công việc của mình.

Khuôn mặt của chàng trai trẻ sáng lên. Anh nói với vẻ biết ơn:

- Đó sẽ là một sự giúp đỡ vô cùng to lớn, thưa đại nhân! Tiểu nhân có ở đây một bảng tóm tắt tất cả những giao dịch gần đây nhất của ngài Ủy viên mà tiểu nhân đã viết lên định hướng của tiểu nhân. Và đây là sổ sách kế toán với những ghi chú bên lề của ngài Ủy viên, chữ viết hơi nhỏ do ông ta bị cận thị nặng nhưng ý nghĩa thì rất rõ ràng. Đại nhân sẽ thấy lời đề nghị mua mảnh đất thấp hơn rất nhiều so với giá trị thực sự của mảnh đất. Thực ra thì người mua trả bằng vàng miếng , nhưng …

Địch công dường như tập trung vào bảng tóm tắt mà Lương Phan đưa

cho ông. Nhưng thật ra ông không nhìn vào nội dung ghi trong đó mà chăm chú quan sát nét chữ viết tay. Nó giống hệt như nét chữ ghi trên bức thư tình ký tên Trúc Lâm thư sinh gửi cho người vũ công đã chết.

Ông nhìn lên và nói:

- Ta sẽ nghiên cứu bảng tóm tắt của ngươi sau – ông cầm bảng tóm tắt lên và nhét vào tay áo của mình sau đó nói tiếp – Vụ tự sát của Đặng Hồ Bảo có phải là một cú sốc lớn đối với ngươi ?

- Đối với tiểu nhân ? – Lương Phan hỏi lại với vẻ ngạc nhiên – Tiểu nhân nghe người ta bàn tán về nó nhưng tiểu nhân chưa bao giờ gặp người thanh niên không may ấy, tiểu nhân hầu như không biết bất cứ người nào ở cái thị trấn này, thưa đại nhân. Tiểu nhân ít khi đi ra ngoài, thực tế là chỉ đi đến đền thờ Khổng Tử để tham khảo những quyển sách trong thư viện tại đó, tiểu nhân sử dụng tất cả những thời gian rãnh rỗi của mình để nghiên cứu, học tập.

- Tuy nhiên, ngươi thường xuyên ghé thăm phố Cây Liễu, phải thế không ? – Địch công lạnh lùng hỏi.

- Ai đã vu khống một chuyện như thế! – Lương Phan kêu lên đầy phẫn nộ - Tiểu nhân không bao giờ đi ra ngoài vào ban đêm, thưa đại nhân! Đôi vợ chồng già ở đây sẽ xác nhận rằng tiểu nhân không bao giờ quan tâm đến những cô gái bán phấn buôn hương đó, tiểu nhân… Và một điều quan trọng nhất là tiểu nhân lấy đâu ra tiền cho thú vui phù phiếm đó ?

Quan án không có phản ứng gì. Ngài đứng lên và đã đi đến cửa vườn. Ông hỏi:

- Ngài Ủy viên thường tản bộ nơi đây khi sức khỏe ngài còn tốt ?

Lương Phan liếc nhanh quan án sau đó trả lời:

- Không, thưa đại nhân, đây chỉ là phía sau khu vườn. Cánh cổng nhỏ đằng kia dẫn đến con hẻm nhỏ phía sau ngôi nhà. Khu vườn chính nằm phía bên kia biệt thự. Tiểu nhân tin rằng đại nhân không tin vào những lời đồn xấu về tiểu nhân ? Tiểu nhân thực sự không thể tưởng tượng người nào …

- Điều đó không quan trọng – Địch công ngắt lời anh ta – Ta sẽ nghiên cứu bảng tóm tắt của nhà ngươi và cho ngươi biết sau.

Người thanh niên cảm ơn rối rít sau đó dẫn ông đến sân chính và giúp ông lên kiệu.

Khi Địch công quay trở về huyện đường, ông tìm thấy lão Hồng và Triệu Thái chờ ông tại văn phòng riêng của ông. Lão Hồng hào hứng nói:

- Triệu Thái đã có một khám phá quan trọng tại nhà giáo sư Đặng,

thưa đại nhân!

- Đó là một tin tốt đấy! – quan án nói sau khi ngồi xuống – Nói đi. Ngươi đã tìm thấy gì ở đó, Triệu Thái ?

- Cũng không có gì nhiều lắm – Triệu Thái nói với vẻ cam chịu – Với công việc kinh doanh của ông ta thì tôi chẳng tìm thấy gì! Tôi đã thực hiện cuộc tìm kiếm anh chàng bị mất tích trong phòng cô dâu cùng với anh bạn Mã Tông sau khi anh ta trở về từ ngôi chùa Phật giáo, nhưng chúng tôi không tìm thấy một đầu mối nhỏ nào về anh ta hay anh ta đang ở đâu. Chúng tôi cũng không tìm thấy điều gì đặc biệt từ người thợ mộc tên Mao Dương đó. Người quản gia đã đến thuê ông ta hai ngày trước khi đám cưới, ngày đầu tiên ông ta đóng một cái bục gỗ cho dàn nhạc và ngủ ở cổng nhà. Ngày thứ hai ông ta sửa chữa một số đồ nội thất và mái nhà phòng cô dâu bị rò rỉ. Ông ta ngủ ở chỗ người gác cổng và sáng hôm sau sửa chữa bàn ăn lớn. Sau đó, ông ta phụ một tay trong nhà bếp và khi bữa tiệc bắt đầu thì ông ta giúp các gia nhân uống hết chỗ rượu còn thừa. Ông ta ngủ say như chết! Sáng hôm sau, khi xác chết của cô dâu được phát hiện thì Mao ở lại đó cho đến khi giáo sư quay lại nhà sau khi tìm không ra con trai của mình. Sau đó, người quản gia nhìn thấy Mao đứng nói chuyện ngoài đường với người ngư dân đã nhặt được chiếc thắt lưng của anh tú tài Đặng. Mao rời khỏi đó với hộp đồ nghề của mình và một lưỡi rìu. Trong tất cả những ngày đó giáo sư Đặng không hề nói chuyện với Mao, người nhà của giáo sư hướng dẫn công việc và trả tiền cho ông ta.

Triệu Thái vuốt nhẹ hàng ria mép của mình và nói tiếp:

- Chiều nay, khi giáo sư ngủ trưa tôi đã nhìn xem toàn bộ những cuốn sách mà ông sưu tập. Tôi tìm thấy một cuốn sách hướng dẫn bắn cung mà tôi rất quan tâm. Khi tôi đặt cuốn sách về chỗ cũ thì tôi nhìn thấy một cuốn sách cũ nằm phía sau nó, đó là một quyển sách hướng dẫn về cờ vây. Tôi lật ra xem và nhìn thấy ở trang cuối hình bàn cờ vây mà người vũ công đã chết nắm trong tay cô ấy.

- Tuyệt vời! – Địch công kêu lên – Ngươi có mang quyển sách đó về đây không ?

- Không, thưa đại nhân. Tôi nghĩ rằng giáo sư sẽ nghi ngờ nếu ông ta phát hiện ra cuốn sách bị mất. Tôi để Mã Tông ở lại canh chừng còn bản thân tôi đi đến hiệu sách đối diện đền thờ Khổng Tử. Khi tôi đề cập đến tựa của quyển sách thì người bán hàng nói ông ta còn một bản sao và bắt đầu kể những câu chuyện quanh quyển sách đó! Ông ta nói quyển sách đã được xuất bản cách đây 70 năm bởi ông nội của Hán Dương Hoàng, một ông lão lập dị mà người dân ở đây thường gọi là Ẩn sĩ Hán! Ông nổi tiếng là một bậc thầy về cờ vây và bảng hướng dẫn của ông được nhiều người tìm đọc. Hai thế hệ người chơi

cờ đã nghiên cứu ván cờ cuối cùng nhưng không ai có thể phá giải nó và cuốn sách cũng không đưa ra lời giải đáp. Mọi người suy đoán nhà in đã in ván cờ này là một sơ suất vì ngài Hán chưa viết lời giải cho ván cờ. Ẩn sĩ Hán đột ngột qua đời và ván cờ này đến nay vẫn chưa có lời giải. Tôi đã mua quyển sách và đại nhân có thể xem qua.

Anh đưa cho quan án một quyển sách có bìa màu vàng.

- Thật là một câu chuyện thú vị! – Địch công kêu lên. Ông hăm hở mở cuốn sách và nhanh chóng đọc lời nói đầu.

- Tổ tiên của Hán là một học giả tốt – ông nhận xét – Lời nói đầu được viết rất độc đáo theo một phong cách tuyệt vời.

Ông lật cuốn sách đến trang cuối sau đó lấy từ ngăn kéo bàn tờ giấy in hình bàn cờ vây và đặt nó bên cạnh quyển sách.

- Phải – ông trầm ngâm nói – Hạnh Hoa đã xé tờ đó từ một quyển sách tương tự như quyển này. Nhưng tại sao ? Làm thế nào mà một quyển sách được in cách đây 70 năm lại có liên quan đến một âm mưu sắp xảy ra tại thị trấn này? Đó thật là một chuyện lạ!

Ông vừa lắc đầu vừa đặt quyển sách và tờ giấy trở vào ngăn kéo. Sau đó ông quay sang hỏi lão Hồng:

- Bác đã phát hiện ra thêm những gì về Lưu Phi Bộ. Bác Hồng ?

- Không có gì liên quan đến vụ án của chúng ta, thưa đại nhân – lão Hồng trả lời – Tất nhiên cái chết đột ngột của con gái ông ta và việc thi thể bị biến mất đã tạo ra một sự bàn tán tại khu phố đó. Họ nói rằng Lưu có linh cảm rằng cuộc hôn nhân sẽ không được may mắn và ông ta tìm cách chối bỏ nó. Tôi đã uống một ly rượu với người phu khiêng kiệu của Lưu ở quán rượu gần góc đường cạnh dinh thự của Lưu. Người này nói Lưu đối xử với những gia nhân khá tốt, ông ta có đôi chút nghiêm khắc nhưng mỗi khi ông ta đi du lịch thì cuộc sống của họ rất dễ chịu. Anh ta nói với tôi một điều nghe có vẻ kỳ lạ. Anh ta nói rằng đôi khi Lưu biến mất một cách bí ẩn!

- Biến mất một cách bí ẩn ? – quan án hỏi lại với vẻ ngạc nhiên – Anh ta nói thế là có ý gì ?

- Phải – lão Hồng cho biết – có vẻ như điều này xảy ra rất nhiều lần sau khi Lưu vào nghĩ trong thư viện của mình, khi người quản gia đến đó tìm ông ta thì chỉ thấy một căn phòng trống. Sau đó, ông ta đi tìm vị chủ nhân của mình ở khắp mọi nơi trong nhà nhưng không tìm thấy và không ai thấy ông ta đi ra ngoài. Sau đó, vào lúc ăn tối người quản gia sẽ bất ngờ thấy ông ta tản bộ trong hành lang hoặc trong vườn. Lần đầu tiên xảy ra, người quản gia nói với Lưu rằng ông đã tìm Lưu ở khắp nơi nhưng vô ích, ngay sau đó Lưu nổi nóng lên và mắng người quản gia là một kẻ ngốc, một con dơi mù. Ông nói rằng đã ngồi tại căn

nhà mát trong khu vườn trong suốt thời gian đó. Sau đó, khi sự việc tương tự xảy ra người quản gia không dám hỏi đến nữa.

- Ta cảm thấy sợ đó – Địch công nói – người khiêng kiệu có lẽ đã quá say nên nói thế! Phải, ta sẽ nói về hai cuộc gặp chiều nay. Hán Dương Hoàng đã tiết lộ nguyên nhân giáo sư Đặng nghỉ hưu sớm là do một trong những cô học trò của ông tố cáo ông đã vi phạm về đạo đức. Hán cho rằng vị giáo sư vô tội và theo ông ta thì tất cả những công dân hàng đầu của Hán Dương đều là những người cao thượng!

Như vậy lời buộc tội của Lưu đối với giáo sư Đặng về việc tấn công con gái của mình không phải là không thể xảy ra như chúng ta lầm tưởng lúc đầu. Thứ hai, ngài Ủy viên Lương có đứa cháu trai sống cùng ông ta có chữ viết giống như người bí ẩn có bút hiệu Trúc Lâm thư sinh! Hãy đưa cho ta xem những bức thư!

Địch công rút bảng tóm tắt mà Lương Phan đưa cho ông từ tay áo, đặt nó lên bàn cạnh bức thư mà lão Hồng vừa đặt trước mặt ông và chăm chú quan sát. Sau đó, ông đấm tay xuống bàn và lẩm bẩm với vẻ cáu kỉnh:

- Không, nó chỉ tương tự thôi chứ không phải là hoàn toàn giống nhau. Nhìn xem: cùng một phong cách viết, cùng một loại mực và cùng một thứ bút lông! Nhưng những nét không giống nhau, không hoàn toàn giống nhau!

Ông lắc đầu và nói tiếp:

- Tất cả thật là độc đáo. Ngoại trừ một ông Ủy viên già lẩn thẩn và một cặp vợ chồng gia nhân già thì trong ngôi nhà to lớn không có gia nhân nào khác. Anh chàng Lương Phan thì ở căn phòng nhỏ trong sân sau, nơi có một cánh cửa nhỏ thông ra con hẻm phía sau nhà. Anh ta có một nơi lý tưởng để hẹn hò bí mật với một phụ nữ bên ngoài. Đây có lẽ là nơi mà cô kỹ nữ thường đến vào mỗi buổi chiều của cô ta! Anh ta có thể làm quen với cô ta tại một cửa hàng nào đó. Anh ta nói không quen biết với chàng tú tài họ Đặng vì biết chắc chúng ta không thể kiểm tra được điều này bởi vì chàng tú tài đã chết! Cái tên Lương Phan này có nằm trong danh sách mà vị giáo sư viết cho bác không, bác Hồng ?

Lão Hồng lắc đầu:

- Ngay cả khi Lương Phan ngoại tình với Hạnh Hoa, thưa đại nhân – Triệu Thái nói – thì anh ta cũng không thể giết cô ấy vì anh ta không có mặt trên thuyền! Và giáo sư Đặng cũng thế!

Địch công khoanh tay trước ngực. Ông vẫn chìm sâu vào suy nghĩ, đầu gục xuống ngực. Cuối cùng ông ngẩng lên và nói:

- Ta phải thừa nhận một cách trung thực là ta hoàn toàn bị rối trong vụ

án này! Hai người có thể đi ngay và dùng cơm. Sau đó, Triệu Thái đến nhà của giáo sư Đặng thay thế cho Mã Tông. Trên đường ra bác Hồng bảo nhà bếp mang cơm vào cho ta trong văn phòng này. Tối nay ta sẽ đọc lại tất cả các tài liệu liên quan đến hai vụ án và xem liệu có thể tìm thấy một manh mối nào không.

Ông giận dữ giật mạnh ria mép của mình sau đó nói tiếp:

- Chỉ trong một thời gian ngắn chúng ta đối mặt với hai vụ án không có lời giải. Thứ nhất: vụ giết người trên chiếc thuyền hoa. Một vũ công bị giết chết để ngăn chặn cô ta tố cáo một âm mưu bất chính. Bốn người đã có cơ hội để giết người là : Hán, Lưu, Sô và Quảng. Manh mối duy nhất là một ván cờ cách đây 70 năm. Người vũ công có một mối tình bí mật mà có lẽ người tình bí mật đó chính là người đã sát hại cô. Người tình của cô có thể là ai? Giáo sư Đặng, người quá quen thuộc với bút danh Trúc Lâm thư sinh được tìm thấy trên bức thư tình. Hoặc Lưu Phi Bộ với lý do là chữ viết của ông ta giống hệt với nét chữ trên bức thư tình hay là Lương Phan với nét chữ cũng giống với nét chữ trên bức thư tình cộng thêm việc anh ta có cơ hội tuyệt vời để gặp gỡ bí mật cô kỹ nữ tại nơi ở của mình.

Thứ hai: một vị giáo sư đạo đức bị thưa kiện là đã sàm sỡ cô con dâu của mình làm cho cô ta xấu hổ phải tự tử. Chú rể cũng tự tử theo. Vị giáo sư tìm cách chôn giấu thi thể lén lút mà không qua kiểm nghiệm tử thi, một người thợ mộc bị nghi ngờ vì đã có cuộc trò chuyện với người ngư dân tìm được chiếc thắt lưng của chú rể, chúng ta phải xác định danh tính của người ngư dân này, bác Hồng! Và người thợ mộc đã bị sát hại dường như bằng chính chiếc rìu của ông ta! Và xác chết của cô con dâu vị giáo sư thì biến mất không một dấu vết.

Đó là tất cả! Nhưng bây giờ chúng ta không biết bắt đầu cả hai vụ án từ đâu. Tốt đẹp à, không. Đây là một thị trấn yên tĩnh nhưng không phải là tốt đẹp như Hán Dương Hoàng đã nói! Chúc ngủ ngon!

Chương 9

Địch công ngắm trăng trên sân thượng

Ông nghe được một câu chuyện kỳ lạ vào đêm đó

Khi Địch công kết thúc bữa ăn của mình, ông nói gia nhân đem trà lên lên sân thượng để phục vụ cho ông.

Quan án chậm rãi bước lên cầu thang rộng rãi bằng đá và tự mình ngồi vào một chiếc ghế bành rộng rãi thoải mái. Một làn gió đêm mát mẻ xua tan những đám mây. Mặt trăng tròn vành vạnh chiếu sáng rực rỡ trên mặt hồ rộng mênh mông.

Ông nhấp một ngụm trà nóng, người gia nhân lặng lẽ lui xuống. Chỉ còn một mình quan án trên sân thượng rộng. Với một tiếng thở dài mãn nguyện, ông nới lỏng chiếc áo đang mặc, dựa lưng vào chiếc ghế bành và ngắm nhìn mặt trăng.

Ông cố gắng xem xét lại những sự kiện xảy ra trong hai ngày vừa qua. Ông đã lấy lại tinh thần tuy nhiên ông không thể tập trung suy nghĩ của mình. Khuôn mặt của người kỹ nữ đã chết nhìn chằm chằm vào ông từ dưới mặt nước, cái đầu vỡ toác ra của người thợ mộc bị sát hại, khuôn mặt hốc hác từ bên ngoài cửa sổ phòng cô dâu, tất cả những khuôn mặt này xoay tròn trong tâm trí của ông.

Địch công nôn nóng đứng lên. Ông đi đến lan can bằng đá cẩm thạch và chống tay vào đó. Thị trấn bên dưới vẫn sống động với những hoạt động của người dân. Ông có thể nghe thấy tiếng rì rầm từ khu chợ phía trước đền thờ Khổng Tử. Đây là thị trấn của ông, với hàng ngàn con người nằm trong sự bảo trợ của ông. Tuy nhiên, còn có những tên giết người với kế hoạch bẩn thỉu của chúng và những âm mưu thâm độc mới. Và ông, thẩm phán nơi đây, lại không thể ngăn chặn được bọn chúng.

Ông bực mình chắp hai tay ra sau lưng và đi đi lại lại trên sân thượng.

Đột nhiên, ông dừng lại. Ông đứng đó suy nghĩ một lúc rồi vội vã rời khỏi sân thượng. Trong căn phòng chứa đồ cũ ông mở một cái hộp đựng những bộ quần áo bỏ đi. Ông chọn một cái áo màu xanh đã cũ và rách. Sau khi mặc chiếc áo rách rưới đó vào, ông khoác thêm một chiếc áo khoác đầy mảnh vá và dùng một sợi thừng buộc lại thay cho thắt lưng. Ông bỏ mũ xuống, xõa tóc ra và dùng một miếng vải bẩn buộc quanh đầu. Sau khi bỏ hai xâu tiền đồng vào trong tay áo, ông rón rén bước ra ngoài và rời khỏi huyện đường bằng cửa hông.

Trong con hẻm nhỏ bên ngoài, ông lấy một nắm đất và chà vào bộ râu của mình. Sau đó, ông băng qua đường và đi xuống theo cầu thang để vào thị trấn.

Khi ra đến khu chợ, ông thấy mình đã hòa lẫn vào một đám đông ồn ào. Ông chen đến một gánh hàng rong và mua một chiếc bánh chiên bằng dầu bị ôi. Ông lấy hết can đảm cắn vào chiếc bánh và bôi dầu từ chiếc bánh vào bộ ria mép và hai bên gò má.

Đi lang thang trong khu chợ ông tìm cách bắt chuyện với một vài kẻ lang thang nhưng tất cả dường như chỉ chú ý đến công việc của mình mà không thèm để ý đến ông. Ông cố gắng bắt chuyện với một người bán thịt viên. Nhưng trước khi ông kịp mở miệng thì người này nhét một đồng tiền vào tay ông, xua tay đuổi ông như đuổi ăn mày và la lớn " Thịt viên tuyệt hảo, năm đồng một viên đây ! "

Địch công nghĩ rằng vào một quán ăn rẻ tiền có thể có cơ hội tiếp xúc với những người trong thế giới ngầm hơn. Ông đi vào một con phố nhỏ nơi ông nhìn thấy treo chiếc đèn lồng màu đỏ quảng cáo của tiệm mì.Ông vén tấm rèm cửa bẩn sang một bên và bước vào quán.

Mùi rượu và dầu mỡ ôi ập vào mũi ông. Khoảng một chục người phu khuân vác đang ngồi ở cái bàn gỗ và ăn ngấu nghiến bát mì của họ. Địch công ngồi xuống chiếc ghế dài của chiếc bàn đặt trong góc nhà. Một tên tiểu nhị đi đến và ông gọi một bát mì. Ông đã nghiên cứu những ngôn ngữ và cách hành xử của thế giới ngầm để ông có thể dùng chúng trong những trường hợp thế này, nhưng tên tiểu nhị nhìn ông với vẻ nghi ngờ.

- Anh từ đâu đến đây, kẻ lạ mặt ? – hắn hỏi bằng giọng cáu kỉnh.

Quan án chợt cảm thấy bối rối khi ông đã bỏ qua một thực tế là trong một cộng đồng khép kín như thế này bất cứ kẻ lạ mặt nào đều bị chú ý. Ông vội vã trả lời:

- Tôi từ Tràng Bình mới vừa đến đây vào chiều nay. Nhưng điều đó mắc mớ gì đến anh ? Anh bán cho tôi một bát mì và tôi trả tiền cho anh. Đem mì ra nhanh nào!

Tên tiểu nhị nhún vai và hét lên để ra hiệu cho nhà bếp ở phía sau.

Đột nhiên tấm màn cửa được vén sang một bên và hai người đàn ông bước vào. Người đi đầu to lớn, vạm vỡ mặc một chiếc quần rộng thùng thình, hắn ta mặc một chiếc áo khoác không tay để lộ ra đôi cánh tay đầy cơ bắp và xăm trổ chằng chịt. Khuôn mặt hắn ta hình tam giác với bộ râu ngắn cứng và một hàng ria mép tua tủa. Người còn lại gầy ốm, mặc một chiếc áo vá nhiều mảnh. Mắt trái của y được che lại bằng một mảnh vải đen. Hắn đẩy nhẹ người bạn đồng hành của mình và chỉ về phía quan án.

Họ nhanh chóng bước đến bàn và ngồi xuống hai bên Địch công.

- Ai cho phép bọn bây ngồi ở đây, đồ chó ? – quan án gầm gừ.

- Câm mồm, đồ con lợn! – Gã đàn ông cao lớn rít lên. Quan án cảm thấy đầu nhọn của một con dao dí vào hông mình. Gã đàn ông chột mắt ngồi sát vào bên ông, người hắn tiết ra một mùi hôi khó chịu của tỏi và mồ hôi chua loét. Gã nói với nụ cười mỉa mai:

- Chính mắt tao nhìn thấy mày bỏ túi riêng một đồng ngoài chợ. Mày nghĩ rằng những kẻ ăn xin như tụi tao cho phép một tên lạ mặt đến cướp chén cơm của tụi tao à ?

Trong chớp mắt Địch công nhận ra toàn bộ sự điên rồ của mình. Bằng cách giả làm ăn xin nhưng không gia nhập vào Cái bang ông đã vi phạm nghiêm trọng quy củ giang hồ, đó là luật bất thành văn.

Con dao lại nhấn vào sâu hơn. Gã đàn ông cao lớn rít lên:

- Đi ra ngoài! Đằng sau là một khoảng sân yên tĩnh. Con dao của tụi tao sẽ quyết định xem mày có được quyền ở lại đây hay không!

Địch công xoay chuyển ý nghĩ một cách nhanh chóng. Ông là một võ sĩ quyền thuật và bậc thầy về kiếm thuật nhưng ông hoàn toàn không biết gì về đấu dao của những kẻ thuộc thế giới ngầm. Tiết lộ thân phận thực sự của mình; ông thà chết còn hơn trở thành trò cười cho toàn thị trấn! Phương án tốt nhất là kích thích những tên lưu manh này đánh nhau tại đây và ngay bây giờ. Các tên phu khuân vác sẽ tham gia vào trận chiến và ông có cơ hội tốt hơn. Với một đòn mạnh mẽ, ông quật gã đàn ông chột mắt xuống sàn nhà. Đồng thời ông dùng cùi chỏ đánh văng con dao đi. Ông cảm thấy đau nhói ở bên hông. Nhưng bây giờ ông có thể nhảy lên và tung một cú đấm vào mặt tên cầm dao. Ông đá văng chiếc ghế dài và chạy xung quanh bàn. Ông nhặt một chiếc ghế đẩu lên, đập gãy một chân cầm trên tay như một cây gậy và phần còn lại như một cái khiên. Vừa chửi bới, hai tên lưu manh lồm cồm bò dậy rút dao ra và đuổi theo quan án. Các phu khân vác quay lại. Họ tránh xa cuộc ẩu đã và lùi ra để xem một trận đánh nhau không mất tiền mua vé.

Gã đàn ông cao lớn lao tới và vung dao lên. Quan án dùng mặt ghế để đỡ đòn và quật mạnh chân ghế vào đầu hắn. Gã đàn ông nhanh chóng cúi xuống né khỏi cú đánh, ngay lúc đó một giọng nói hung dữ cất lên:

- Ai đang làm rắc rối ở đây ?

Một người đàn ông gầy ốm tiến vào. Hai tên lưu manh vội vàng vứt bỏ dao và đứng cúi đầu. Chống một tay trên cây gậy ông già đứng đó quan sát họ với đôi mắt xảo quyệt ẩn dưới đôi lông mày rậm. Mặc dù chỉ mặc một chiếc áo màu nâu đã cũ và chiếc nón dính đầy dầu mỡ,

ông ta vẫn có cái phong thái của người chỉ huy. Nhìn vào người đàn ông cao lớn, ông ta cáu kỉnh nói:

- Ngươi muốn làm gì ở đây, Mao Lỗ? Ngươi biết rằng ta không thích có người bị giết tại thị trấn này!

- Quy tắc là kẻ xâm nhập bất hợp pháp vào đây sẽ phải chết! – hắn ta lẩm bẩm.

- Việc đó do ta quyết định! – ông già nói một cách thô lỗ - Là người đứng đầu Cái bang, ta có trách nhiệm của mình. Ta không buộc tội bất cứ người nào trước khi hỏi rõ nguyên do. Này, anh bạn kia có gì để nói về bản thân anh?

- Tôi chỉ muốn ăn một cái gì đó trước khi đến gặp ông – Địch công trả lời với vẻ buồn bã – Tôi đến cái thị trấn đáng nguyền rủa này chỉ vài giờ trước đây, nhưng nếu một người đàn ông không được để yên trong lúc đang ăn thì tốt hơn là tôi nên quay lại nơi cũ!

- Đó là sự thật, thưa ông chủ! – tên tiểu nhị xen vào – Anh ta nói anh ta từ Tràng Bình đến đây khi tôi hỏi chuyện anh ta lúc nãy.

Lão già nhìn quan án với vẻ cơ hội. Ông ta hỏi:

- Anh bạn có tiền không ?

Quan án lấy một xâu tiền đồng từ tay áo của mình. Lão già giật lấy nó một cách nhanh chóng sau đó điềm tĩnh nói:

- Phí gia nhập là nửa chuỗi nhưng tôi chấp nhận toàn bộ chuỗi tiền này xem như đó là thành ý của anh. Mỗi đêm anh sẽ đến nhà trọ Cá Chép Đỏ và đưa cho tôi mười phần trăm thu nhập của anh – lão ném cho quan án một miếng gổ bẩn trên đó ghi vài con số và dấu hiệu rồi nói thêm – Đây là thẻ hành nghề của anh. Chúc may mắn!

Gã đàn ông cao lớn nhìn ông lão với vẻ khó chịu.

- Nếu ông hỏi tôi… - hắn ta nói.

- Ta không sợ! – người cầm đầu Cái bang ngắt lời y – Đừng quên rằng ta chính là người đã thu nạp anh khi anh bị đuổi khỏi phường thợ mộc! Anh đang làm gì ở đây nào ? Ta đã bảo anh đí đến đảo Ba Cây Sồi kia mà!

Mao Lỗ lẩm bẩm điều gì đó về việc phải đi gặp một người bạn thân lâu ngày chưa gặp. Gã đàn ông chột mắt đưa ra một bức thư và nói:

- Một người bạn mặc váy! Anh ta đến tìm một cô nàng nhưng cô ta giả vờ bị ốm để tránh anh ta! Đó là lý do tại sao anh ta lại tỏ ra khó chịu như thế!

Mao Lỗ chửi thề.

- Đi nào, đồ mách lẻo! – gã gầm gừ. Hai người đàn ông cúi chào chủ

nhân của họ và bỏ đi.

Địch công muốn nói chuyện với lão già râu bạc nhưng lão ta chẳng thèm đếm xỉa đến ông. Lão ta quay lưng bước ra cửa và được tên tiểu nhị trân trọng đưa tiễn.

Quan án ngồi lại vào chỗ cũ. Gã tiểu nhị đặt một bát mì và một cốc rượu trước mặt ông và nói với vẻ thân thiện:

- Một sự hiểu lầm đáng tiếc, người anh em! Người chủ quán cho anh bạn một cốc rượu, miễn phí! Hãy đến đây thường xuyên!

Địch công lặng lẽ ăn mì và ngạc nhiên khi thấy nó rất ngon. Ông nghĩ thầm mình đã có một bài học nhớ đời, một bài học mà học phí phải trả bằng máu ! Nếu có lần nào phải cải trang để ra ngoài thì ông sẽ cải trang thành đại phu bốc thuốc dạo hay thầy bói. Những người này thường ghé vào một nơi nào đó trong vài ngày và không hề thuộc một bang phái nào cả. Khi ông ăn xong bát mì, ông nhận thấy vết thương bên hông đang chảy máu. Ông trả một đồng và bước ra khỏi quán.

Ông đi đến một tiệm thuốc gần chợ. Người đại phu rửa vết thương cho ông và nhận xét:

- Anh là người may mắn đấy, anh bạn của tôi! Đây chỉ là một vết thương ngoài da, sẽ lành nhanh thôi. Tôi nghĩ là anh đã cho đối thủ của anh nếm đòn nặng hơn!

Ông ta dán một miếng thuốc dán lên đó. Quan án trả năm đồng và đi về tòa án. Khi ông từ từ bước lên các bậc thang dẫn vào khu vực tòa án, các chủ cửa hàng đóng cửa chớp để kết thúc một ngày buôn bán. Ông thở phào nhẹ nhõm khi đã đi đến con đường phía trước tòa án. Sau khi nhìn quanh và xác định các lính canh đã về hết ông nhanh chóng băng qua đường và đi vào con hẻm nhỏ bên hông tòa án. Đột nhiên, ông dừng lại và nép sát mình vào tường. Xa về phía trước là một bóng đen đang đứng cạnh cửa hông của tòa án. Bóng đen khom lưng dường như đang nghiên cứu ổ khóa cửa.

Địch công nhìn chằm chằm vào bóng đen xem hắn định làm gì. Đột nhiên gã đàn ông quay người lại và nhìn quanh lối vào khu vườn. quan án không thể nhìn rõ khuôn mặt hắn ta vì hắn đã dùng một chiếc khăn đen che mặt. Hắn ta nhìn thấy quan án và nhanh chóng bỏ chạy. Nhưng Địch công chạy nhanh về phía hắn và chỉ trong ba bước đã chụp được cánh tay hắn ta.

- Để ta yên! – bóng đen khóc thét lên – Ta sẽ hét lên nếu ngươi không buông tay ta ra !

Rất ngạc nhiên, quan án buông tay ra. Đó là một phụ nữ.

- Đừng sợ! – ông nhanh chóng trấn an cô gái – Ta là người của tòa án. Cô là ai ?

Người phụ nữ tỏ ra do dự. Sau đó cô nói với giọng run run:

- Ông trông giống như một tên cường đạo!

- Ta cải trang để ra ngoài làm một nhiệm vụ đặc biệt ! – quan án nói và cảm thấy bị kích thích vì tò mò – Bây giờ thì nói mau, cô làm gì ở đây ?

Người phụ nữ kéo khăn che mặt xuống. Đó là một cô gái trẻ với khuôn mặt xinh đẹp và lanh lợi. Cô nói:

- Tôi phải gặp thẩm phán để báo một việc khẩn cấp.

- Tại sao cô lại không đi vào cổng chính? – Địch công hỏi lại.

- Không ai hoặc người nhân viên tòa án nào được biết tôi đến đây tìm thẩm phán – cô gái nhanh chóng nói – Tôi hy vọng sẽ tìm thấy một nữ tỳ và cô ta sẽ dẫn tôi vào nhà riêng của thẩm phán.

Cô quan sát Địch công và hỏi với vẻ thăm dò:

- Làm sao tôi biết ông là một người của tòa án ?

Quan án lấy chìa khóa từ tay áo và mở cửa. Ông nói cộc lốc:

- Ta chính là thẩm phán. Đi theo ta!

Cô gái thở hổn hển. Cô nắm lấy tay ông và thì thào:

- Tôi tên là Liễu Hạ, con gái của Hán Dương Hoàng, thưa đại nhân. Cha tôi bảo tôi đến đây! Ông đã bị tấn công và bị thương. Ông cầu xin đại nhân hãy mau đến gặp ông. Ông nói với tôi rằng chỉ duy nhất có đại nhân là có thể giải quyết được việc này! Đây là một việc vô cùng hệ trọng!

- Ai đã tấn công cha của cô ? - Địch công hỏi với vẻ ngạc nhiên.

- Đó chính là kẻ đã giết chết Hạnh Hoa, cô kỹ nữ! Hãy đến nhà của chúng tôi ngay bây giờ, thưa đại nhân! Chúng ta phải nhanh lên!

Quan án đi vào bên trong khu vườn. Ông hái hai bông hoa hồng đỏ từ một bụi hồng mọc gần tường. Sau đó, ông quay trở ra con hẻm, khóa cửa lại và đưa hai bông hoa cho cô gái:

- Cài hai bông hoa này vào mái tóc của cô – ông ra lệnh – Sau đó dẫn ta đến nhà của cô!

Cô gái làm theo lời ông nói và bước ra khỏi con hẻm, quan án đi sau cách một vài bước. Nếu họ gặp phải đội tuần canh hay những người đi đường thì những người này sẽ nghĩ rằng đó là một cô gái điếm đang đi về nhà cùng một khách hàng.

Sau khi đi một lúc họ đã đến biệt thự sang trọng của Hán. Cô nhanh chóng đưa ông đi vòng quanh khu nhà để đến cửa nhà bếp. Cô rút từ ngực ra một chìa khóa nhỏ mở cửa và đi vào trong, Địch công theo sát

bên cô. Họ đi qua một khu vườn nhỏ và bước vào tòa nhà nằm trong khu vườn. Liễu Hạ mở cánh cửa và ra hiệu cho Địch công bước vào bên trong.

Bức tường phía sau của căn phòng nhỏ nhưng rất sang trọng này làm bằng gỗ đàn hương chạm trổ tinh tế. Trên chiếc ghế dài Hán đang nằm giữa những chiếc gối lụa lớn, ánh sáng từ ngọn nến có chân bằng bạc đặt trên bàn uống trà cạnh cửa sổ chiếu vào gương mặt nhợt nhạt, hốc hác của ông ta. Khi nhìn thấy quan án trong bộ trang phục khác thường, ông ta thốt lên một tiếng kêu sợ hãi và nhổm dậy. Địch công nói nhanh:

- Đừng sợ. Là ta đây, thẩm phán! Ông bị thương ở đâu ?

- Cha tôi đã bị đánh gục bằng một cú đánh vào thái dương, thưa đại nhân! – Liễu Hạ nói.

Sau khi mời quan án ngồi vào chiếc ghế cạnh đó, cô đi đến bàn trà và lấy một chiếc khăn từ chậu nước nóng. Cô lau mặt cho cha mình và chỉ vào thái dương bên phải của ông ta. Địch công chồm người về phía trước quan sát và thấy rằng đó là một vết bầm tím. Liễu Hạ cẩn thận dùng khăn nóng chườm vào đó. Bây giờ cô đã cởi bỏ bộ đồ đen, quan án nhận thấy cô đúng là một cô gái thanh lịch và xinh đẹp. Cái nhìn lo lắng của cô với cha mình chứng tỏ rằng cô rất quý mến cha cô.

Hán nhìn chằm chằm vào quan án với đôi mắt mở to đầy vẻ sợ hãi. Ông ta như biến thành một người hoàn toàn khác so với lúc chiều. Tất cả vẻ kiêu căng của ông ta đã biến mất. Có một quầng thâm dưới mắt và miệng ông ta mím chặt đầy vẻ căng thẳng. Ông thì thầm với giọng khàn khàn:

- Tôi vô cùng biết ơn khi đại nhân đã đến đây! Tôi vừa bị bắt cóc vào tối hôm nay, thưa đại nhân! – ông ta đưa một cái nhìn lo lắng về phía cửa sổ và cửa ra vào và nói tiếp với giọng thì thầm – Bởi Bạch Liên giáo!

Địch công đứng lên.

- Bạch Liên giáo! – ông kêu lên với vẻ hoài nghi – Vô lý và vô nghĩa ! Giáo phái đó đã bị tiêu diệt cách đây hàng chục năm rồi!

Hán chậm rãi lắc đầu. Liễu Hạ bước đến bàn để chuẩn bị trà.

Quan án nhìn vị chủ nhà một cách nghiêm khắc và cảnh giác. Bạch Liên giáo là một giáo phái được lập ra để âm mưu lật đổ triều đình. Phong trào này được lãnh đạo bởi những quan chức cao cấp bất mãn tuyên bố thượng đế đã ban cho họ sức mạnh siêu nhiên và đã cho họ điềm báo là triều đình đương nhiệm sắp bị lật đổ, họ sẽ khai sinh ra một triều đại mới. Số người tham gia vào tổ chức này gồm những quan chức cao cấp quá nhiều tham vọng và độc ác, người cầm đầu

các bang hội, những tên cướp đường, quân lính đào ngũ và các tù nhân đã tham gia vào tổ chức bí mật này. Nó có chi nhánh trên toàn quốc. Nhưng kế hoạch nguy hiểm này đã bị rò rỉ thông tin và triều đình đã có những biện pháp cứng rắn để bóp chết âm mưu nguy hiểm này ngay khi nó còn trong trứng nước. Các nhà lãnh đạo và gia đình của họ đã bị tru di cửu tộc, những thành viên khác bị truy sát và giết chết. Mặc dù điều này đã xảy ra ở triều đại trước nhưng cuộc nổi loạn đã làm rung chuyển toàn bộ đế chế và cho đến nay cũng ít người dám đề cập đến chuyện này. Nhưng Địch công chưa bao giờ nghe nói đến những nỗ lục để làm sống lại phong trào này. Ông nhún vai và hỏi:

- Thôi được, thế thì chuyện gì đã xảy ra ?

Liễu Hạ rót cho quan án một tách trà và sau đó rót cho cha mình. Hán vội vã uống cạn và nói:

- Sau bữa ăn tối, tôi thường đi dạo mát phía trước ngôi chùa Phật giáo. Tôi thường đi một mình không có ai theo cùng. Tối nay cũng rất ít người qua lại nơi đó như thường lệ. Khi đi ngang qua cổng chùa tôi gặp một chiếc kiệu che kín rèm có sáu người khiêng. Đột nhiên có một cái bao vải trùm lên đầu tôi, trước khi tôi kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì cánh tay của tôi đã bị trói ngoặc ra sau lưng, tôi bị nhấc bổng lên và ném vào bên trong kiệu. Sau đó, hai chân tôi cũng bị trói chặt bằng dây thừng và chiếc kiệu chạy đi rất nhanh.

Chiếc bao bằng vải dầy đã làm cho tôi không nghe thấy gì và tôi bắt đầu nghẹt thở. Tôi dùng đôi chân bị trói của mình đá vào thành kiệu. Sau đó, có ai đó nới lỏng cái bao ra một chút để tôi có thể hít thở. Tôi không biết chuyến đi kéo dài trong bao lâu, có lẽ khoảng một giờ, tôi đoán thế. Sau đó, chiếc kiệu dừng lại và hai người đàn ông thô lỗ lôi tôi ra khỏi kiệu và kéo tôi lên một cầu thang.Tôi nghe thấy tiếng cửa mở. Họ đè tôi xuống, cắt dây trói chân và dẫn tôi vào một căn phòng. Họ ép tôi ngồi xuống một chiếc ghế bành và lấy cái bao vải ra khỏi đầu tôi.

Hán hít một hơi dài và nói tiếp:

- Tôi thấy mình ngồi vào một chiếc bàn hình vuông bằng gỗ mun trong một căn phòng nhỏ. Ở phía bàn bên kia là một người đàn ông khoác áo choàng bằng gấm màu xanh lá cây. Đầu và vai ông ta được che phủ bởi một chiếc mũ trùm màu trắng chỉ để hở hai mắt. Mặc dù còn choáng váng tôi vẫn lắp bắp để phản đối. Nhưng người đàn ông đó giận dữ nhấn tay xuống bàn và…

- Tay hắn ta trông như thế nào ? – Địch công ngắt lời.

Hán có vẻ do dự. Ông ta suy nghĩ một lúc sau đó trả lời:

- Tôi thực sự không biết, thưa đại nhân! Hắn ta đeo găng tay săn bắn

dày. Tôi cũng không thể xác định được hình dáng hắn ta trông như thế nào vì chiếc áo choàng rộng màu xanh của hắn trùm kín thân thể nên không thể biết là hắn ta mập hay ốm và chiếc mũ trùm đầu của hắn làm giọng nói của hắn bị bóp méo đi. Tôi nói " Tôi đang ở đâu? " và hắn ngắt lời tôi:

- Câm miệng! Đây là một lời cảnh cáo, Hán Dương Hoàng! Đêm trước người vũ công đã nói với ngươi một điều gì đó mà cô ta không nên nói ra. Và ngươi đã biết chuyện gì xảy ra với cô ta rồi đấy! Ngươi rất khôn ngoan khi không nói gì với tên thẩm phán, Hán, điều đó rất tốt! Bạch Liên giáo của bọn ta rất mạnh, bọn ta đã chứng tỏ điều đó bằng cách giết chết cô nhân tình Hạnh Hoa của ngươi!

Hán rờ vào vết bầm trên thái dương. Liễu Hạ vội vã chạy đến bên ông ta nhưng ông ta lắc đầu và nói tiếp bằng giọng ai oán:

- Tôi hoàn toàn không hiểu hắn ta muốn nói gì, thưa đại nhân! Cô vũ công quả thật là nhân tình của tôi! Và ngài thấyrằng trong suốt bữa tiệc hầu như cô ta không nói gì với tôi cả! Tôi tức giận nói với hắn ta " Điều ông nói thật là vô lý" . Hắn bật cười, tiếng cười thật đáng sợ phát ra từ sau chiếc mặt nạ, tôi dám nói như thế thưa đại nhân. Hắn nói" Đừng nói dối, Hán! Ta sẽ nhắc lại cho ngươi chính xác những gì cô ta nói với ngươi. Nghe này! Cô ta nói " Tôi sẽ gặp ông sau! Có một âm mưu nguy hiểm được tiến hành tại thị trấn này! "

Khi tôi nhìn hắn ta với vẻ ngơ ngác vì những lời đó thì hắn ta nói với một nụ cười mỉa mai:

- Ngươi không còn gì để nói phải không, Hán ? Bạch Liên giáo biết tất cả mọi thứ! Và chúng ta có rất nhiều quyền năng, ngươi đã gặp bọn ta đêm nay. Bây giờ thì nghe lời ta, Hán, ngươi hãy quên đi những lời cô ta nói, ngươi hãy quên đi tất cả và đó sẽ là tốt cho ngươi!

Hắn ta ra dấu cho những người đứng sau ghế của tôi:

- Giúp đỡ con lợn dâm dục này quên đi mọi thứ và không cần nhẹ nhàng với hắn ta!

Tôi bị đánh một cú đáng sợ vào thái dương và bất tỉnh ngay lập tức. Hán thở dài và kết luận:

- Khi tôi tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm ở cửa sau ngôi nhà của tôi. May mắn thay không có ai ở gần đó. Tôi lồm cồm bò dậy và cố gắng lết vào căn phòng này. Tôi gọi con gái tôi và bảo đến tìm đại nhân ngay lập tức. Nhưng đừng để cho ai biết tôi đã báo cho ngài việc này, thưa đại nhân! Cuộc sống của tôi đang bị đe dọa! Và tôi tin chắc rằng Bạch Liên giáo có tai mắt ở khắp mọi nơi, ngay cả ở bên trong huyện đường!

Ông ta dựa lưng vào ghế và nhắm mắt lại.

Địch công trầm ngâm vuốt ve bộ râu của mình. Sau đó, ông hỏi:

- Căn phòng đó trông như thế nào ?

Hán mở mắt ra. Ông cau mày và dường như cố gắng nhớ lại. Sau một thời gian ông trả lời:

- Tôi chỉ có thể nhìn thấy phía trước mặt, tôi nghĩ rằng đó là một căn phòng nhỏ hình lục giác. Lúc đầu tôi nghĩ đó là một căn nhà mát trong vườn nhưng dường như hơi thiếu không khí. Đồ nội thất chỉ có một tấm bảng sơn mài màu đen ở trên tường, phía sau ghế của người đàn ông đội mũ trùm đầu. Tôi cũng nhớ là các bức tường xung quanh sơn màu xanh lá cây đã cũ.

- Ông có định được phương hướng – Địch công hỏi tiếp – mà bọn bắt cóc đưa ông đi không?

- Chỉ có chút ấn tượng mơ hồ - Hán trả lời – Lúc đầu tôi rất bối rối vì bị tấn công bất ngờ nên tôi không chú ý đến điều này. Nhưng tôi chắc chắn rằng chúng luôn đi về hướng đông.Tôi nghĩ chúng tôi đi xuống một cái dốc. Sau khi đi được ba phần tư quãng đường thì chúng tôi đi xuống dưới mặt đất.

Địch công đứng lên. Vết thương ở hông của ông lại đau nhói, ông muốn nhanh chóng quay trở về nhà.

- Ta đánh giá cao việc ông báo cáo kịp thời sự việc này với ta – ông nói – Ta nghĩ rằng có một ai đó đã đùa cợt ông. Ông có một số kẻ thù nào thích chơi trò trả thù theo kiểu này không ?

- Tôi không có kẻ thù! – Hán kêu lên đầy vẻ phẫn nộ - Và đây là trò đùa ? Tôi đảm bảo với ngài đã có một người chết trong chuyện này rồi đó !

- Ta đã nghĩ đây là một trò đùa ! – quan án bình tỉnh nói – bởi vì ta đi đến kết luận sau khi xem xét mọi vấn đề. Có thể một tên thuyền phu đã giết chết cô kỹ nữ. Ta đã nhận thấy có một tên vô lại lúng túng khi ta hỏi cung hắn. Ta nghĩ rằng tốt hơn hết ta sẽ thẩm vấn hắn tại công đường.

Khuôn mặt của Hán sáng lên.

- Không phải là tôi đã từng nói với ngài như vậy sao, thưa đại nhân! – ông ta đắc thắng kêu lên – Tại thời điểm vừa hay tin về vụ giết người, tôi và bạn bè của tôi biết rằng kẻ sát nhân chắc là một trong những tên thuyền phu! Phải, bây giờ tôi nghĩ rằng vụ bắt cóc tôi chỉ là một cái bẫy nhằm đánh lạc hướng điều tra. Tôi sẽ cố gắng để những kẻ bắt cóc tin rằng tôi đang nằm liệt giường!

- Ta cũng sẽ lập nên một vài nghi vấn – quan án nói – Rất kín đáo, tất nhiên. Ta sẽ thông báo cho ông sau.

Hán có vẻ hài lòng. Ông ta mỉm cười nói với con gái mình:

- Đợi cho người gác cổng ngủ say rồi dẫn đại nhân ra về bằng cổng chính. Thật không đàng hoàng khi cho ngài thẩm phán của chúng ta rời nhà bằng cổng sau như một tên trộm!

Ông ta khoanh hai cánh tay béo mập của mình và dựa lưng vào những chiếc gối với một tiếng thở dài.

Chương 10

Một cô gái duyên dáng kể lại những chuyện đã qua

Một cuộc trò chuyện thân mật dưới chân tượng Phật

Liễu Hạ ra hiệu cho Địch công. Ông theo cô đi vào một hành lang tối tăm để ra sân.

- Tôi không dám thắp nến – cô thì thầm – Nhưng người vợ của cha tôi ngủ ở gần đây. Nhưng tôi sẽ hướng dẫn cho ngài!

Ông cảm thấy một bàn tay nhỏ bé mò mẫm và nắm lấy tay ông. Khi cô kéo ông đi theo, chiếc áo bằng lụa của cô chạm vào chiếc áo khoác rách rưới của Địch công phát ra tiếng sột soạt và ông nhận ra mùi hương hoa lan của loại nước hoa mà cô dùng. Ông thầm nghĩ đây đúng là một hoàn cảnh trớ trêu.

Khi họ bước ra đến một sân lát đá lớn, Liễu Hạ buông tay quan án ra. Ở đây ánh trăng đủ sáng để có thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh. Quan án nhận thấy phía bên phải có một cánh cửa khép hờ. Một tia sáng lọt ra từ đó và mùi hương cũng từ đó tỏa ra. Ông đứng lại và thì thầm:

- Chúng ta có thể đi ngang qua đó mà không để ai trông thấy ?

- Ồ, được chứ! – cô gái trả lời – Đó là ngôi miếu thờ Phật của gia đình chúng tôi do ông cố tôi xây dựng. Ông là một phật tử mộ đạo và ông để lại di chúc rằng một ngọn nến phải được thắp suốt ngày đêm và cánh cửa không bao giờ được đóng lại. Không có ai ở đó, ngài có muốn xem qua bên trong nơi đó không ?

Địch công đồng ý mặc dù ông cảm thấy rất mệt mỏi và vết thương đang rỉ máu. Tuy nhiên ông không thể bỏ lỡ cơ hội để tìm hiểu thêm về tác giả của quyển sách hướng dẫn bí ẩn về cờ vây.

Hơn một nửa không gian trong căn miếu nhỏ bị chiếm bởi một bàn thờ vuông vức cao xây bằng gạch sát với bức tường phía sau. Ở phía trước bàn thờ là một tấm ngọc bích màu xanh lá cây rộng khoảng bốn mét vuông trên đó có khắc nhiều dòng chữ. Trên bàn thờ là một bức tượng đức Phật mạ vàng ngồi xếp bằng trên tòa sen. Trong ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn treo trên trần quan án có thể thấy được khuôn mặt thanh thản và tươi cười của đức Phật. Các bức tường của ngôi miếu được vẽ những bức tranh kể lại cuộc đời của đức Phật, trên sàn nhà trước bàn thờ đặt một chiếc đệm dùng để quỳ khi cầu nguyện.

Một cây đèn dầu có chân bằng sắt đặt cạnh bàn thờ.

- Ngôi miếu này – Liễu Hạ nói với vẻ tự hào – được xây dựng với sự đích thân giám sát của ông cố của tôi. Ông là một người đàn ông khôn ngoan và tốt bụng, thưa đại nhân. Ông đã trở thành huyền thoại của gia tộc chúng tôi. Ông không bao giờ đi thi mà chỉ thích sống an nhàn nơi đây. Ông đã cống hiến cuộc đời mình để giúp đỡ người dân nơi đây, do đó họ gọi ông là Ẩn sĩ Hán !

Địch công thấy cô ta kể ra tất cả những điều đó với một sự nhiệt tình và vui vẻ. Như vậy cô gái trẻ này cũng có tìm hiểu về truyền thống gia đình. Ông nói:

- Ta nhớ ra rằng ngài Ẩn sĩ Hán cũng là bậc thầy về cờ vây. Cha của cô và cô có thích cờ vây không ?

- Không, thưa đại nhân – cô gái trả lời – chúng tôi chỉ chơi bài và domino. Cờ vây mất quá nhiều thời gian và như ngài biết đó, chỉ có hai người chơi với nhau. Đại nhân có thấy những dòng chữ khắc trên tấm bảng? Ẩn sĩ Hán rất thông minh và khéo tay, chính tay ông ta khắc những hàng chữ đó!

Quan án bước đến gần bàn thờ. Ông đọc to hàng chữ khắc trên đó:

" Để được giải thoát: nếu các ngươi muốn thế

Để theo ta các ngươi phải truyền bá sự tối cao

Truyền bá sự thật cho chúng sinh hiểu

Thông điệp của ta về sự đau khổ và nỗi buồn

Thực tế là không tồn tại

Thể hiện chân lý tối cao

Bằng cách giúp đỡ những người khác

Các ngươi cũng sẽ được nhập Niết Bàn

Và tìm thấy sự bình yên vĩnh cửu."

Ông gật đầu và nói:

- Ẩn sĩ Hán đã khắc những dòng chữ này thật đẹp và đoạn văn mà ông chọn này thể hiện một tư tưởng cao cả. Bản thân ta là một người trung thành với đạo Nho của đức Khổng Tử nhưng ta cũng phải thừa nhận rằng đạo Phật có nhiều điểm rất đáng ngưỡng mộ.

Liễu Hạ nhìn xuống tấm ngọc bích và nói:

- Tất nhiên là không thể nào tìm thấy một miếng ngọc to như thế này được. Vì vậy Ẩn sĩ Hán đã khắc từng chữ lên từng miếng ngọc nhỏ hình vuông và ghép chúng lại với nhau như thế này. Ông ấy thực sự là một người phi thường đáng để tôn vinh, thưa đại nhân! Ông sở hữu

một tài sản khổng lồ nhưng sau cái chết đột ngột của ông thì cái kho mà ông cất giữ vàng không tìm thấy dù chỉ một miếng vàng nhỏ! Ngươi ta cho rằng trong suốt cuộc đời của mình ông đã dùng số vàng đó giúp đỡ cho các tổ chức từ thiện. Gia đình chúng tôi cũng không cần đến số vàng đó vì ông đã để lại cho chúng tôi rất nhiều điền sản có giá trị. Số tiền thu được từ số điền sản đó là quá đủ cho các nhu cầu của chúng tôi.

Địch công nhìn cô và đánh giá. Cô thực sự là một cô gái trẻ rất hấp dẫn, tinh tế và dứt khoát, khuôn mặt biểu lộ một sự thông minh xuất chúng. Ông nói:

- Vì cô rất quan tâm đến các vấn đề lịch sử của địa phương, ta nghĩ chắc cô cũng biết Nguyệt Tiên, con gái của Lưu Phi Bộ? Cha cô ấy nói rằng cô ta cũng là một cô gái rất say mê trong việc học tập.

- Phải – Liễu Hạ nhẹ nhàng nói – Tôi biết cô ấy khá nhiều. Cô ta thường xuyên đến thăm tôi tại nơi các người phụ nữ thường tụ tập. Cô cảm thấy cô đơn vì cha cô thường xuyên vắng nhà. Cô ấy là một cô gái mạnh mẽ, thưa đại nhân. Cô ta cưỡi ngựa và săn bắn rất giỏi! Cô ta đúng ra phải là một người con trai và cha cô ta rất thương yêu con gái của mình. Tôi thật sự không hiểu tại sao cô ta lại chết và cô ta còn quá trẻ!

[image]

Cuộc trò chuyện trong ngôi miếu thờ Phật

- Ta đang làm hết sức mình để khám phá điều đó – Địch công trả lời – và cô cũng có thể giúp ta bằng cách nói cho ta biết thêm về cô ấy. Cô nói rằng cô ta rất thích thể thao nhưng cô ta cũng là học trò của giáo sư Đặng ?

Cô gái mỉm cười.

- Vâng – cô trả lời – Tôi cho rằng chẳng có hại gì khi nói cho ngài biết, tất cả phụ nữ ở đây đều biết điều này. Nguyệt Tiên đột nhiên quan tâm đến văn chương kể từ ngày cô ta gặp anh chàng tú tài họ Đặng. Anh ta đã làm cho cô ấy bị ấn tượng, ngài biết đấy, và do đó cô ta đã thuyết phục cha mình cho cô ấy theo học lớp văn chương để có thể thường xuyên gặp gỡ anh ta. Hai người họ rất thích nhau và bây giờ cả hai đều đã…

Cô lắc đầu một cách buồn bã. Quan án chờ một lúc lâu rồi hỏi tiếp:

- NguyệtTiên trông như thế nào ? Cô chắc đã nghe nói về chuyện xác chết của cô ấy đã biến mất ?

- Ồ, cô ta rất xinh đẹp! – Liễu Hạ kêu lên – Và không quá gầy như tôi, cô ta là một cô gái mạnh mẽ. Cô ta trông giống như cô kỹ nữ Hạnh Hoa mà ngài đã biết.

- Cô cũng biết cô kỹ nữ đó ? – Địch công hỏi với vẻ ngạc nhiên.

- Không – Liễu Hạ trả lời – Tôi chưa bao giờ nói chuyện với cô ta. Nhưng cha tôi thường mời cô ta đến đây để giúp vui cho các khách hàng của ông trong hội trường và tôi thường nhìn lén cô ta qua cửa sổ bất cứ khi nào có thể được vì cô ta nhảy rất đẹp. Hạnh Hoa có khuôn mặt hình trái xoan và chân mày cong như nửa vầng trăng giống với Ngân Tiên, cả hai đều đẹp. Họ có thể là chị em với nhau! Chỉ có đôi mắt của cô vũ công là khác thường! Nó làm cho tôi cảm thấy sợ, thưa đại nhân! Tôi thường đứng núp ở hành lang tối bên ngoài, tôi chắc chắn rằng cô ta không thể nào nhìn thấy tôi. Và cô ta luôn nhìn thẳng vào mắt tôi mỗi khi cô ta nhảy múa ngang qua cửa sổ, cái nhìn của cô ta rất kỳ lạ, nó như xuyên thấu vào người khác! Cô gái tội nghiệp, cô đã có được những gì trong cuộc sống! Luôn phải phơi bày bản thân ra trước mắt những người đàn ông và bây giờ cô đã kết thúc cuộc sống của mình một cách ghê rợn như thế. Đại nhân có nghĩ rằng cái hồ đó đã… hay là cái gì đã làm điều đó?

- Ta không nghĩ thế - quan án trả lời – Ta cho rằng cái chết của cô ta là một cú sốc lớn đối với ông chủ Sô, ông ta dường như rất thích cô ấy.

- Sô chỉ dám ngắm nhìn cô ta từ khoảng cách rất xa, thưa đại nhân ! – cô gái mỉm cười và nói – Anh ta đến nhà chúng tôi từ rất lâu rồi nếu tôi không nhớ nhầm. Anh ta rất nhút nhát và xấu hổ vì sức mạnh khủng khiếp của mình sau một lần vô tình bóp nát chiếc tách trà cổ vô giá của cha tôi trong tay anh ta! Anh ta vẫn chưa kết hôn bởi vì anh ta sợ chết khiếp những người phụ nữ ! Nhưng ông chủ Quảng thì ngược lại, họ nói ông ta rất thích phụ nữ. Nhưng tôi nên dừng lại thôi kẻo đại nhân nghĩ rằng tôi là một "bà tám" nhiều chuyện. Tôi sẽ không giữ đại nhân ở đây lâu hơn nữa.

- Ngược lại! – Địch công nhanh chóng nói – Cuộc trò chuyện này là một bài học rất bổ ích. Ta luôn muốn tìm hiểu càng nhiều càng tốt về mối liên hệ của tất cả mọi người với vụ án. Chúng ta chưa nói gì về Lưu Phi Bộ. Cô có nghĩ rằng ông ta sẽ cho ta biết thêm điều gì đó về nàng kỹ nữ đã chết?

- Tôi hầu như không nghĩ thế, thưa đại nhân. Ông ta tất nhiên là biết rõ về cô ấy vì cô ấy thường xuyên nhảy múa tại các bữa tiệc. Tuy nhiên, Lưu là một người đàn ông nghiêm trang và ít nói. Ông ta không hề quan tâm đến thú vui phù phiếm đó. Trước khi Lưu xây dựng biệt thự ở Hán Dương này, ông ta ở nhờ nhà chúng tôi trong vài tuần hay lâu hơn. Tôi nhận thấy trong các bữa tiệc ông ta chỉ ngồi im lặng một mình với vẻ buồn chán. Ngoại trừ công việc làm ăn, ông ta chỉ quan tâm đến những quyển sách cũ và bản thảo cổ xưa. Mọi người nói rằng ông ta có cả một bộ sưu tập sách cũ trong nhà của ông ở kinh thành. Và tất nhiên là cô con gái của ông! Ông ta thường tươi tỉnh hẳn lên khi cha

tôi hỏi thăm cô con gái của ông ta. Cô ta là sự liên kết giữa hai gia đình chúng tôi bởi vì cha tôi cũng chỉ có một đứa con gái là tôi. Cái chết của Nguyệt Tiên đã giáng một đòn choáng váng vào người đàn ông tội nghiệp đó. Cha tôi nói rằng ông ta đã thay đổi…

Cô đi đến chân đèn và rót dầu vào đó từ một lọ thủy tinh đặt kế bên. Địch công trầm ngâm nhìn vào dáng người mảnh mai của cô và bàn tay duyên dáng, dịu dàng của cô khi rót dầu. Rõ ràng cô rất gần gũi với cha mình nhưng Hán đã khéo léo che giấu bản chất độc ác của mình với cô ta. Sau câu chuyện của Hán, quan án nghi ngờ ông ta chính là kẻ sát nhân nhưng cố tình dựng lên câu chuyện bị bắt cóc để tránh bị nghi ngờ. Ông cố gắng đè nén một tiếng thở dài tiếc nuối, sau đó hỏi:

- Để hoàn thành cuộc điều tra của chúng tôi, có bao giờ cô gặp ông già Ủy viên họ Lương hoặc cháu trai của ông ta ?

Đột nhiên Liễu Hạ đỏ mặt và cúi xuống.

- Không – cô nhanh chóng trả lời – Cha của tôi đã đến chào xã giao ông Ủy viên nhưng ông ta chưa bao giờ đến nhà chúng tôi. Tất nhiên ông ta không cần phải làm điều đó vì ông ta là một quan chức cấp cao như thế…

- Ta nghe nói – Địch công nhận xét – cháu trai của ông ta là một anh chàng trẻ tuổi phóng đãng.

- Đó là một lời vu khống xấu xa! – Liễu Hạ giận dữ kêu lên – Lương Phan là một thanh niên rất đứng đắn, anh ta thường xuyên đọc sánh trong thư viện của đền Khổng Tử!

Địch công nhìn cô với vẻ dò hỏi.

- Làm sao cô biết được điều đó ? – ông hỏi nhanh.

- Ồ - cô gái nói – đôi khi tôi đi dạo với mẹ tôi trong khu vườn của đền Khổng Tử và tôi nhìn thấy anh ta ở đó.

Địch công gật đầu.

- Cám ơn cô – ông nói – Tôi rất biết ơn vì những thông tin hữu ích này.

Cô đi vội đến bàn thờ và lấy một cuộn giấy từ cái hốc bên cạnh nó. Cô lấy ra một tờ và cúi mình đưa cho quan án. Đó là một bản sao những dòng chữ trên bàn thờ.

Địch công gấp tờ giấy lại và bỏ vào tay áo của ông. Ông nghiêm trang nói:

- Ta cảm thấy vô cùng vinh dự khi nhận được món quà này!

Ông cảm thấy rất vui khi cô vẫn còn giắt hai bông hoa hồng trên mái tóc và cô trông rất xinh đẹp. Cô dẫn ông đi một quãng đường dài qua

các hành lang quanh co để đến cổng chính. Cô mở khóa cánh cổng nặng nề và quan án im lặng cúi đầu bước ra đường phố vắng vẻ.

Chương 11

Mã Tông đã có một cuộc điều tra đáng thất vọng

Địch công rời khỏi huyện đường để vi hành

Sáng hôm sau, khi hai người gia nhân đến văn phòng của Địch công để quét dọn thì họ thấy ông đang nằm ngủ say trên chiếc ghế dài. Họ rón rén rút lui và bảo người phục vụ chuẩn bị trà buổi sáng.

Môt giờ sau đó Địch công thức dậy. Ngồi trên thành ghế ông hé một góc của miếng keo dán và kiểm tra vết thương. Ông thấy rằng vết thương đã lành. Đứng lên một cách khó khăn, ông vào nhà vệ sinh và làm vệ sinh chiếu lệ sau đó ngồi xuống bàn và vỗ tay ra hiệu. Khi người phục vụ xuất hiện, ông ra lệnh chuẩn bị bữa ăn sáng cho ông và gọi ba phụ tá đến.

Lão Hồng, Triệu Thái và Mã Tông ngồi xuống ghế nhỏ. Trong khi Địch công ăn cơm, lão Hồng báo cáo là ông vừa về đến sau khi đi gặp người bán trà tên Công. Công nói rằng ông ta và giáo sư Đặng rất đau buồn về việc phát hiện ra chiếc thắt lưng của đứa con trai giáo sư. Họ yêu cầu người ngư dân tìm ra chiếc thắt lưng đó chỉ rõ địa điểm tìm thấy chiếc thắt lưng nhưng người này không thể nào xác định chính xác được.

Sau đó, đến phiên Mã Tông báo cáo. Anh nói rằng không có chuyện gì xảy ra vào ban đêm ở nhà giáo sư Đặng. Sáng nay anh và Triệu Thái đã rời khỏi nơi đó, chỉ để lại hai bộ đầu ở lại canh gác.

Địch công buông đũa. Vừa nhấm nháp ly trà của mình, ông vừa kể cho mọi người nghe về cuộc phiêu lưu của mình tại quán mì. Khi ông kể xong, Mã Tông kêu lên với vẻ thất vọng:

- Tại sao đại nhân không để tôi cùng đi với ngài trong chuyến đi đó?

- Không, Mã Tông – quan án nói – Do ta đã tự mình thu hút quá nhiều sự chú ý không đáng có! Bây giờ ngươi hãy đi tìm Mao Lỗ và đưa hắn ta về đây. Ta muốn xác minh xem hắn ta có gặp người anh em của hắn trong cái đêm mà ông ta bị ám sát và hắn ta có biết điều gì đó về cái chết của Nguyệt Tiên. Tới ngay quán Cá Chép Đỏ, Mã Tông, và tìm người đứng đầu của Cái bang tại đó hỏi về nơi có thể tìm thấy Mao Lỗ. Bắt giữ hắn ta và đem về đây. Đồng thời ngươi đưa cho lão già cầm đầu Cái bang hai miếng bạc, lão ta đã tạo cho ta một ấn tượng tốt. Nói với lão ta đây là phần thưởng từ tòa án bởi vì lão ta đã duy trì được kỷ luật nghiêm ngặt của những người ăn xin.

Mã Tông quay đi nhưng Địch công giơ tay lên:

- Chờ một chút ! – ông nói – Ta vẫn chưa kể hết câu chuyện của ta! Đêm hôm qua đúng là một đêm dài!

Khi ông kể cho họ nghe cuộc trò chuyện của ông với Hán Dương Hoàng. Ông không đề cập đến Bạch Liên giáo, một cái tên luôn gây ra nỗi sợ hãi mỗi khi nhắc đến. Ông chỉ nói rằng Hán Dương Hoàng nói kẻ bắt cóc chính là tên trùm của bọn cướp. Khi ông nói xong, Triệu Thái kêu lên:

- Tôi chưa bao giờ nghe một câu chuyện vô lý đến thế! Tôi tin rằng đại nhân không tin những gì tên khốn đó nói chứ?

Địch công bình tĩnh đáp:

- Hán Dương Hoàng là một tên tội phạm máu lạnh và khôn ngoan. Tất nhiên là hắn ta đã nghe lén được những gì mà người vũ công nói với ta vào đêm đó trên chiếc thuyền hoa, hắn ta chỉ giả vờ như đang ngủ. Hắn ta đã biết được những gì mà cô ấy nói với ta về âm mưu bất chính mà hắn ta đang tiến hành. Khi ta đến thăm hắn vào chiều hôm qua, hắn cố gắng nói cho ta lý do chuyện cô kỹ nữ bị giết là để bịt miệng. Khi thấy ta không tin điều đó, hắn quyết tâm phải làm cho ta tin bằng cách đe dọa. Và đêm qua hắn đã thực hiện điều đó một cách khéo léo. Hắn đã cố ý tạo dựng một câu chuyện phi lý, câu chuyện mà ta và các người không thể nào tin là có thật, nhưng hắn đã làm như vậy để chứng minh hắn là người bị đe dọa nhằm che giấu đi tội ác của hắn và để ta không bao giờ có thể cáo buộc hắn về tội giết người. Các ngươi có thể tưởng tượng cấp trên sẽ nghĩ thế nào về ta nếu ta buộc tội Hán, một câu chuyện tuyệt vời! Họ sẽ nói rằng nếu Hán thực sự muốn lừa dối ta thì hắn ta phải nghĩ ra một câu chuyện hợp lý hơn! Và hắn ta đã dàn dựng câu chuyện một cách khéo léo, hắn kể cho ta nghe câu chuyện đó trong sự hiện diện của con gái hắn đồng thời phô bày cho ta thấy những vết bầm tím trên thân thể của hắn, tất nhiên là do tự hắn gây ra cho bản thân hắn. Các ngươi xem chúng ta phải đối phó với một tên tội phạm nguy hiểm và xảo quyệt như thế nào!

- Đặt con lợn béo ấy lên bàn tra tấn và nó sẽ khai ra tất cả! – Mã Tông kêu lên một cách giận dữ.

- Thật không may là chúng ta không có một bằng chứng nào chống lại hắn ! – Địch công vặn lại – Ngươi không thể đem một người đàn ông ra tra tấn để lấy lời khai mà không có bất cứ bằng chứng nào về tội lỗi của hắn ta. Và sẽ có rất nhiều khó khăn phía trước trước khi chúng ta có thể thu thập được bằng chứng. Phải, ta đã làm cho Hán tin rằng ta tin những gì hắn nói và ta nghi ngờ kẻ giết người vũ công là một trong những thuyền phu. Ta hy vọng rằng bây giờ Hán nghĩ rằng đã gạt được ta và hắn ta trở nên bất cẩn và sẽ phạm một hành động sai lầm.

Lão Hồng, người nãy giờ chỉ chăm chú lắng nghe bây giờ hỏi lại:

- Đại nhân có chắc chắn rằng không có ai đứng ở đằng sau cái bàn của ngài khi Hạnh Hoa nói chuyện với ngài? Có lẽ là một người bồi bàn hoặc một trong những cô kỹ nữ?

Địch công nghiêm nghị nhìn lão Hồng. Sau đó, ông trả lời chậm rãi:

- Không, bác Hồng, ta không thể nói chắc chắn về điều đó. Ít nhất là không liên quan đến những người phục vụ. Ta chỉ biết là có thể là một trong những kỹ nữ, bởi vì lúc đó có năm người ngồi xung quanh và ở trước mặt ta, Nhưng còn những người phục vụ… Hình như có một người ở gần đó…

Ông trầm ngâm vuốt ve bộ ria mép của mình.

- Trong trường hợp đó, thưa đại nhân – lão Hồng nói tiếp – Ta phải nghĩ đến khả năng câu chuyện của Hán là có thật. Một người phục vụ đã nghe được những gì người vũ công nói và nghĩ rằng cô ta nói điều đó với Hán. Hạnh Hoa ngồi giữa hai người và từ phía sau người phục vụ không nhận thấy rằng Hán đã ngủ gật. Người phục vụ chắc là đồng lõa trong âm mưu đó và cảm thấy lo sợ mọi việc bị tiết lộ nên giết người diệt khẩu. Sau đó tên sát nhân muốn đảm bảo rằng Hán sẽ không tiết lộ mọi chuyện cho đại nhân nên đã bắt cóc và đe dọa Hán.

- Bác nói hoàn toàn đúng, Hồng! – Địch công nói. Nhưng sau đó ông nhanh chóng nói thêm – Không, tại thời điểm đó người phục vụ không thể nào có sai sót được, ta nhớ rõ ràng rằng Hạnh Hoa đã nói với ta " Thưa đại nhân! "

- Có lẽ tên đó không nghe trọn vẹn những gì cô ta nói – lão Hồng nhận xét – hắn ta phải vội vã bỏ đi sau khi nghe được những lời đầu tiên của cô ta, hắn không nghe được những gì cô ta nói về chơi cờ. Tên bắt cóc Hán đã không hề trích dẫn những lời đó.

Địch công không phản ứng. Ông đột nhiên cảm thấy lo lắng. Nếu câu chuyện của Hán là thật thì tổ chức Bạch Liên giáo đã sống lại! Thậm chí không một kẻ liều lĩnh nào lại đi nói đến cái tên của tổ chức mà mọi người đều run sợ mỗi khi nhắc đến. Và sau đó là một cô kỹ nữ đã phát hiện ra âm mưu nguy hiểm chống lại triều đình! Trời đất, điều này không chỉ là một vụ án giết người mà đó còn là một âm mưu nguy hiểm có quy mô trên toàn quốc chống lại an ninh quốc gia ! Với một nỗ lực rất lớn ông đã tự chủ lại và nói một cách điềm tĩnh:

- Người duy nhất có thể giải đáp câu hỏi có ai đứng sau lưng ta khi người vũ công nói chuyện chính là Hạnh Thúy. Sau khi ngươi bắt giữ Mao Lỗ, Mã Tông, ngươi có thể đi đến phố Cây Liễu và nói chuyện với Hạnh Thúy, xem như là phần thưởng cho ngươi. Hãy để cô ta kể lại mọi chuyện cho ngươi, làm thế nào mà cô ta thấy Hán đã ngủ gật, làm

thế nào cô ta đi lấy một cốc rượu cho ông ta, tất cả mọi chuyện. Và trong khi nói chuyện ngươi làm như tình cờ hỏi cô ta ai đã đứng sau lưng chúng ta trong thời điểm đó, việc này thì ngươi làm tốt nhất!

- Chắc chắn rồi, thưa đại nhân! – Mã Tông vui vẻ nói – Tôi nên đi ngay bây giờ trước khi Mao Lỗ chuồn mất!

Trong khi mở cửa, anh gần như đụng vào người thư lại cao cấp đang ôm một chồng hồ sơ đi vào. Khi người thư lại đặt tất cả hồ sơ trên bàn làm việc, lão Hồng và Triệu Thái kéo ghế đến gần bàn và bắt đầu phân loại chúng ra. Sau đó, họ hỗ trợ quan án xem xét chúng. Chỉ có những vấn đề hành chính cần phải giải quyết nhưng khi Địch công đóng hồ sơ cuối cùng thì trời cũng đã gần trưa.

Ông dựa lưng vào ghế của mình và chờ lão Hồng rót cho ông một tách trà. Sau đó, ông nói:

- Ta không thể dứt bỏ câu chuyện bắt cóc ra khỏi đầu ta được. Nhưng sau khi Mã Tông hỏi chuyện Ngọc Thúy thì chúng ta sẽ biết câu chuyện của Hán có đáng tin hay không. Vào thư viện và mang lại đây cho ta một tấm bản đồ của thị trấn, bác Hồng!

Lão Hồng quay trở lại với một cuộn giấy dày dưới cánh tay. Triệu Thái giúp ông trải nó ra trên bàn làm việc. Đó là một bản đồ chi tiết của Hán Dương với nhiều màu sắc. Địch công nghiên cứu tấm bản đồ một cách chăm chú, sau đó ông dùng ngón tay trỏ chỉ vào và nói:

- Hãy nhìn xem, đây là ngôi chùa Phật giáo nơi mà Hán nói là địa điểm ông ta bị bắt cóc. Ông ta nói sau đó họ đi về hướng đông. Điều này có vẻ phù hợp, lần đầu tiên chiếc kiệu sẽ đi qua các khu biệt thự sau đó xuống dốc núi và vào khu vực đồng bằng. Nếu Hán nói sự thật thì đây là cách duy nhất họ có thể thực hiện. Vì nếu họ đi vào trung tâm thị trấn thì ông ta chắc chắn sẽ nhận thấy vì họ đi lên những bậc thang, còn nếu họ đi về phía bắc hoặc phía tây thì họ sẽ đi sâu hơn vào trong núi. Nhưng ông ta nói rằng sau khi giảm dần độ dốc họ đi ba phần tư đoạn đường còn lại là xuống hầm. Điều này cũng có thể là đi trên con đường lộ đi ngang qua cánh đồng lúa ở nửa phía đông của thị trấn, bên phải là đồn trú của quân đội tại cây cầu bắc qua sông phân chia ranh giới giữa Hán Dương và huyện lân cận Tràng Bình. Nếu thị trấn có một bức tường thành bao quanh như những nơi khác thì vấn đề của chúng ta rất dễ giải quyết, chỉ cần hỏi toán lính canh ở cổng thành phía đông là biết ngay! Dù sao chúng ta cũng biết được một điều là Hán đã được đưa đi và đưa về giữa thị trấn và ngôi nhà bí ẩn chỉ trong một buổi tối. Cuộc phỏng vấn cũng không kéo dài lâu vì vậy chúng ta có thể đoán là chuyến đi mất khoảng một giờ. Ngươi nghĩ trong một giờ thì chiếc kiệu có thể đi đến nơi nào dọc theo con đường đó, Triệu Thái ?

Triệu Thái cúi xuống tấm bản đồ.Anh nói:

- Ban đêm trời mát, những người khiêng kiệu có thể đi với một tốc độ nhanh, tôi đoán là có thể ở chỗ này, thưa đại nhân.

Anh dùng ngón tay của mình vẽ một vòng tròn quanh một ngôi làng ở vùng đồng bằng.

- Tốt lắm ! – Địch công nói – Nếu Hán không nói dối thì chúng ta phải tìm ở ngôi làng đó xem có bậc thang nào không vì Hán nói rằng phải leo lên một số bậc thang mới đến cổng.

Cánh cửa mở ra và Mã Tông bước vào. Anh chào Địch công với vẻ mặt thảm não. Ngồi xuống một chiếc ghế thấp anh bắt đầu càu nhàu:

- Hôm nay mọi việc đúng là xúi quẩy, tôi dám nói như thế, thưa đại nhân !

- Ngươi đã gặp chuyện gì ? – Địch công hỏi – Hãy kể lại tất cả mọi chuyện !

- Vâng – Mã Tông bắt đầu – đầu tiên tôi đi đến khu chợ cá. Tôi phải hỏi đường dễ đến một trăm lần mới tìm được quán Cá Chép Đỏ trong một mê cung chằng chịt của những con hẻm hôi thối. Một quán trọ, có mà mơ! Chỉ là một cái hốc sát vách tường! Có một lão già râu bạc ngu ngốc ngồi ngủ gật canh đằng trước. Tôi đưa cho lão ta hai miếng bạc kèm theo lời giải thích và yêu cầu lão ta chỉ chỗ ở của Mao Lỗ. Lão ta vui mừng vì có món hời à ? Không, lão già ngốc đó nghĩ rằng tôi đang chơi xỏ lão ta. Tôi đưa cho lão ta xem giấy chứng nhận của tôi và sau đó lão dùng hàm răng gần rụng hết của lão cắn vào miếng bạc xem là thật hay giả ! Phải, cuối cùng thì lão ta cũng chấp nhận số bạc đó. Sau đó, lão ta nói với tôi rằng Mao Lỗ đang ở cùng cô nhân tình của hắn ta trong một nhà chứa gần đó. Tôi rời khỏi lão già râu bạc và tin rằng giờ này lão ta vẫn còn đang ngủ gật ở đó!

Vì vậy tôi đi đến nhà thổ. Trời đất chứng giám, đó là một cái ổ chuột giành cho bọn culi và phu khiêng kiệu. Điều duy nhất tôi biết được từ cái đám nhốn nháo đó là sáng sớm hôm nay Mao Lỗ, cô nhân tình của hắn và gã bạn chột mắt đã đi đến Tràng Bình. Đó là tất cả.

Sau đó, tôi đi đến khu phố Cây Liễu, chắc đại nhân nghĩ rằng việc đó sẽ làm cho tôi thích thú! Ồ, không phải thế! Cô gái Ngọc Thúy đó là một con sâu rượu và cô ta say bí tỉ ! Phải, tôi đã hỏi cô ta xem ai đứng đằng sau đại nhân. Nhưng dù đó là một người bồi bàn hay thừa tướng đương triều thì con ngốc đó cũng không nhận ra! Phải, đó là tất cả!

- Ta đã nghĩ – Địch công vừa quan sát vừa nói – ngươi cũng đã có hỏi qua về chuyện của người vũ công đã chết với cô bạn gái của ngươi.

Mã Tông nhìn quan án một cái nhìn trách móc.

- Cô gái đó – anh rầu rĩ lẩm bẩm – thậm chí còn say bí tỉ hơn cả Ngọc Thúy!

- Phải – Địch công vui vẻ nói và nháy mắt với Mã Tông – không phải ngày nào cũng là ngày tốt, Mã Tông! Bây giờ thì nghe đây, chúng ta sẽ thực hiện một chuyến vi hành để kiểm tra khu vực phía đông của thị trấn và xem chúng ta có thể xác định được ngôi nhà mà Hán nói đến hay không. Nếu không tìm thấy chúng ta sẽ biết là Hán nói dối và nhân tiện chúng ta cũng có cơ hội để nhìn thấy khu vực đó, đó là vựa lúa của thị trấn mà ta chưa có thời gian đến đó để kiểm tra. Tiếp đó chúng ta đi về hướng đông và qua đêm tại ngôi làng ở đó. Sau đó chúng ta sẽ có một chút ấn tượng về vùng nông thôn và những lối đi chằng chịt như mạng nhện của nó trong đầu chúng ta. Đi và chuẩn bị ba con ngựa tốt, Mã Tông, và hủy bỏ phiên tòa ngày hôm nay. Ta không thể thông báo cho những công dân của thị trấn những phát hiện mới của chúng ta về hai vụ án!

Mã Tông rời khỏi phòng cùng với Triệu Thái, trông anh có vẻ vui vẻ hơn. Quan án nói với lão Hồng:

- Đó sẽ là một chuyến đi dài và vất vả qua vùng đồng bằng nóng bức, điều này là quá sức chịu đựng của bác, Hồng. Bác hãy ở lại đây và quản lý tòa án. Bác hãy thu thập tất cả tài liệu trong kho lưu trữ của tòa án liên quan đến Quảng và Sô. Sau bữa ăn trưa ta muốn bác đi đến nơi Quan Duy Phong sinh sống. Hắn ta có liên quan đến vụ thưa kiện của Lưu và Đặng và sự tiêu xài hoang phí của ngài Ủy viên. Ta lấy làm lạ là tại sao một người giàu có và nổi tiếng như Lưu Phi Bộ lại đi bảo vệ cho một tên gian thương như hắn. Kiểm tra thật kỹ câu chuyện về đứa con gái của hắn, bác Hồng!

Địch công vuốt râu của mình, sau đó nói tiếp:

- Ta lo lắng về ngài Ủy viên Lương! Kể từ khi đứa cháu trai của ông ta thông báo với ta về tình hình của ngài Ủy viên, gia đình ông ta chắc chắn muốn ta chịu trách nhiệm và có biện pháp thích hợp để ngăn chặn ông ta phung phí toàn bộ tài sản của ông ta. Nhưng ta không thể làm gì được bất cứ điều gì cho đến khi ta xác định chắc chắn được ai, đứa cháu trai hay một kẻ nào đó đang ăn cắp tiền của ông ta và cho dù ông ta không liên quan gì đến cái chết của người vũ công.

- Tôi có thể đến thăm người thanh niên đó ngay chiều nay, thưa đại nhân ? – lão Hồng hỏi – Tôi có thể xem qua tất cả những giấy tờ của anh ta và tìm hiểu xem Quan Duy Phong đóng vai trò gì trong vụ mua bán này.

- Đó là một đề nghị tuyệt vời! – Địch công nói.

Ông lấy giấy bút và viết một bức thư giới thiệu ngắn gọn lão Hồng gởi cho Lương Phan. Sau đó, ông lấy ra một tờ giấy dành riêng cho tòa án

và viết vài dòng trên đó. Sau khi dùng con dấu của huyện đường đóng lên, ông nói:

- Đây là một yêu cầu của ta gởi đến người đồng nghiệp, thẩm phán của Bình Giang ở tỉnh Sơn Tây. Yêu cầu ông ta gởi cho ta tất cả tư liệu về gia đình họ Phan mà đặc biệt là hoa hậu Phan Hồ Ý ở đây có tên gọi là Hạnh Hoa. Thật là lạ là tại sao cô ta ở một nơi xa xôi như thế mà nhất định đòi bán thân tại Hán Dương này. Có lẽ nguyên nhân gây ra cái chết của cô ta xuất phát từ nơi chôn nhau cắt rốn của cô ta! Dùng sứ giả hỏa tốc chuyển nhanh bức thư này đến đó.

Ông đứng lên và nói:

- Chuẩn bị cho ta một bộ quần áo săn bắn, bác Hồng, và một đôi ủng đi đường. Ta muốn thật thoải mái. Ta cảm thấy cần một chút thay đổi không khí!

Chương 12

Mã Tông và Triệu Thái giải tán một đám đông ngang bướng

Một kẻ lừa đảo giải thích bí mật về những tên bắt cóc

Mã Tông và Triệu Thái đã đứng chờ ở ngoài sân với ba con ngựa.

Sau khi Địch công kiểm tra các con ngựa, cả ba người leo lên lưng ngựa. Các lính gác mở cánh cổng nặng nề và họ rời khỏi tòa án.

Đi về phía đông, họ rời thị trấn và sớm ra đến khu vực đồng bằng. Dưới chân họ là một đồng bằng màu mỡ kéo dài típ tắp.

Họ nhanh chóng đi xuống con dốc. Khi họ đã đi xuống khu vực đồng bằng, Địch công nhìn biển lúa mênh mông hai bên đường và nhận xét:

- Có vẻ đầy hứa hẹn! – ông hài lòng nhận xét – Chúng ta sẽ có một vụ mùa bội thu vào mùa thu này! Nhưng ta không nhìn thấy bất kỳ căn nhà bằng gạch nào!

Họ dừng lại ở một ngôi làng nhỏ và ăn một bữa trưa đơn giản tại quán ăn ven đường. Khi người trưởng thôn đến ra mắt Địch công, ông liền hỏi về căn nhà xây bằng gạch. Nhưng ông già lắc đầu và trả lời:

- Trong toàn bộ ngôi làng này không có ngôi nhà nào xây bằng gạch cả. Mọi người đều xây nhà dựa lưng vào vách núi, nó rất mát.

- Không phải tôi đã nói rằng Hán là một kẻ lừa đảo ? – Mã Tông lẩm bẩm.

- Chúng ta có thể may mắn hơn nếu đi tiếp nữa – quan án nói.

Sau nửa giờ, họ đi đến ngôi làng tiếp theo. Đi qua một con đường hẹp có những ngôi nhà tồi tàn hai bên đường, Địch công nghe tiếng la hét ồn ào ở phía trước. Đi đến khu chợ, ông thấy một đám đông nông dân đang tập trung dưới một gốc cây, họ vung cao gậy gộc và la hét kèm với chửi thề làm náo loạn cả một vùng. Ngồi trên ngựa, quan án có thể nhìn thấy họ đang đánh đập và đá vào một người đàn ông đang nằm co quắp dưới gốc cây. Người này thân mình đầy máu.

- Dừng lại ngay! – Địch công thét lên. Nhưng không ai thèm quan tâm đến tiếng thét của ông. Ông quay lại và nói với hai thuộc hạ của mình – Ngăn chặn những người nông dân đó lại!

Mã Tông từ lưng ngựa nhảy xuống và lao vào đám đông, phía sau là Triệu Thái. Mã Tông tóm lấy gã đàn ông đầu tiên anh thấy , nắm lấy cổ và hông nâng hắn ta, nâng hắn lên quá đầu rồi quăng vào giữa đám đông, Sau đó anh tiến tới dùng cùi chỏ và nắm đấm để mở một con đường, Triệu Thái hỗ trợ phía sau. Trong phúc chốc họ đã tiến đến gốc cây và tách được những kẻ tấn công ra khỏi nạn nhân đang rên rĩ. Mã Tông thét lên:

- Tránh ra, bọn ngốc! Các ngươi không biết là thẩm phán đã đến đây ? – và anh chỉ tay về phía sau.

Tất cả quay đầu lại, Khi họ nhìn thấy một người đàn ông với dáng vẻ uy nghi đang ngồi trên lưng ngựa, tất cả nhanh chóng bỏ vũ khí xuống. Một ông già tiến lên và quỳ trước ngựa của Địch công.

- Kẻ hèn này – ông ta nói một cách trân trọng – là trưởng làng của ngôi làng này.

- Báo cáo lại mọi việc đang xảy ra ở đây – Địch công ra lệnh – Nếu người đàn ông mà các ngươi đang đánh đập đến chết là một tên tội phạm thì các ngươi nên đưa hắn ta đến tòa án tại Hán Dương. Là người đứng đầu của ngôi làng này ngươi nên biết rằng đó là một hành động vi phạm pháp luật!

- Tôi cầu xin sự tha thứ của đại nhân – người trưởng làng nói – Chúng tôi đã hành động bừa bãi nhưng tất cả đều có nguyên nhân của nó. Chúng tôi làm lụng quần quật ở ngoài đồng cả ngày để kiếm một vài đồng, để có được miếng cơm hàng ngày sau đó tên lừa đảo này đến đây và cướp đi của chúng tôi tất cả! Một thanh niên trong làng phát hiện ra hắn đã dùng một con xúc xắc có đổ chì để gian lận. Tôi cầu xin đại nhân xem xét!

[image]
Người trưởng làng kể lại mọi việc cho Địch công

- Hãy để người phát hiện ra gian lận đi đến trước mặt ta ! – quan án ra lệnh. Quay sang Mã Tông ông nói thêm – Đưa người đàn ông bị thương đến đây!

Ngay sau đó, một người nông dân với dáng vẻ kiên quyết và một người đàn ông lớn tuổi đã quỳ bên vệ đường.

- Ngươi có thể chứng minh người đàn ông này là kẻ lừa đảo ? – quan án hỏi.

- Bằng chứng ở đây, thưa đại nhân! – người nông dân trả lời và lấy từ tay áo ra hai con xúc xắc. Ngay khi anh ta vừa đứng lên đưa cho quan án thì người đàn ông bị thương đứng dậy và với một sự nhanh nhẹn tuyệt vời giật lấy hai con xúc xắc từ tay người nông dân. Tung tung hai con xúc xắc trong tay của mình, ông ta hét lên với vẻ kích động:

- Có trời đất chứng giám, tôi sẽ bị sét đánh chết nếu hai con xúc xắc này là giả!

Ông ta cúi mình và đưa hai con xúc xắc cho quan án. Địch công cầm hai con xúc xắc lên lăn lăn chúng trên lòng bàn tay và quan sát thật cẩn thận. Ông đưa mắt quan sát người đàn ông bị cáo buộc là lừa đảo. Ông ta là một người đàn ông trạc năm mươi tuổi và gầy ốm. Mái tóc màu xám của ông ta lòa xòa che phủ khuôn mặt bị biến dạng vì một vết thương ở trên trán, Ông ta có một nốt ruồi lớn bằng đồng tiền trên má trái, từ đó mọc lên ba sợi lông dài. Địch công lạnh lùng nói với người nông dân:

- Những con xúc xắc này rất bình thường, nó hoàn toàn không bị giả mạo!

Ông ném chúng cho người trưởng làng. Người trưởng làng bắt lấy và bắt đầu xem xét chúng cùng với những người khác, vừa xem xét vừa lẩm bẩm đầy vẻ ngạc nhiên. Địch công nói với đám đông bằng giọng nói nghiêm khắc của mình:

- Hãy coi đây là bài học cho các ngươi. Nếu ngươi bị bọn cướp áp bức hay bị xử bất công bởi người thuê các ngươi, các ngươi có thể đi đến tòa án tố cáo và ta sẽ cẩn thận xem xét khiếu kiện của các ngươi. Nhưng đừng hành xử một cách lỗ mãng vi phạm pháp luật như vừa rồi và các ngươi sẽ bị trừng phạt nặng. Bây giờ thì quay trở lại công việc của các ngươi và không lãng phí thời gian và tiền bạc của các ngươi vào cờ bạc!

Trưởng làng quỳ xuống và dập đầu trên mặt đất để bày tỏ lòng biết ơn về lòng khoan dung của quan án.

Quan án ra lệnh cho Mã Tông để người đàn ông bị thương ngồi sau lưng ngựa của anh và họ tiếp tục đi về phía trước.

Ở làng kế tiếp họ dừng lại để người đàn ông rửa sạch thân thể và làm sạch quần áo dính máu mà ông ta đang mặc. Địch công gọi người trưởng làng đến và hỏi xem ông ta có biết một ngôi nhà xây bằng gạch trong khu vực này và xây trên một ngọn đồi hay không. Người đàn ông trả lời rằng ông ta không biết có ngôi nhà nào giống như thế. Ông ta hỏi thêm là ngôi nhà đó trông như thế nào, ai là chủ nhân và nói thêm là có thể có một căn nhà giống như thế ở xa hơn trên con đường này. Địch công nói rằng điều đó không quan trọng.

Người đàn ông bị thương cúi chào quan án và tỏ ý muốn rời đi. Nhưng Địch công, sau khi quan sát dáng đi khập khiễng và vẻ mặt xanh xao của ông ta, nói cộc lốc:

- Ngươi đi với chúng ta đến ngôi làng gần biên giới, ngươi cần một đại phu. Ta không muốn bắt giữ một tên cờ bạc chuyên nghiệp nhưng ta

không thể để ngươi ra đi với tình trạng của ngươi hiện giờ.

Vào cuối buổi chiều họ đi đến ngôi làng gần biên giới. Địch công ra lệnh cho Mã Tông dẫn người đàn ông bị thương đi đến một đại phu trong làng. Bản thân ông cùng với Triệu Thái cưỡi ngựa đi kiểm tra một đồn trú gần cây cầu bắc qua sông.

Người phụ trách đơn vị ra lệnh cho mười hai binh sĩ đứng xếp hàng. Quan án thấy rằng nón sắt và áo giáp của họ được đánh bóng sáng loáng, những người lính trông rất gọn gàng và hiệu quả. Trong khi quan án kiểm tra kho vũ khí, người phụ trách nói rằng đây chỉ là một nhánh của con sông lớn chảy qua huyện Tràng Bình lân cận. Ông ta cho biết tình hình ở dòng sông này là yên tĩnh nhưng có một số vụ cướp có vũ trang ở Tràng Bình. Các đơn vị đồn trú ở đó đã được tăng cường.

Người phụ trách dẫn họ đến một nhà trọ nhỏ. Một người quản lý khúm núm bước ra để gặp họ. Trong khi một tên tiểu nhị dắt ngựa của họ vào chuồng, người quản lý giúp quan án tháo đôi ủng nặng nề của ông ra khỏi chân. Địch công được đưa cho một đôi dép rơm thoải mái và được người quản lý dẫn lên lầu vào một căn phòng tuy không có nhiều đồ nội thất nhưng sạch sẽ. Người quản lý mở cửa sổ và quan án nhìn thấy thấp thoáng sau các mái nhà là dòng sông phản chiếu những tia sáng màu đỏ của mặt trời đang lặn.

Một người hầu mang nến đã thắp sáng và một chậu nước nóng cùng với khăn đem vào phòng. Trong khi quan án lau rửa mặt mũi thì Mã Tông và Triệu Thái bước vào. Mã Tông rót một tách trà cho quan án và nói:

- Đó là một con bạc rất kỳ lạ, thưa đại nhân! Ông ta nói với tôi rằng khi còn trẻ ông ta là người bán hàng trong một tiệm buôn tơ lụa ở phía Nam. Người chủ tiệm thích vợ ông ta và vu cáo ông ta đã trộm cắp một khoản tiền. Các bộ đầu đã đến bắt ông ta và đánh đập nhưng ông ta trốn thoát được, trong khi ông trốn đi thì người chủ tiệm đã lấy vợ ông ta làm vợ lẽ. Khi mọi chuyện lắng xuống, ông ta bí mật trở về và cầu xin vợ ông ta cùng đi trốn với mình nhưng cô ta cười vào mặt ông và nói rằng cô ta thích cuộc sống hiện nay hơn. Ông ta nói rằng trong những năm tiếp theo ông ta lang thang khắp nơi trên đất nước và tự gọi mình là một nhà văn và người môi giới mua bán. Nhưng theo những gì tôi nghĩ thì ông ta chính là một kẻ giang hồ hay gọi một cách đơn giản là một tên lưu manh chuyên nghiệp!

- Những tên như hắn luôn luôn có một câu chuyện dễ làm mũi lòng người khác ! – Địch công nhận xét – Chúng ta sẽ chẳng bao giờ gặp lại hắn ta nữa đâu!

Có tiếng gõ cửa. Hai người tiểu nhị đi vào, một người mang theo bốn

cái giỏ lớn. Một cái giỏ đựng ba con cá lớn sốt gừng, giỏ kia là cơm và trứng chiên. Một cái thẻ màu đỏ cho biết đây là món quà từ người phụ trách quân đội. Trong hai giỏ khác là ba con gà nướng, thịt heo hầm với rau và trái cây. Đây là món quà của trưởng làng và những người dân trong làng. Người còn lại với sự giúp đỡ của người quản lý mang theo ba bình rượu lớn.

Khi các món ăn đã được đặt trên bàn, Địch công cho những tiểu nhị vài miếng bạc vụn bọc trong giấy đỏ và cho họ lui ra. Sau đó, ông nói với hai thuộc hạ của mình:

- Hiện giờ chúng ta cùng đi trên đường với nhau, ta sẽ không quan tâm đến những nghi lễ phiền phức! Ngồi xuống và chúng ta cùng ăn với nhau!

Mã Tông và Triệu Thái cật lực phản đối nhưng quan án nhắc lại một lần nữa và cuối cùng thì họ ngồi xuống đối diện với ông. Chuyến đi dài làm họ đói meo và họ đã ăn rất ngon miệng. Địch công rất cao hứng. Câu chuyện của Hán đã được chứng minh chỉ là một lời nói dối, bây giờ thì ông biết rằng Hán chính là một tên tội phạm và sớm hay muộn gì ông cũng sẽ bắt được hắn ta. Ông bây giờ có thể bỏ qua những lo lắng về việc tổ chức Bạch Liên giáo đã hồi sinh. Tất cả những điều đó chỉ là bịa đặt !

Khi họ uống trà sau bữa ăn tối, một người tiểu nhị mang đến một phong bì lớn gửi cho Địch công. Nó chứa một tấm danh thiếp thanh lịch và nội dung trong đó được diễn đạt bằng nét chữ gọn gàng của một người tên là Tào Can xin được diện kiến Địch công.

- Đó chắc là một trong những bô lão trong làng – Địch công nói – cho ông ta vào!

Trước sự ngạc nhiên của mọi người, thân hình gầy ốm của tên bạc bịp xuất hiện sau cánh cửa vừa mở. Sau khi đi gặp đại phu rõ ràng hắn ta đã đến các cửa tiệm trong làng. Hắn ta có một cái băng trên trán nhưng bây giờ đã ăn mặc rất gọn gàng. Hắn mặc một chiếc áo dài màu xanh đơn giản với thắt lưng bằng lụa đen và trên đầu đội một chiếc mũ bằng the màu đen như các quý ông lớn tuổi. Cúi đầu thật sâu, hắn ta nói trong một giọng nói của người có học:

- Kẻ hèn này tên gọi là Tào Can xin ra mắt đại nhân. Thật không có từ nào để diễn tả…

- Đủ rồi, anh bạn! – Địch công lạnh lùng nói – Đừng cảm ơn ta mà hãy cảm ơn Thượng đế đã cứu ngươi! Đừng nghĩ rằng ta có cảm tình với ngươi! Trận đòn mà ngươi nhận lãnh rất xứng đáng với những gì ngươi đã làm. Ta tin rằng bằng cách nào đó ngươi đã lừa những người nông dân nhưng ta không thể để tình trạng vô luật pháp xảy ra nơi ta trấn nhậm. Đó là lý do duy nhất vì sao ta bảo vệ ngươi!

- Mặc dù vậy – người đàn ông gầy gò nói, hoàn toàn không tỏ ra xúc động vì những lời nói gay gắt này – Tôi hy vọng có thể hỗ trợ cho đại nhân một chút công sức khiêm tốn của tôi, như là một dấu hiệu nhỏ thể hiện lòng biết ơn sâu sắc của tôi. Vì tôi nghĩ đại nhân đang điều tra về một vụ bắt cóc.

Thật khó khăn lắm Địch công mới che giấu được sự ngạc nhiên của mình.

- Ngươi đang nói gì thế, anh bạn ? – ông hỏi cộc lốc.

- Bởi vì nghề nghiệp của tôi – Tào Can trả lời với nụ cười đầy vẻ hối lỗi – nhất thiết phải tìm hiểu xem những người xung quanh có suy nghĩ như thế nào. Tôi tình cờ nghe đại nhân hỏi thăm về một ngôi nhà xây bằng gạch. Nhưng tôi nhận thấy đại nhân hoàn toàn không biết nó nằm ở đâu và ai là chủ nhân của căn nhà đó.

Hắn ta chậm rãi vuốt ve ba sợi lông dài mọc ra từ nốt ruồi trên gò má trái sau đó điềm tĩnh nói tiếp:

- Những tên bắt cóc sẽ bịt mắt nạn nhân của chúng và đưa anh ta đến một nơi xa xôi nào đó, đe dọa nạn nhân của mình và buộc anh ta phải viết thư gởi về gia đình yêu cầu họ gởi đến một khoản tiền chuộc lớn. Sau khi nhận được tiền chúng sẽ giết chết nạn nhân hoặc trả anh ta về nhà với đôi mắt bị bịt kín như lúc trước. Trong trường hợp sau thì nạn nhân có thể có ấn tượng rất mơ hồ về nơi mà mình bị đưa đến. Tất nhiên là anh ta sẽ không nhận ra ngôi nhà và những kẻ bắt cóc anh ta, cũng như chủ nhân của ngôi nhà. Kể từ khi tôi suy luận rằng nạn nhân của một tội ác đê tiện như thế đã đến báo cáo mọi việc cho đại nhân, tôi muốn đưa ra lời khuyên của tôi cho vấn đề này.

Một lần nữa người đàn ông gầy gò này lại cúi đầu thật sâu.

Địch công tự nhủ rằng đây là một người rất sắc sảo. Ông nói:

- Cứ xem như những lập luận vừa rồi của ngươi là chính xác. Ngươi có thể đưa ra lời khuyên gì ?

- Trước hết cần phải nói – Tào Can trả lời – tôi đã đi gần như hết cái thị trấn này rồi. Ở khu vực đồng bằng không có ngôi nhà bằng gạch nào. Mặt khác, tôi biết có một số biệt thự ở vùng núi phía bắc và phía tây của Hán Dương.

- Bây giờ thì ngươi phải biết rằng nạn nhân nói rằng phần lớn cuộc hành trình đi dọc theo một con đường dốc ? – quan án hỏi lại.

Một nụ cười ranh mãnh xuất hiện trên mặt Tào Can.

- Trong trường hợp này, thưa đại nhân – hắn ta trả lời – ngôi nhà nằm bên trong thị trấn!

- Thật là một nhận xét vô lý ! – Địch công giận dữ kêu lên.

- Không hẳn thế, thưa đại nhân – gã đàn ông bình tĩnh đáp – điều duy nhất những kẻ ranh mãnh kia cần là một ngôi nhà với một khu vườn khá lớn và có một sân thượng với những bậc thang đi lên. Sau khi bịt mắt và đưa nạn nhân của chúng vào trong kiệu, chúng sẽ khiêng kiệu đi lòng vòng trong khoảng một giờ hoặc lâu hơn. Chúng sẽ tạo ra ấn tượng đang đi vào vùng núi và lên dốc bằng cách đi lên và đi xuống sân thượng, thỉnh thoảng lại nói vài câu đại loại như " Nhìn ra khe núi xem ! " hay " Cẩn thận kẻo trượt chân !" hoặc những nhận xét tương tự. Những tên lừa đảo đó đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng và thực hiện điều đó một cách thuyết phục nhất, thưa đại nhân.

- Một giả thuyết thật là thú vị, ta sẽ ghi nhớ nó để xem có đúng thế không. Trước khi ngươi ra đi ta có một lời khuyên hy vọng sẽ làm thay đổi cuộc sống của ngươi, anh bạn của ta. Ngươi có đủ thông minh để kiếm sống một cách đàng hoàng mà không cần lừa đảo! – ông định khoát tay ra hiệu cho hắn có thể đi nhưng đột nhiên hỏi – Bằng cách nào mà ngươi có thể đánh lừa những người nông dân.Ta chỉ tò mò muốn biết điều đó, ta sẽ không làm gì chống lại ngươi.

Người đàn ông gầy gò mỉm cười. Ông ta kêu tiểu nhị đến và ra lệnh:

- Đi xuống cầu thang và mang đôi ủng của đại nhân lên đây!

Khi người tiểu nhị quay lại với đôi ủng của quan án, Tào Can dùng những ngón tay nhanh nhẹn của mình lấy ra hai con xúc xắc từ vành gấp của đôi ủng và đưa cho Địch công. Hắn nói:

- Sau khi tôi giật lấy những con xúc xắc từ tay của người nông dân định đưa cho đại nhân, tôi đã tráo đổi nó bằng một cặp xúc xắc bình thường giấu trong tay tôi và đưa cho đại nhân kiểm tra. Trong khi mọi người chăm chú theo dõi đại nhân kiểm tra hai con xúc xắc đó thì tôi lén nhét hai con xúc xắc giả vào ủng của ngài. Tôi hy vọng đại nhân sẽ tha thứ cho hành động này của tôi.

Địch công không thể nhịn cười.

- Nói không phải khoe khoang – Tào Can tiếp tục nói bằng giọng tha thiết – Tôi có thể nói rằng kiến thức của tôi về các thủ đoạn và mưu mẹo của thế giới ngầm thuộc hàng đầu trong đất nước. Tôi hoàn toàn quen thuộc với các con dấu và tài liệu giả mạo, biết lập hợp đồng không rõ ràng và khai gian, biết phá các loại khóa cửa thông thường và bí mật trên cửa ra vào. Tôi cũng là chuyên gia về các cạm bẫy ngầm, cửa bí mật và các tủ chứa đồ bí mật. Hơn nữa, tôi biết mọi người đang nói gì ở một khoảng cách bằng cách quan sát đôi môi của họ, tôi…

- Dừng lại ! – Địch công nhanh chóng cắt lời hắn – Ngươi nói rằng có thể biết người khác nói gì bằng cách nhìn vào đôi môi của họ ?

- Chắc chắn, thưa đại nhân! Tôi có thể nói thêm là dễ dàng hơn nếu nhìn vào môi của phụ nữ và trẻ con bởi vì đàn ông có râu rậm và ria mép.

Quan án không có ý kiến. Bằng cách này, những lời nói của cô kỹ nữ có thể được một người nào đó trong căn phòng trên chiếc thuyền hoa biết được. Khi ông ngước lên, Tào Can hạ giọng nói tiếp:

- Tôi đã nói với thuộc hạ của ngài về sự việc không may xảy ra đã biến tôi thành một người đàn ông khốn khổ. Sau lần đó, tôi hoàn toàn mất niềm tin vào những người xung quanh. Trong gần ba mươi năm, tôi phiêu bạt khắp đất nước lấy việc gian lận và lừa đảo mọi người làm niềm vui cho mình. Nhưng tôi thề rằng chưa bao giờ gây hiệu quả nghiêm trọng cho bất cứ ai, những gì tôi gây ra không phải là những việc không thể đền bù được. Hôm nay, lòng tốt của đại nhân đã cho tôi một cái nhìn mới về cuộc sống. Tôi muốn từ bỏ cuộc sống giang hồ của tôi. Những kinh nghiệm và khả năng của tôi, cần thiết để thực hiện nghề nghiệp của tôi bấy lâu nay, có thể được sử dụng trong việc phát hiện tội phạm và bắt giữ tội phạm.Tôi hy vọng đại nhân có thể chấp nhận yêu cầu khiêm tốn của tôi là cho phép tôi được phục vụ tại tòa án của ngài. Tôi không có gia đình, gia đình của tôi đã mất kể từ khi vợ tôi đã phản bội tôi. Hơn nữa, tôi còn có một số tiền. Do đó, điều mà tôi hy vọng và mong chờ là một cơ hội để tôi làm cho bản thân mình trở thành người có ích và nhận được sự chỉ dạy của đại nhân.

Địch công nhìn chăm chú vào người đàn ông kỳ lạ trước mặt. Ông nghĩ rằng ông có thể phát hiện trên khuôn mặt đầy vẻ hoài nghi kia những cảm xúc chân thật. Ngoài ra, người đàn ông này đã cung cấp cho ông hai thông tin quan trọng và ông ta có một kho kiến thức và kinh nghiệm đặc biệt mà không ai trong số các trợ lý của ông có được. Dưới sự giám sát thích hợp người này có thể thực sự là một bổ sung hữu ích cho các trợ lý của ông. Cuối cùng ông nói:

- Ngươi sẽ nhận ra, Tào Can, là ta sẽ không thể có được một câu trả lời rõ ràng cho ngươi ở đây và ngay bây giờ. Tuy nhiên, ta tin rằng ngươi đã rất nghiêm túc khi đề nghị điều này. Ta sẽ cho phép ngươi làm việc như một tình nguyện viên tại tòa án của ta trong một vài tuần hoặc lâu hơn. Sau đó, ta sẽ quyết định là có hay không việc ta chấp nhận đề nghị của ngươi.

Tào Can quỳ xuống và dập đầu ba lần xuống nền nhà để bày tỏ lòng biết ơn của mình.

- Những người này – Địch công nói tiếp – là hai phụ tá của ta. Ngươi sẽ hỗ trợ họ hết khả năng của ngươi và họ sẽ hướng dẫn ngươi những công việc của tòa án.

Tào Can thi lễ với Mã Tông và Triệu Thái. Triệu Thái nhìn người đàn

ông hốc hác trước mặt với vẻ không tin tưởng lắm nhưng Mã Tông vỗ lên đôi vai xương xẩu của ông ta và kêu lên với vẻ hài lòng:

- Đi xuống cầu thang, người anh em! Ông có thể dạy cho tôi một vài thủ đoạn cờ bạc của ông!

Triệu Thái tắt các ngọn nến chỉ chừa lại một cây, sau đó anh chúc quan án một đêm ngon giấc và đi xuống tầng dưới cùng với hai người kia.

Sau khi Triệu Thái đã đi, Địch công vẫn ngồi tại bàn. Trong một lúc lâu ông ngồi yên lặng quan sát đám muỗi vo ve xung quanh ngọn nến và chìm sâu vào suy nghĩ.

Bây giờ Tào Can đã chỉ ra rằng câu chuyện của Hán có thể là thật, mặc dù họ không thể xác định được vị trí của ngôi nhà mà ông ta đã nói tới, ông một lần nữa xem xét đến khả năng hồi sinh của tổ chức Bạch Liên giáo. Hán Dương là một thị trấn nhỏ nhưng nó chiếm một vị trí chiến lược quan trọng là rất gần với thủ đô. Vì vậy, nó là địa điểm thích hợp nhất cho việc đặt trụ sở của một âm mưu chống lại triều đình. Đó là lời giải thích cho cái không khí ngột ngạt xuất phát từ cái ác ẩn giấu đâu đó mà ông đã cảm nhận bằng trực giác của mình ngay sau khi đến Hán Dương.

Kể từ đó ông biết bất cứ người khách nào trong phòng ăn trên chiếc thuyền hoa cũng có thể đọc được những lời nói của người vũ công từ đôi môi của cô, bất kỳ ai trong số họ cũng có thể là thành viên của tổ chức Bạch Liên giáo và quyết định giết chết cô. Hán Dương Hoàng có thể là vô tội hoặc ông ta có thể là nhà lãnh đạo của tổ chức! Và cũng có thể là Lưu Phi Bộ! Sự giàu có của ông ta, các chuyến đi thường xuyên của ông ta, sự oán hận của ông ta đối với triều đình, tất cả những yếu tố này dường như làm cho ông ta là người đáng nghi nhất. Trời, tất cả những người có mặt tại bữa tiệc đã âm mưu với nhau để giết chết một người kỹ nữ! Ông giận dữ lắc đầu, các mối đe dọa khủng khiếp từ tổ chức Bạch Liên giáo đã tác động đến mọi việc, nó ngăn cản ông suy nghĩ một cách logic. Ông phải xem xét lại tất cả các sự kiện, bắt đầu từ đầu …

Ngọn nến chập chờn sắp tắt. quan án đứng dậy với một tiếng thở dài. Ông cởi áo ngoài của mình và bỏ mũ ra, sau đó nằm duỗi dài trên chiếc giường bằng gỗ.

Chương 13

Lão Hồng bị nghi ngờ là có mục đích không đứng đắn

Một nhà sư giả mạo bị bắt cùng với đệ tử

Sáng hôm sau, vào lúc bình minh, Địch công và ba thuộc hạ của mình rời khỏi ngôi làng gần biên giới. Một chuyến đi nhanh đã đưa họ trở về thị trấn trước buổi trưa.

Quan án đi vào khu nhà của mình tắm rửa và thay một bộ đồ bằng vải màu xanh. Sau đó, ông đi đến văn phòng riêng của mình và giới thiệu Tào Can với lão Hồng. Một lúc sau Mã Tông và Triệu Thái cũng bước vào. Tất cả ngồi vào những chiếc ghế thấp đặt trước bàn của Địch công. Ông nhận thấy Tào Can cư xử một cách khiêm tốn như những người mới gia nhập vào một môi trường xa lạ nhưng không phải là sự khiêm tốn quá mức cần thiết. Người đàn ông kỳ lạ này rõ ràng là có thể thích nghi với mọi tình huống.

Địch công nói rằng họ không tìm thấy ngôi nhà xây bằng gạch nào nhưng những giả thuyết của Tào Can về vụ bắt cóc lại mở ra những khả năng mới. Sau đó, ông ra lệnh cho lão Hồng báo cáo mọi việc.

Lão Hồng lấy một tờ giấy ghi chép các ghi chú từ tay áo và bắt đầu nói:

- Chúng ta có trong hồ sơ lưu trữ của tòa án chỉ một vài tài liệu liên quan đến các thói quen của ông chủ Quảng: đăng ký khai sinh của những đứa con của ông ta, kê khai thuế, … Tuy nhiên người thư lại của chúng ta biết khá rõ về ông ta. Ông nói với tôi rằng Quảng rất giàu có, ông sở hữa hai tiệm vàng lớn nhất và các cửa hàng đồ trang sức ở thị trấn này. Mặc dù ông ta thừa nhận là thích rượu và gái nhưng ông được coi là một người làm ăn đàng hoàng và chiếm được lòng tin của mọi người dân nơi đây. Ông ta dường như có một số thất bại về tài chính cuối năm ngoái, ông phải trì hoãn các khoản thanh toán lớn cho những người cung cấp vàng cho mình nhưng họ biết rằng chẳng bao lâu nữa ông sẽ trả hết, họ không hề lo lắng về điều đó.

Sô cũng có tiếng tăm rất tốt. Mọi người dân nơi đây rất lấy làm tiếc là anh ta đã yêu nàng kỹ nữ Hạnh Hoa nhưng cô ta không hề đoái hoài đến anh ta. Sô đã rất chán nản về điều này. Mọi người đều cho rằng sau khi cô ta qua đời thì Sô sẽ vượt qua được nỗi đau này và kết hôn với một người phụ nữ khác.

Lão Hồng nhìn xuống tờ ghi chú của mình và nói tiếp:

- Sau đó, tôi tản bộ đến nơi Quan Duy Phong sinh sống. Ông ta không được lòng mọi người xung quanh. Mọi người nhận xét ông ta là một kẻ lừa lọc và keo bẩn. Ông ta là tay sai của Lưu Phi Bộ và đôi khi đứng ra đòi những khoản nợ nhỏ cho Lưu. Tất nhiên, tôi không hỏi về con gái của Quan trong các cửa hàng vì sợ không có được câu trả lời xác đáng. Nhưng tôi nhìn thấy ở góc phố có một bà già bán hàng rong bán lược và son phấn dành cho phụ nữ nên tôi đến đó trò chuyện với bà ta. Những người phụ nữ gần đó chắc chắn sẽ mua hàng của bà ta và sẽ nói cho bà ta biết nhiều chuyện. Tôi hỏi bà ta có biết điều gì đó về con gái của Quan.

Lão Hồng đưa mắt cho quan án một cách đầy ngụ ý sau đó dè dặt nói tiếp:

Bà già nói ngay : " Ở tuổi này mà ông vẫn còn "sung" à ? Cô ta yêu cầu hai xâu tiền cho một buổi tối và bốn xâu tiền cho cả đêm nhưng các quý ông đều rất hài lòng!". Tôi liền giải thích với bà ta tôi là người làm mai mối cho một tiệm bán thực phẩm ở phía tây của thị trấn và người dân nơi đó có nhắc đến cô Quan. Mụ tú bà trả lời một cách khinh bỉ " Những người ở phía tây thị trấn không biết về cô ta đâu. Mọi người nơi đây đều biết rằng sau cái chết của mẹ cô ta thì cô ta bắt đầu một cuộc sống phóng túng. Quan cố gắng bán cô ta cho một vị giáo sư nhưng ông này đã biết quá rõ về cô ta! Bây giờ cô ta đã có thể tự kiếm tiền bằng " vốn tự có " của mình và cha cô ta giả vờ như không biết về điều đó. Ông ta là một người keo kiệt và ông ta rất vui mừng khi không phải chu cấp tiền bạc cho cô ta!

- Điều đó chứng tỏ tên khốn đó đã dám nói dối trong tòa án! – Địch công kêu lên một cách giận dữ - Hắn sẽ phải trả giá cho việc này! Phải, bác có tìm được gì từ chỗ ngài Ủy viên họ Lương ?

- Lương Phan là một anh chàng thông minh – lão Hồng trả lời – Tôi đã làm việc với anh ta suốt hai giờ trên tất cả sổ sách. Tất cả các con số đều chỉ ra rằng ngài ủy viên đã bán đi số bất động sản của mình với giá rẻ mạt để có ngay một số vàng lớn. Nhưng chúng tôi không thể theo dõi được ông ta đã làm gì với tất cả số tiền có được đó. Tôi có thể thấy rằng người thư ký rất là lo lắng về điều này.

Tào Can, người nãy giờ rất chăm chú lắng nghe bây giờ nhận xét:

- Họ nói rằng các con số không biết nói dối, thưa đại nhân, nhưng từ con số đến sự thật là một khoảng cách. Tất cả phụ thuộc vào cách chúng được xử lý như thế nào! Có lẽ người cháu đã nhúng tay vào các quyển sổ để che giấu sự tham ô của anh ta.!

- Khả năng đó có thể xảy ra cho chúng ta – Địch công nhận xét – và đó quả là một tình huống khó chịu!

- Trong khi đi về thị trấn vào sáng nay – Tào Can nói tiếp – Mã Tông có nói với tôi về vụ án giữa Lưu với Đặng. Có chắc chắn rằng bên cạnh ông già người giữ chùa không còn nhà sư nào khác sinh sống trong ngôi chùa đó không ?

Địch công nhìn Mã Tông với vẻ dò hỏi, anh chàng này liền trả lời ngay:

- Chắc chắn! Tôi đã lục soát toàn bộ ngôi chùa kể cả ngoài vườn.

- Thật là đáng ngờ - Tào Can nói – Khi tôi tình cờ đi ngang qua thị trấn này vài hôm trước. Tôi thấy một nhà sư đứng đằng sau cây cột ở cổng chùa và vươn cổ ra để quan sát bên trong. Tôi cảm thấy tò mò nên đi đến gần ông ta xem ông ta nhìn cái gì. Sau đó, ông ta giật mình khi nhìn thấy tôi và nhanh chóng bỏ đi.

- Nhà sư đó có một gương mặt xanh xao và hốc hác ? – Địch công hỏi với vẻ hớn hở.

- Không, thưa đại nhân – Tào Can trả lời – đó là một người khổng lồ với cái nhìn nặng trịch. Thực tế thì ông ta không có vẻ gì là nhà sư cả, theo nhận xét của tôi.

- Như vậy đó không phải là kẻ mà ta nhìn thấy ở bên ngoài phòng cô dâu – quan án nói – Bây giờ ta có một công việc dành cho ngươi, Tào Can. Chúng ta biết rằng khi người thợ mộc Mao Dương rời khỏi nhà của giáo sư Đặng ông ta được trả công một số tiền và chúng ta cũng biết rằng ông ta thích uống rượu và cờ bạc. Có thể ông ta bị giết chết vì số tiền của mình vì chúng ta chẳng tìm thấy một đồng nào trên thi thể của ông ta. Ngươi biết rằng ta nghi ngờ giáo sư Đặng liên quan đến vụ giết người này nhưng chúng ta phải tìm hiểu các khả năng khác. Bây giờ ngươi hãy lập tức đi đến các sòng bạc trong thị trấn này và tìm hiểu về Mao Dương. Ta tin chắc rằng ngươi biết cách tìm ra các sòng bạc đó! Mã Tông, ngươi hãy quay lại quán trọ Cá Chép Đỏ và yêu cầu người cầm đầu Cái bang cho biết nơi mà Mao Lỗ đến tại Tràng Bình. Trong quán mì ta có nghe ông ta đề cập đến nơi đó nhưng bây giờ ta đã quên mất. Chúng ta phải xử lý những vấn đề quan trọng nào trong phiên tòa trưa này, bác Hồng ?

Trong khi lão Hồng và Triệu Thái bày các hồ sơ trên bàn làm việc, Mã Tông và Tào Can rời khỏi văn phòng cùng nhau.

Trong sân Tào Can nói với Mã Tông:

- Tôi rất vui khi được giao nhiệm vụ đi điều tra về người thợ mộc. Tin tức sẽ nhanh chóng lan ra trong thế giới ngầm, họ sẽ biết tôi làm việc cho tòa án. Tôi có thể tìm quán trọ Cá Chép Đỏ ở đâu ? Tôi nghĩ rằng tôi biết khá rõ về thị trấn này nhưng tôi chưa bao giờ nghe đến cái tên đó.

- Anh không biết nó cũng phải thôi – Mã Tông trả lời – đó là một cái

chỗ trọ bẩn thỉu nằm phía sau chợ cá. Chúc may mắn!

Tào Can đi vào trung tâm thị trấn và đi về hướng tây. Anh đi qua một mê cung các con hẻm nhỏ và dừng lại trước một cửa hàng bán rau nhỏ. Anh thọc tay vào thùng bắp cải muối lựa chọn một cách cẩn thận, anh lầm bầm chào người bán hàng sau đó leo lên cầu thang bằng gỗ ở phía sau.

Trên tầng hai đó khá tối. Tào Can đi dọc theo bức tường thạch cao cho đến khi tìm thấy cánh cửa. Anh đẩy cửa và vẫn đứng tại đó quan sát căn phòng tối lờ mờ. Hai người đàn ông ngồi tại bàn tròn và lười nhác chơi xúc xắc. Một người to béo với cái cằm chảy xệ, khuôn mặt nặng trịch và cái đầu cạo trọc. Ông là người quản lý sòng bạc. Người kia gầy ốm với đôi mắt lé. Người đàn ông mắt lé nhìn hướng đông nhưng lại nghía hướng nam này thực sự là một mối nguy hiểm với những kẻ đánh bạc có ý đồ gian lận vì có trời mới biết hắn ta đang theo dõi người nào với đôi mắt…lé.

- Đó là người anh em họ Tào – gã béo nói với vẻ miễn cưỡng – đừng có đứng đực mặt ra ở đó. Hãy bước vào trong đây đi! Còn quá sớm để cờ bạc nhưng chắc cũng có những người đến sớm để chơi.

- Không – Tào Can vội vàng nói – Tôi khá vội. Tôi chỉ nhìn xem có lão thợ mộc Mao Dương ở đây không. Tôi muốn đòi lão trả nợ cho tôi.

Hai người đàn ông nhìn nhau và cười lớn.

- Trong trường hợp này – gã béo cười đểu – anh bạn sẽ phải đi một chặng đường khá dài đấy! Đến địa ngục mà tìm lão để đòi nợ! Anh không biết rằng lão Mao Dương đã chết?

Tào Can bật ra tiếng chửi thề. Anh ngồi xuống một chiếc ghế tre ọp ẹp.

- Đúng là cái số con rệp! – anh nói một cách giận dữ - Ngay vào lúc tôi cần tiền! Chuyện gì xảy ra với thằng con hoang đó thế ?

- Cả thị trấn đều biết điều này! – người đàn ông nháy mắt và nói – Lão ta được tìm thấy trong ngôi chùa Phật giáo với một cái lỗ trên đầu đủ để cho anh đặt nắm tay vào trong!

- Ai đã làm điều đó? - Tào Can hỏi – Tôi có thể đi tìm thằng khốn đó để tống tiền hắn ta, biết đâu nếu may mắn thì có thể kiếm thêm được chút ít nữa!

Gã béo thúc cùi chõ vào tên bạn của y, cả hai lại cười to một lần nữa.

- Có gì đáng cười à ? – Tào Can hỏi một cách cáu kỉnh.

- Việc gì đáng cười à, anh bạn của tôi – gã béo giải thích – Mao Lỗ có lẽ bị dính dáng đến vụ giết người. Bây giờ thì hãy đi đến đảo Ba Cây Sồi, anh Tào, và cố gắng mà tống tiền tên khốn đó!

Gã đàn ông mắt lé cười ré lên.

- Anh sẽ tóm được hắn ta một lần nữa, anh bạn ! – gã lại tiếp tục cười lớn.

- Thật là vô lý ! – Tào Can kêu lên – Mao Lỗ là em họ của người thợ mộc !

Gã béo nhổ nước bọt xuống nền nhà.

- Nghe này, anh Tào – gã nói – và lắng nghe một cách cẩn thận! Sau đó có thể anh sẽ hiểu. Ba ngày trước đây Mao Dương đến đây vào cuối buổi chiều. Ông ta vừa làm xong công việc và có một số tiền trong người. Ông ta tìm thấy một vài người đang đánh bạc tại đây và tham gia cùng với họ, ông ta may mắn thắng được một số tiền. Ngay khi ông ta định đi ra thì gặp người em họ Mao Lỗ. Bình thường thì ông ta chẳng hề quan tâm đến người em họ này nhưng với một chút rượu trong người và số tiền trong túi ông ta chào đón người em họ rất nhiệt tình. Họ uống với nhau bốn bình rượu sau đó Mao Lỗ mời người anh họ đi ăn uống gì đó ở bên ngoài. Và đó là lần cuối cùng chúng tôi thấy họ. Anh bạn tự suy nghĩ đi, tôi không nói bất cứ điều gì chống lại Mao Lỗ. Tôi chỉ nêu lên các sự kiện!

Tào Can gật đầu ra vẻ đã hiểu mọi chuyện.

- Thật là không may mắn! – anh nói một cách buồn bã – Phải, tốt nhất là tôi nên bỏ đi.

Khi anh định đứng lên thì cánh cửa chính mở ra và một người đàn ông khỏe mạnh khoác một chiếc áo nhà sư rách rưới bước vào. Tào Can vội vàng ngồi xuống một lần nữa.

- Ồ, một nhà sư! – người quản lý kêu lên.

Người đàn ông đó ngồi xuống ghế với một tiếng càu nhàu. Người quản lý đẩy một tách trà về phía ông ta. Nhà sư nhổ nước bọt xuống sàn nhà.

- Ông không có thứ gì tốt hơn cái thứ nước bẩn thỉu này à ? – ông ta hỏi một cách cộc cằn.

Người đàn ông mập béo đưa cánh tay phải ra và cong ngón tay cái và ngón tay trỏ thành một vòng tròn.

Nhà sư lắc đầu.

- Chưa có gì cả! – ông ta nói với vẻ cam chịu – Chờ cho đến khi tôi đập cái tên thanh niên đó ra bã, sau đó tôi sẽ trả tiền cho ông!

Người quản lý nhún vai. Ông ta hờ hững nói:

- Cho đến lúc đó thì chỉ có trà thôi, nhà sư!

- Tôi nghĩ tôi đã từng thấy ông một lần – Tào Can nói và tham gia vào

câu chuyện – Không phải tôi đã nhìn thấy ông ở trước ngôi chùa Phật giáo ?

Nhà sư nhìn anh một cách đầy nghi ngờ.

- Con bù nhìn này là ai thế? – ông ta hỏi người quản lý.

- Ồ, đó là anh Tào – người quản lý trả lời – Là một người tốt nhưng không thông minh lắm. Anh đã làm gì ở ngôi chùa Phật giáo ? Đừng có nói với tôi là anh định trở thành một nhà sư Phật giáo nhé ?

Gã đàn ông nheo mắt và cười to.

Nhà sư quát:

- Câm miệng lại và đừng có mà cười chế nhạo ta!

Khi thấy người quản lý quắc mắt nhìn mình, nhà sư vội nói tiếp với giọng nói bình tĩnh hơn:

- Phải, tôi đang ở trong một tâm trạng không vui và tôi không muốn ai biết điều đó. Ngày hôm kia tôi nhìn thấy Mao Lỗ ở .. nơi nào nhỉ ? À, đó là một nơi gần chợ cá. Tôi đã nhìn thấy tiền trong tay áo của hắn! Tôi liền hỏi hắn ta với vẻ thân thiện " Anh bạn tìm thấy kho báu ở đâu thế ? " Hắn trả lời " Có rất nhiều tiền ở ngôi chùa Phật giáo, đến đó mà tìm! " Phải, thế là tôi đi đến đó.

Nhà sư uống một ngụm trà, vuốt mặt rồi nói tiếp:

- Và anh có biết tôi tìm thấy gì ở đó không ? Một lão già lẩn thẩn và một cỗ quan tài!

Gã quản lý mập béo phá lên cười. Đôi mắt của nhà sư lóe lên vẻ giận dữ nhưng ông ta không dám chửi bới gã béo.

- Tốt, tốt – gã béo nói – anh tốt hơn nên đi theo anh Tào đây đến đảo Ba Cây Sồi! Anh ta cũng muốn nói chuyện với Mao Lỗ!

- Như vậy chúng ta cùng đi với nhau, được không ? – nhà sư hỏi với thái độ vui vẻ hơn.

Tào Can càu nhàu đồng ý.

- Tôi cho rằng anh bạn nên đi vắt sữa cái gã trai trẻ mà anh bạn vừa nói – anh nói bằng giọng khô khốc – đó là một việc dễ dàng hơn so với việc giải quyết Mao Lỗ!

- Đó chỉ là những gì anh nghĩ, anh bạn! – nhà sư nói với vẻ cáu kỉnh – Tôi tìm thấy chàng thanh niên đó trong đêm, hắn chạy như ma đuổi. Tôi tóm cổ hắn và hỏi lý do tại sao lại bỏ chạy. Hắn nói " Để tôi yên! " Tôi thấy gã thanh niên đó là con nhà giàu, thứ công tử chỉ biết ăn bằng đũa bạc. Tôi biết gã vừa làm một việc tội lỗi gì đó. Vì vậy, tôi đập cho hắn ngất xỉu, vác lên vai và mang hắn về nơi ở của tôi.

Nhà sư hắng giọng rồi nhổ nước bọt vào góc nhà. Ông ta cầm lấy ấm trà nhưng lại đặt xuống và nói tiếp:

- Hãy tưởng tượng xem gã trai trẻ đó đã từ chối trả lời tôi! Và tôi đã đập cho hắn một trận! Bây giờ tôi muốn tống tiền gia đình hắn nhưng hắn từ chối trả lời gia đình hắn là ai ! Nhưng rồi hắn sẽ phải nói thôi! – Hắn nói với một nụ cười tàn nhẫn.

Tào Can đứng dậy.

- Phải – anh nói với một tiếng thở dài đầy vẻ cam chịu – nó luôn là cách đối xử với mọi người, nhà sư ạ! Thật là không may mắn! Nếu tôi có được sức mạnh như của ông thì tôi có thể kiếm được ba mươi miếng bạc đêm nay. Dù sao thì chúc ông may mắn!

Anh bước ra đến cửa.

- Này! – nhà sư hét lên – tại sao lại vội vàng thế? Anh vừa nói ba mươi miếng bạc là thế nào ?

- Không phải việc của ông! – Tào Can ngắt lời và bước ra mở cửa.

Nhà sư đứng lên và nắm lấy cổ áo Tào Can.

- Bỏ tay ra đi, nhà sư! – gã béo quát lên và quay sang Tào Can – Tại sao không làm cho mọi việc đơn giản hơn, anh Tào. Nếu anh không thể thực hiện công việc đó một mình tại sao không nhờ nhà sư đây giúp đỡ và chia cho ông ta một khoản hoa hồng.

- Tất nhiên là tôi đã nghĩ đến điều này! – Tào Can trả lời một cách gắt gỏng – Nhưng anh biết tôi vừa mới đến đây và tôi hoàn toàn không biết được địa điểm mà họ nói đến. Bởi vì họ nói rằng cần có một người khổng lồ mới có thể chống lại bọn kia nên tôi không điều tra thêm nữa.

- Mày ngu như chó ấy! – nhà sư kêu lên – Ba mươi miếng bạc! Hãy cố nhớ lại đi, thằng con hoang!

Tào Can nhíu đôi lông mày lại. Sau đó, anh nhún vai.

- Tôi không thể nào nhớ nổi. Tôi chỉ nhớ một cái gì đó tương tự như cá chép hay đại loại thế!

- Đó là quán trọ Cá Chép Đỏ! – gã béo và nhà sư kêu lên cùng lúc.

- Chính là nó! – Tào Can nói – nhưng tôi không biết nó ở đâu.

Nhà sư đứng lên và nắm lấy tay Tào Can.

- Đi nào, người anh em – ông nói – tôi biết chỗ đó!

Tào Can lắc mình thoát khỏi tay ông ta. Anh giơ tay ra và ngửa lòng bàn tay lên trên.

- Năm mươi phần trăm cho tôi – nhà sư nói thô lỗ.

Tào Can dừng lại trước cửa.

- Mười lăm phần trăm hoặc không có gì! – anh gằn giọng.

- Bảy cho anh và ba cho tôi! – gã béo chen vào – Vậy là cách giải quyết tốt nhất. Anh có nhà sư đi cùng, anh Tào, và nói với họ rằng cá nhân tôi đảm bảo nhà sư biết cần phải làm gì! Nhận đi!

Tào Can và nhà sư rời khỏi phòng cùng với nhau.

Họ đi về phía đông hướng về khu chợ cá. Nhà sư dẫn Tào Can vào một mê cung các con hẻm nhỏ hẹp rồi chỉ vào cánh cửa của một nhà kho bằng gỗ xiêu vẹo.

- Anh vào trước! – nhà sư thì thầm bằng giọng khàn khàn.

Tào Can mở cửa. Anh thở phào nhẹ nhõm. Mã Tông vẫn còn đang ngồi ở trong góc nhà với người cầm đầu Cái bang. Họ là những người duy nhất trong căn phòng trống trãi.

- Anh khỏe không, anh bạn của tôi! – Tào Can nói với Mã Tông một cách thân ái – Đây chính là người đàn ông mà ông chủ của anh đang tìm kiếm!

Nhà sư cúi chào mọi người với nụ cười lấy lòng.

Mã Tông đứng lên và đi đến gần nhà sư. Vừa quan sát nhà sư anh vừa hỏi:

- Ông chủ cần gì ở con lừa trọc này ?

- Ông ta biết về vụ giết người ở ngôi chùa Phật giáo! – Tào Can nói nhanh.

Nhà sư bước lùi lại nhưng không kịp. Trước khi ông ta đưa tay lên thì Mã Tông đã đấm thẳng một cú vào ngực trái làm ông ta ngã nhào vào chiếc bàn nhỏ.

Nhưng nhà sư trước đây cũng từng trãi qua nhiều cuộc đánh nhau nên không mất bình tĩnh. Ông ta cố gắng đứng lên. Nhanh như chớp ông rút ra một con dao và phóng về cổ họng Mã Tông. Mã Tông cúi người xuống tránh khỏi và con dao găm chặt vào thành cửa. Mã Tông giáng một cú đấm thẳng vào cằm nhà sư làm cho ông ta ngất đi và ngã sóng soài trên sàn nhà.

Mã Tông tháo thắt lưng ra và trói chặt tay của nhà sư ra sau lưng. Tào Can hào hứng nói:

- Ông ta biết về Mao Dương và người em họ của Mao như ông ta đã từng thú nhận và bên cạnh đó ông ta còn là thành viên của một băng đảng chuyên bắt cóc!

Mã Tông toét miệng cười.

- Làm tốt lắm ! – anh nói với Tào Can – Nhưng làm thế nào mà anh lại dụ được tên vô lại đó đến đây ? Tôi nghĩ anh đâu có biết quán trọ này ?

- Ồ - Tào Can ung dung nói – Tôi kể cho ông ta nghe một câu chuyện và đích thân ông ta dẫn tôi đến đây.

Mã Tông liếc xéo Tào Can.

- Nhìn anh có vẻ vô hại – anh trầm ngâm nói – Tuy nhiên, tôi có cảm giác rằng bằng cách nào đó anh sẽ làm cho địch thủ của anh phải khóc hận.

Bỏ qua lời nhận xét này, Tào Can nói tiếp:

- Ông ta gần đây đã bắt cóc một thanh niên con nhà gia giáo. Có lẽ tên khốn này thuộc băng đảng bắt cóc mà Hán Dương Hoàng nhắc tới. Hãy làm cho hắn dẫn chúng ta đến nơi ẩn náu của chúng! Sau đó chúng ta sẽ có một cái gì đó đáng giá để báo cáo cho đại nhân!

Mã Tông gật đầu. Anh kéo người đàn ông đã bất tỉnh dậy và đặt ông ta ngồi vào một cái ghế dựa sát tường. Sau đó anh hét lên với lão già bảo mang nhang tới. Ông già vội vàng đi ra phía sau nhà và quay trở lại với hai cây nhang đang cháy tỏa ra một mùi hương nồng nặc.

Mã Tông nắm lấy đầu nhà sư và dí sát hai cây nhang vào gần mũi ông ta. Ngay sau đó nhà sư bắt đầu ho và hắt hơi dữ dội. Ông nhìn lên Mã Tông với đôi mắt đỏ ngầu.

- Chúng ta sẽ nhìn qua nơi ở của mi, lừa trọc! – Mã Tông nói – Nói đi, làm thế nào để làm được điều đó ?

- Mày có biết người quản lý sẽ làm thế nào đối với mày khi nghe về việc này! – nhà sư gằn giọng – Ông ta sẽ xé nát lá gan của mày ra.

- Tôi có thể chăm sóc cho bản thân mình! – Mã Tông vui vẻ nói – Thôi nào, trả lời câu hỏi của tôi hay là mi muốn có thêm một cái thẹo trên má!

Vừa nói anh vừa dí sát hai cây nhang vào gần má nhà sư. Ông ta nhìn một cách sợ hãi vào hai cây nhang và nhanh chóng nói ra hướng đi. Đó là phải rời khỏi thị trấn bằng một con đường mòn phía sau ngôi chùa Phật giáo.

- Tốt lắm, chúng ta sẽ làm điều đó – Mã Tông ngắt lời ông ta – phần tiếp theo ngươi sẽ chỉ cho chúng ta trên đường đi !

Anh nói lão già Cái bang mang đến một cái chăn cũ và kêu hai ngươi phu mang đến một chiếc cáng.

Mã Tông cùng Tào Can quấn nhà sư vào chiếc chăn. Nhà sư phản đối và nói rằng như vậy rất nóng. Nhưng Tào Can đá vào hông ông ta và

quát:

- Ngươi không biết rằng ngươi đang bị sốt nặng à, đồ khốn!

Nhà sư được đặt trên cáng và họ đi ra.

- Hãy cẩn thận ! – Mã Tông quát hai người khiêng – Tình trạng của anh bạn tôi rất xấu !

Khi họ đi đến rừng thông phía sau ngôi chùa Phật giáo, Mã Tông nói hai người khiêng đặt nhà sư xuống, anh trả tiền công cho họ và bảo họ quay về. Ngay sau khi hai người đó đi khuất tầm nhìn, Mã Tông gỡ nhà sư ra khỏi tấm chăn. Tào Can lấy một miếng vải dầu từ tay áo của mình và dán kín miệng nhà sư lại.

- Khi chúng ta đến gần đó thì ông dừng lại và chỉ cho chúng tôi nơi ở của ông ! – anh ra lệnh cho nhà sư.

- Những kẻ tinh ranh này có cách thức liên lạc bằng còi hay ra dấu cho đồng bọn nên phải cẩn thận! – Tào Can giải thích với Mã Tông. Mã Tông gật đầu sau đó đá một cú vào nhà sư để thúc ông ta bước đi.

Nhà sư dẫn họ theo một con đường mòn đi lên núi. Sau khi đi được một quãng ông ta rời khỏi đường mòn và đi xuyên qua các khu rừng rậm. Ông dừng lại và hất đầu ra hiệu vào một vách đá hiện ra lờ mờ giữa các hàng cây ở phía trước. Tào Can gỡ miếng vải dầu ra khỏi miệng nhà sư, anh nói một cách giận dữ:

- Chúng tôi không phải là người yêu thiên nhiên! Chúng tôi muốn thấy một ngôi nhà!

- Tôi không có nhà – nhà sư ủ rũ nói – Tôi sống trong một hang động ở đó.

- Một hang động ? – Mã Tông hét lên giận dữ - Ngươi nghĩ là có thể đánh lừa chúng ta à ? Đưa chúng ta đến sào huyệt của băng nhóm của ngươi hoặc ta sẽ bóp chết ngươi ! – Và anh nắm chặt lấy cổ họng của nhà sư.

- Tôi xin thề! – nhà sư mếu máo nói – Băng nhóm duy nhất của tôi là các con bạc! Tôi sống một mình trong hang động kể từ khi tôi đến cái thị trấn đáng nguyền rủa này!

Mã Tông buông tay ra. Anh lấy con dao mà lúc nãy nhà sư ném vào anh. Nhìn Tào Can một cách đầy ngụ ý anh hỏi:

- Chúng ta sẽ tỉa tót con lừa trọc này một chút chứ ?

Tào Can nhún vai.

- Trước tiên chúng ta hãy nhìn qua hang động một chút xem sao! – Tào Can trả lời.

Nhà sư dẫn họ đi về phía vách đá với đôi chân run rẩy của ông ta.

Ông dùng chân gạt các bụi rậm chắn đường. Họ nhìn thấy một cái khe hẹp tối om cao khoảng một thân người.

Tào Can bò vào bên trong và cắn chặt một con dao mỏng giữa hai hàm răng của mình.

Sau một thời gian anh quay trở lại nhưng lần này đi thẳng chứ không bò nữa.

- Không có ai ở đó ngoài một cậu thanh niên đang rên rĩ! – anh nói bằng giọng nói đầy vẻ thất vọng.

Mã Tông theo Tào Can bước vào và kéo theo nhà sư phía sau.

Sau khi đi được khoảng chục bước chân qua các đường hầm tối đen anh nhìn thấy một hang động lớn được chiếu sáng bởi một kẻ hở trên trần hang. Bên phải là một chiếc giường bằng gỗ xù xì và một cái rương bằng da. Ở phía bên kia là một thanh niên đang nằm trên nền đất, chỉ quấn một chiếc khố trên người. Tay và chân anh ta bị trói bằng dây thừng.

- Hãy tha cho tôi! Xin hãy tha cho tôi! – anh ta rên rỉ.

Tào Can cắt dây trói. Người thanh niên rất khó khăn để ngồi dậy và dựa lưng vào vách đá. Họ thấy lưng anh ta hằn lên dấu vết bị đánh đập.

- Ai đã đánh anh ? – Mã Tông gằn giọng hỏi.

Người thanh niên lẳng lặng chỉ vào nhà sư. Mã Tông từ từ quay lại và nhìn nhà sư lúc này đang quỳ dưới đất.

- Không, thưa đại nhân, xin hãy nghe tôi! – nhà sư khóc lớn – thằng con hoang đó đã nói dối !

Mã Tông khinh bỉ nhìn hắn ta. Anh lạnh lùng nói:

- Tao sẽ gởi mày cho đội trưởng bộ đầu. Ông ta rất thích chăm sóc thứ người như mày đấy!

Tào Can giúp người thanh niên ngồi xuống giường. Anh ta khoảng chừng hai mươi tuổi. Đầu anh ta bị cạo nham nhở và khuôn mặt méo mó vì cơn đau. Nhưng rất dễ nhận thấy anh ta là một người có giáo dục tốt trong một gia đình đàng hoàng.

- Anh là ai và vì sao lâm vào tình cảnh này ? – Tào Can tò mò hỏi.

- Người đàn ông đó đã bắt cóc tôi! Xin hãy giải thoát tôi ra khỏi ông ta!

- Chúng tôi sẽ làm tốt hơn thế! – Mã Tông nói – chúng ta sẽ đưa anh tới gặp đại nhân của chúng tôi là thẩm phán nơi đây!

- Không! – người thanh niên thét lên – Hãy để tôi đi!

Anh ta cố gắng để đứng lên.

- Tốt! – Mã Tông chậm rãi nói – Vì vậy tất cả những điều vừa nói lúc nãy đều là dối trá! Anh đi cùng chúng tôi tới tòa án, anh bạn trẻ của tôi!

Anh quay sang quát với nhà sư:

- Nghe đây! Kể từ khi biết mày không phải là thành viên của băng đảng bắt cóc thì tao không cần quan tâm đến ai nhìn thấy mày đi chung với bọn tao. Nhưng nói vậy không có nghĩa là mày được nâng niu và ôm ấp lúc này đâu!

Mã Tông ôm lấy chàng thanh niên đang cố gắng phản đối một cách yếu ớt từ giường và đặt lên cổ nhà sư. Anh ném một chiếc chăn cũ lên vai chàng thanh niên. Sau đó anh lấy một nhánh liễu dính máu ở góc hang và quất mạnh vào mông nhà sư.

- Nhấc cái mông mày lên và bước đi nào, thằng chó! – anh quát lớn.

Chương 14

Một vị tú tài kể lại câu chuyện của mình

Địch công thẩm vấn một mụ tú bà

Vào khoảng gần đến giờ ăn trưa, Địch công đã thăng đường xử án. Hội trường tòa án lập tức chật nức dân chúng của Hán Dương vì mọi người cho rằng phiên tòa mở vào một giờ giấc bất thường như thế có nghĩa là một sự kiện quan trọng sắp được đưa ra ánh sáng. Họ hy vọng rằng nó liên quan đến hai vụ án bí ẩn mới vừa xảy ra.

Tuy nhiên, họ đã sớm thất vọng vì chẳng có chuyện gì liên quan đến vụ án cả. Quan án bắt đầu nói đến những vấn đề mà ông vừa bàn bạc với lão Hồng và Triệu Thái buổi sáng hôm đó. Cụ thể là những tranh cãi giữa các ngư dân và những người quản lý khu chợ cá liên quan đến phương pháp ấn định giá. Địch công triệu tập người đại diện của cả hai bên và bảo họ giải thích quan điểm của họ, sau đó ông đề xuất ra một giải pháp thỏa hiệp mà sau khi thảo luận cả hai bên đều chấp nhận.

Ông vừa định đề cập đến một vấn đề thuế khác thì bên ngoài nổi lên tiếng hò reo! Từ bên ngoài Mã Tông và Tào Can tiến vào tòa án, mỗi người kéo theo một tù nhân. Họ được một đám đông dân chúng nhập vào cùng với họ. Dân chúng đã hỏi họ về những vấn đề liên quan làm cho tòa án bỗng trở nên rối loạn.

Địch công đập bàn ba lần.

- Im lặng và trật tự! – ông hét lên như sấm – Nếu ta nghe thấy một tiếng ồn ào nữa thì ta sẽ đuổi tất cả mọi người ra khỏi công đường!

Tất cả mọi người lập tức im lặng. Không ai muốn bỏ lỡ cơ hội được xem xử án đối với hai nghi phạm đang quỳ trước công đường.

Quan án quan sát cả hai can phạm một cách bình thản. Nhưng trong thâm tâm ông cảm thấy vui mừng vì đã nhận ra được chàng thanh niên đang quỳ dưới công đường.

Mã Tông báo cáo làm thế nào anh và Tào Can bắt giữ được hai người này. Địch công lắng nghe trong khi chậm rãi vuốt ve bộ râucủa mình. Sau đó, ông nói với chàng thanh niên:

- Hãy nói tên và nghề nghiệp của ngươi!

- Kẻ hèn này – chàng thanh niên rụt rè nói – tên là Đặng Hồ Bảo, là một thư sinh.

Một tiếng rì rầm đầy kinh ngạc vang lên trong hội trường. Địch công giận dữ ngước lên và đập bàn " Đây là cảnh cáo cuối cùng của ta, nếu ai còn làm ồn sẽ bị tống cổ ra khỏi tòa án!

Quay sang chàng thanh niên ông hỏi tiếp.

- Tòa án đã được báo là chàng thư sinh họ Đặng đã bị chết đuối dưới hồ nước bốn ngày trước đây!

- Thưa đại nhân – chành thanh niên ngập ngừng nói – mọi chuyện đã vượt quá tầm kiểm soát và tạo ra ấn tượng sai lầm từ sự ngu ngốc của tôi. Tôi nhận ra tôi đã hành động hết sức dại dột và đáng trách. Tôi chỉ có thể hy vọng đại nhân sau khi nghe hết mọi chuyện có thể vui lòng khoan dung đối với trường hợp của tôi.

Tới đây anh dừng lại. Một sự im lặng bao trùm cả tòa án. Sau đó, anh tiếp tục:

- Chắc chưa có người đàn ông nào trải qua một quá trình chuyển đổi đi từ hạnh phúc tột cùng đột nhiên rơi xuống sự tuyệt vọng cùng cực như tôi vừa trải qua trong đêm tân hôn của mình! Chỉ trong một thời gian ngắn trong đêm tân hôn cùng với người vợ mới cưới của tôi, tôi nhận thấy rằng sự yêu đương cuồng nhiệt của tôi đã giết chết cô ấy!

Anh nuốt nước bọt một cách khó khăn sau đó nói tiếp:

- Trong trạng thái bàng hoàng giữa đau buồn và kinh hoàng, tôi nhìn chằm chằm vào thi thể cô ấy. Sau đó nỗi hoảng loạn đã xâm chiếm cả người tôi. Làm sao tôi có thể đối mặt với cha tôi, người luôn quan tâm đến đứa con trai duy nhất của ông ấy, làm sao để cho cha tôi thất vọng khi thấy tôi không thể duy trì dòng giống của gia đình? Điều duy nhất tôi có thể làm là kết thúc cuộc sống tồi tệ của mình.

Tôi vội vàng mặc áo vào và định đi ra cửa. Nhưng tôi nhận thấy bữa tiệc cưới vẫn còn và ngôi nhà đầy người. Tôi không thể nào đi ra ngoài mà không làm cho ai chú ý. Đột nhiên tôi nhớ đến người thợ mộc già đến đây ngày hôm trước để sửa chữa trần nhà bị dột trong phòng của tôi đã để lại hai thanh dầm nhà còn chưa đóng chặt " Đó sẽ là nơi có thể thoát thân ra ngoài khi nhà có hỏa hoạn !" ông ta đã nói như thế với tôi. Tôi kéo một chiếc ghế đến và leo lên nóc nhà dỡ hai thanh dầm ra, thoát ra khỏi sau đó sắp xếp trở lại như cũ. Sau đó tôi đã đi xuống đường phố.

Lúc đó là ban đêm nên đường phố không có ai. Tôi đến bờ hồ mà không có ai trông thấy, tôi đứng trên một tảng đá lớn và cởi thắt lưng ra vì tôi sợ quần áo sẽ làm cho tôi nổi và do đó kéo dài thời gian vật lộn với cái chết của tôi. Sau đó, khi nhìn vào mặt nước đen ngòm tôi lại trở nên sợ hãi, tôi nhớ đến những câu chuyện rùng rợn về những con thủy quái trong nước, tôi nghĩ đến một con quái vật nào đó đang

di chuyển trong nước và đang nhìn chằm chằm vào tôi dưới mặt nước đen ngòm kia. Mặc dù trời rất nóng nhưng tôi lại thấy toàn thân lạnh lẽo và đứng đó run rẩy với hàm răng đánh vào nhau, tôi biết rằng mình không thể thực hiện được kế hoạch đã đề ra.

Thắt lưng của tôi đã rơi xuống nước vì vậy tôi để áo phong phanh như thế mà chạy trốn khỏi hồ nước. Tôi cứ chạy mãi cho đến khi thấy cổng ngôi chùa phật giáo hiện ra lờ mờ trước mắt. Một người đàn ông đột nhiên xuất hiện từ trong bóng tối và túm lấy vai tôi, tôi tưởng ông ta là một tên cướp nên cố gắng vùng vẫy nhưng ông ta đánh mạnh vào đầu tôi làm tôi bất tỉnh. Khi tôi tỉnh lại đã thấy mình nằm trong một hang động khủng khiếp. Sáng hôm sau người đàn ông đó ngay lập tức hỏi tên tôi, nơi tôi đã sống và tôi đã phạm tội gì. Tôi nhận ra ông ta định tống tiền tôi hoặc người cha tội nghiệp của tôi nên từ chối trả lời. Ông ta chỉ cười và nói sẽ giữ tôi trong hang động để bộ đầu không bao giờ tìm thấy tôi. Ông ta cạo trọc đầu của tôi bất chấp sự phản đối của tôi và nói rằng sẽ thu nhận tôi làm đồ đệ của ông ta mặc dù tôi kiên quyết từ chối. Ông ra lệnh cho tôi đi kiếm củi nấu cháo sau đó bỏ đi.

Tôi đã tự vấn bản thân mình suốt cả ngày hôm đó xem mình phải làm gì. Tôi quyết định sẽ bỏ trốn đến một nơi xa xôi nào đó nhưng sau khi suy nghĩ kỹ lại tôi thấy mình tốt hơn nên trở về nhà và đối mặt với cơn thịnh nộ của cha tôi. Đêm đó gã đàn ông quay trở lại và say rượu, một lần nữa hắn lại hỏi tôi tên họ và nơi ở. Khi tôi từ chối đưa ra bất cứ thông tin nào thì hắn trói tôi lại bằng một sợi dây thừng và dùng một cành liễu đánh tôi không thương tiếc. Sau đó hắn bỏ mặc tôi nằm trên mặt đất với thân thể đầy thương tích, sống không bằng chết. Tôi đã trãi qua một đêm khủng khiếp và sáng hôm sau hắn cởi trói cho tôi, đưa một ly nước cho tôi uống. Khi thấy tôi đã tỉnh táo hơn hắn ra lệnh cho tôi phải đi kiếm củi. Tôi quyết định phải bỏ trốn khỏi gã đàn ông khủng khiếp này. Sau khi tôi lấy được hai bó củi tôi vội vã đi về thị trấn. Với cái đầu bị cạo trọc và quần áo rách nát không ai nhận ra tôi. Thân thể gần như kiệt quệ và đôi chân đau nhức nhưng ý nghĩ một lần nữa nhìn thấy cha mình đã cho tôi sức mạnh đi đến đường phố nơi có ngôi nhà của tôi.

Anh dừng lại để lau mồ hôi trên gương mặt của mình. Quan án ra dấu để đội trưởng bộ đầu mang đến cho anh ta một tách trà. Sau khi uống cạn anh nói tiếp:

- Làm sao có thể miêu tả được nỗi kinh hoàng của tôi khi thấy những bộ đầu đứng đầy trước cổng nhà tôi, điều này chứng tỏ là tôi đã tới muộn. Cha của tôi có lẽ không chịu được sự xấu hổ mà tôi mang đến cho ông nên đã tự kết liễu cuộc đời của ông. Tôi vội vàng lẻn vào khu vườn thông qua cánh cửa nhỏ và để lại bó củi bên ngoài, tôi len lén đi đến cửa sổ phòng ngủ của tôi và nhìn vào bên trong. Sau đó tôi đã nhìn thấy một nhân vật đáng sợ! Một vị diêm vương của địa ngục đang

nhìn chằm chằm vào tôi với đôi mắt cháy bỏng! Những bóng ma của địa ngục đang đến tìm tôi vì tội giết hại cha mình! Tôi hoàn toàn choáng voáng và bỏ chạy ra đường, lẫn vào những đường phố vắng vẽ và chạy trốn vào rừng. Sau nhiều lần đi lạc cuối cùng tôi cũng tìm thấy hang động.

Gã đàn ông đang đợi tôi. Khi thấy tôi xuất hiện hắn đã hét to lên và trút vào tôi một trận đòn tàn nhẫn, hắn thét lên buộc tôi phải nói ra tội lỗi của mình. Cuối cùng tôi ngất đi vì không thể chịu đựng nỗi sự tra tấn của hắn.

Những gì xảy ra tiếp theo là một cơn ác mộng khủng khiếp. Tôi bị sốt và mất hết khái niệm về thời gian và địa điểm. Gã đàn ông đánh thức tôi dậy để cho tôi một ly nước và sau đó tiếp tục đánh tôi. Hắn không quên dùng dây thừng trói chặt tôi lại. Ngoài nỗi đau về thể xác tôi còn bị nỗi đau đớn về tinh thần dày vò, tôi luôn nghĩ mình là nguyên nhân gây nên cái chết của hai người thân yêu nhất là cha tôi và vợ tôi…

Giọng anh nhỏ dần. Anh lảo đảo trên đôi chân của mình sau đó ngã vật ra sàn nhà bất tỉnh vì quá kiệt sức.

Quan án ra lệnh cho lão Hồng mang người thanh niên đến văn phòng riêng của ông.

- Hãy nói với nhân viên điều tra – ông nói thêm – làm cho người thanh niên đáng thương này tỉnh lại và băng bó vết thương cho anh ta. Sau đó cho anh ta uống thuốc an thần và cho anh ta một bộ quần áo mới và một chiếc mũ. Báo cáo cho ta sau khi anh ta hồi phục. Ta muốn hỏi anh ta một vài vấn đề trước khi cho anh ta về nhà.

Quan án cúi người xuống lạnh lùng nói với nhà sư:

- Ngươi còn điều gì để nói không ?

Nhà sư trong suốt cuộc đời chìm nỗi đầy sóng gió của mình chưa bao giờ biết đến sự quản lý của chính quyền. Do đó ông ta không hề biết đến các quy tắc nghiêm trọng của tòa án và những biện pháp mạnh mẽ được sử dụng để thực thi các quy tắc đó. Trong phần khai sau cùng của anh chàng tú tài họ Đặng ông ta đã lẩm bẩm một cách giận dữ nhưng phải im ngay vì một cú đá của đội trưởng bộ đầu. Bây giờ thì ông ta lên tiếng với giọng nói xấc sược:

- Ta, là một tu sĩ, ta muốn phản đối …

Địch công ra hiệu cho đội trưởng bộ đầu. Đội trưởng quất một roi vào mặt nhà sư và quát:

- Nói chuyện một cách trân trọng "Thưa đại nhân !"

Nhà sư nỗi giận định đứng lên để tấn công đội trưởng bộ đầu. Nhưng các bộ đầu đã được chuẩn bị đầy đủ cho các trường hợp như thế. Họ

cùng lúc dùng gậy đập tới tấp vào nhà sư.

- Báo cáo lại với ta sau khi ngươi giúp cho gã đàn ông này học được cách nói chuyện lịch sự ! – Địch công nói với đội trưởng. Sau đó, ông bắt đầu sắp xếp lại các giấy tờ trước mặt ông.

Có tiếng dội nước trên sàn nhà chứng tỏ các bộ đầu đã làm nhà sư tỉnh lại bằng cách dội nước vào ông ta. Sau đó đội trưởng báo là nhà sư có thể trả lời thẩm vấn.

Địch công nhìn xuống công đường. Trên đầu nhà sư có máu chảy ra từ những vết thương và mắt trái sưng húp. Ông ta nhìn lên quan án với cái nhìn sững sờ.

- Ta đã nghe nói – quan án nói – nhà ngươi có nói với những con bạc về giao dịch của ngươi với một người đàn ông tên là Mao Lỗ. Bây giờ ta muốn biết sự thật và chỉ sự thật mà thôi. Nói lớn lên !

Nhà sư nhổ một ngụm máu xuống nền nhà. Sau đó, ông bắt đầu nói với giọng nói nặng trịch:

- Một ngày nọ, ngay sau khi đến thị trấn này đêm đó tôi quyết định đi dạo quanh thị trấn. Tôi thả bộ xuống con đường phía sau ngôi chùa Phật giáo, tôi chợt nhìn thấy một người đàn ông đang đào một cái hố dưới gốc cây. Mặt trăng ló ra khỏi đám mây và tôi nhận ra đó là Mao Lỗ. Anh ta đang hối hả dùng cái rìu thay cho cuốc. Tôi nghĩ Mao Lỗ đang làm việc gì đó mờ ám. Mặc dù tôi có thể dễ dàng hạ anh ta bất cứ lúc nào bằng tay không hay thậm chí là dùng dao nhưng với một cái rìu trong tay anh ta thì tôi không dám chắc. Vì vậy tôi đứng yên tại đó chờ đợi.

Khi anh ta đào xong cái hố và ném rìu sang một bên rồi moi từ đó ra một cái hộp gỗ. Lúc anh ta đang phủi đất từ cái hộp thì tôi đi ra và nói : " Anh Mao, tôi có thể giúp anh không ? " . Anh ta nói " Ông đang bị muộn đấy, nhà sư ! " Tôi nói : " Anh chôn gì ở đó thế ? " . Anh ta nói : " Chỉ là một vài thứ dụng cụ cũ. Nhưng trong ngôi đền có vài thứ tốt hơn!" . Anh ta lắc ống tay áo để cho tôi nghe thấy tiếng những đồng tiền chạm vào nhau. Tôi nói : " Anh có thể chia sẻ phần đó cho nhà sư nghèo này không? " . Anh ta nhìn tôi và nói : " Đây là một đêm may mắn của ông đấy, nhà sư. Những người kia nhìn thấy tôi chạy trốn với một phần chiến lợi phẩm và họ đuổi theo tôi nhưng tôi đã hạ gục họ! Chỉ còn một người trong ngôi chùa, ông nhanh chóng quay lại đó và lấy những gì ông muốn trước khi họ quay lại. Tôi đã có đủ phần của mình rồi!" Và sau đó anh ta bỏ đi.

Nhà sư liếm đôi môi sưng phồng của mình. Quan án ra dấu và đội trưởng mang một tách trà đến cho ông ta. Ông ta uống cạn, nhổ nước bọt và nói tiếp:

- Trước tiên tôi đào tiếp cái hố để chắc chắn rằng không có gì giấu ở đó. Tên Mao Lỗ không nói dối, cái hộp chỉ chứa những dụng cụ của thợ mộc đã cũ. Vì vậy tôi đi đến ngôi chùa. Trong chùa tôi chỉ thấy một lão già hói đầu nằm ngáy như kéo bễ và một cái quan tài trong hội trường, ngoài ra chẳng có gì cả! Tôi biết câu chuyện của tên khốn kia chỉ nhằm mục đích là trốn thoát khỏi tay tôi! Đó là tất cả câu chuyện, thưa đại nhân. Nếu ngài muốn biết rõ hơn thì đi bắt Mao Lỗ và bảo hắn ta khai ra!

Địch công vuốt râu. Sau đó ông hỏi cộc lốc:

- Ngươi có thú nhận đã bắt cóc và ngược đãi người thanh niên?

- Tôi đâu có bắt cóc anh ta từ tay những bộ đầu của ông ? – nhà sư trả lời với vẻ ủ rủ - Và ngài đừng mong đợi một người đàn ông cung cấp thức ăn và chỗ ở cho người khác mà không đòi hỏi điều gì. Anh ta từ chối làm việc và tất nhiên là tôi phải khuyến khích anh ta làm việc theo cách nào đó.

- Đừng có nói quanh co! – quan án quát to – Ngươi thừa nhận việc ngươi đã bắt cóc anh ta vào hang động bằng vũ lực và đánh đập anh ta liên tục bằng một cành liễu?

Nhà sư liếc xéo đội trưởng bộ đầu đang mân mê cây roi trong tay của mình. Ông ta nhún vai và lẩm bẩm: " Được rồi, tôi thú nhận điều đó "

Quan án ra dấu để người thư lại đọc lại lời khai của nhà sư. Phần khai về thư sinh họ Đặng được diễn giải một cách rõ ràng hơn so với những gì mà nhà sư đã khai nhưng nhà sư đồng ý những gì ghi trong đó là chính xác và điểm chỉ vào tờ khai. Sau đó, quan án nói:

- Ta có thể trừng phạt nặng ngươi vì những tội lỗi mà ngươi đã gây ra. Tuy nhiên ta sẽ hoãn phán quyết của ta cho đến khi ta xác định được những lời khai của ngươi về cuộc gặp gỡ với Mao Lỗ. Ngay bây giờ ngươi sẽ bị bỏ tù và sẽ bị trừng phạt nặng hơn nếu ta thấy rằng ngươi đã nói dối!

Khi nhà sư đã bị dẫn đi. Lão Hồng bước vào và thông báo rằng tú tài họ Đặng đã phần nào hồi phục. Hai bộ đầu dẫn anh ta đến trước công đường. Giờ đây anh đã được mặc một chiếc áo dài màu xanh sạch sẽ và đội một chiếc mũ đen để che chiếc đầu trọc của mình. Mặc dù có dáng vẻ hốc hác nhưng vẫn có thể thấy rằng anh là một thanh niên trẻ tuổi đẹp trai.

Anh lắng nghe một cách cẩn thận người thư lại đọc bản lời khai của mình sau đó điểm chỉ vào. Địch công nhìn anh ta một cách nghiêm trọng rồi nói:

- Như những gì ngươi đã nói về mình, tú tài Đặng, ngươi đã hành động rất ngu ngốc và do đó làm cản trở đến quá trình điều tra. Tuy

nhiên, ta cho rằng những kinh nghiệm đau đớn mà ngươi phải nhận lấy trong vài ngày qua đã đủ là hình phạt cho điều đó. Bây giờ ta có một tin vui cho ngươi đây. Cha của ngươi vẫn còn sống và ông không hề đổ lỗi cho ngươi. Ngược lại ông ta nghĩ rằng ngươi đã chết và ông ta còn bị cáo buộc tại tòa án này là người gây nên cái chết của vợ ngươi. Đó chính là lý do tại sao ngươi thấy có nhiều bộ đầu tại nhà của ngươi. Người mà ngươi thấy ở trong phòng của ngươi chính là ta. Trong trạng thái hoảng hốt của ngươi, ngươi thấy ta như là một người đáng sợ.

Ta rất tiếc phải thông báo cho ngươi là xác chết của vợ ngươi đã biến mất. Tòa án này đang làm mọi cách để tìm thấy nó và chôn cất.

Tú tài Đặng ôm mặt và bắt đầu khóc thút thít. Địch công chờ một lúc cho anh ta trấn tĩnh lại rồi hỏi tiếp:

- Trước khi ta cho phép ngươi quay trở về nhà, ta muốn hỏi ngươi một câu hỏi. Ngoài cha của ngươi ra còn ai biết ngươi sử dụng bút danh Trúc Lâm thư sinh ?

Đặng trả lời bằng giọng buồn rầu:

- Chỉ có vợ của tôi thôi, thưa đại nhân. Tôi chỉ bắt đầu sử dụng bút danh này sau khi gặp gỡ cô ấy và tôi dùng nó để ký tên vào những bài thơ tôi gởi cho cô ta.

Địch công ngồi xuống ghế trở lại.

- Đó là tất cả ! – ông nói – Kẻ hành hạ ngươi đã bị ném vào tù và sắp tới hắn sẽ nhận lấy hình phạt thích hợp với tội lỗi mà hắn đã gây ra. Ngươi có thể ra về ngay lập tức, tú tài Đặng.

Quan án ra lệnh cho Mã Tông đưa người thanh niên vào một chiếc kiệu khép kín và đưa về nhà đồng thời rút toàn bộ những bộ đầu đang canh gác ngôi nhà trở về. Lệnh khám xét nhà đã được hủy bỏ.

Sau đó ông đập búa và tuyên bố bãi đường.

Khi Địch công đã ngồi trong văn phòng riêng của mình, ông mĩm cười chán chường và nói với Tào Can, người đang ngồi trước mặt ông cùng với lão Hồng và Triệu Thái:

- Ngươi đã làm rất tốt công việc của mình, Tào Can! Vụ án của Lưu với Đặng đã được giải quyết, bây giờ chỉ còn lại một vấn đề là xác chết biến mất!

- Mao Lỗ sẽ cho chúng ta biết về điều đó, thưa đại nhân! – lão Hồng nói – Rõ ràng Mao Lỗ đã giết chết người anh của mình để cướp tiền. Khi chúng ta bắt được hắn, hắn sẽ cho chúng ta biết hắn đã làm gì với xác chết của bà Đặng !

Địch công dường như không đồng ý với nhận xét đó. Ông chậm rãi

nói:

- Tại sao Mao Lỗ phải đem xác chết đi ? Ta có thể tưởng tượng rằng Mao Lỗ sau khi giết chết người anh em của mình ở một nơi nào đó gần chùa thì đi vào trong chùa để tìm nơi giấu xác chết. Hắn ta tìm thấy một chiếc quan tài và dễ dàng mở nó ra với hộp đựng dụng cụ thợ mộc của người anh. Nhưng tại sao hắn ta không bỏ xác chết của người anh lên trên xác chết của người phụ nữ ? Tại sao phải đem xác của người phụ nữ đi nơi khác để rồi phải xử lý nó ?

Tào Can, người nãy giờ vừa im lặng lắng nghe vừa vân vê ba sợi lông trên gò má của mình bây giờ đột nhiên nói:

- Có lẽ còn một kẻ thứ ba mà đến giờ chúng ta vẫn chưa biết đã đem xác chết của cô dâu đi trước khi Mao Lỗ tìm thấy quan tài. Đó là một kẻ vì một lý do nào đó bằng mọi giá phải ngăn chặn việc kiểm tra xác chết. Xác chết của người phụ nữ đó không thể nào tự bò ra khỏi quan tài và bỏ đi !

Địch công liếc nhìn Tào Can. Ông khoanh tay trong ống tay áo rộng của mình và cựa quậy trên chiếc ghế bành, chìm sâu vào suy nghĩ.

Đột nhiên ông đứng lên và đấm tay vào bàn:

- Đó chính xác là những gì mà cô ta đã làm, Tào Can! Người phụ nữ đó vẫn chưa chết!

Tất cả những phụ tá của ông đều nhìn ông đầy kinh ngạc.

- Làm thế nào có chuyện như thế, thưa đại nhân ? – lão Hồng hỏi – Một đại phu đã xác nhận cái chết của cô ta, một người tẫn liệm đầy kinh nghiệm đã tắm rửa cho thi thể của cô ta. Sau đó cô ta đã nằm trong quan tài đóng kín hơn nửa ngày.

- Không! – quan án hào hứng nói – Nghe này! Bác không nhớ những nhân viên điều tra thường nói rằng trong trường hợp này các cô gái thường ngất đi nhưng rất hiếm khi chết! Phải, giả sử cô ta ngất đi và cú sốc về tinh thần khiến cô ta rơi vào trạng thái lơ lửng! Sách y học của chúng ta có nói về trường hợp này, những người đó hoàn toàn mất đi hơi thở, không có nhịp đập ở cổ tay, mắt đứng tròng và đôi khi khuôn mặt có những biểu hiện của xác chết, trạng thái này có thể kéo dài trong nhiều giờ.

Bây giờ chúng ta đã biết là cô bị bỏ vào quan tài rất vội vàng sau đó được đưa đến ngôi chùa. May mắn thay quan tài chỉ là loại tạm thời nên đóng bằng những tấm ván mỏng. Ta đã nhìn thấy các đường nứt trên thân quan tài chứ nếu không thì cô ta đã chết ngạt rồi. Khi quan tài được đưa vào chùa và mọi người bỏ đi chắc cô ta tỉnh lại. Cô ta chắc đã hét lên và đập phá ngôi nhà tù bằng gỗ đang nhốt mình, nhưng cô đang ở trong một gian phòng bên cạnh của ngôi chùa bỏ

hoang và người giữ chùa thì lại bị điếc!

Đây là giả thuyết của ta. Mao Lỗ giết chết người anh họ của mình và cướp tiền. Hắn ta vào chùa tìm một nơi để giấu thi thể và nghe được những âm thanh phát ra từ chiếc quan tài.

- Đó quả thật là một chuyện khủng khiếp! – Tào Can nhận xét – Tên khốn không phải ngay lập tức bỏ chạy nhanh nhất sao ?

- Chúng ta phải thừa nhận là hắn ta không làm điều đó – Địch công nói – hắn có dụng cụ của người anh họ và dùng nó để mở quan tài. Người phụ nữ chắc kể cho hắn ta những gì đã xảy ra với cô ta.

Giọng ông nhỏ dần. Ông cau mày và nói tiếp với vẻ phiền muộn:

- Không, chúng ta đang vấp phải một trở ngại. Mao Lỗ sau khi nghe câu chuyện của cô ta lập tức nghĩ rằng có thể kiếm được một khoản tiền thưởng hào phóng từ giáo sư Đặng vì đã cứu con dâu của ông ta. Thế thì tại sao hắn không đem cô gái trở lại nhà giáo sư Đặng ngay lập tức?

- Tôi nghĩ rằng cô ta đã nhìn thấy xác chết của người thợ mộc, thưa đại nhân – Tào Can nói – Điều đó làm cho cô ta trở thành nhân chứng cho tội ác của Mao Lỗ và hắn ta sợ cô ta sẽ tố cáo hắn.

Địch công gật đầu với vẻ háo hức.

- Chính là như thế! – ông nói – Mao Lỗ quyết định mang cô ta đến một nơi xa xôi và giữ cô ta ở đó cho đến khi nghe tin quan tài đã được chôn. Sau đó, Mao có thể đưa cho cô ta hai lựa chọn : sẽ bị bán vào nhà chứa như một gái điếm hoặc là đưa trở về gia đình với điều kiện là không kể cho ai nghe về những việc cô đã nhìn thấy. Bằng cách đó thì dù cô ta chọn cách nào Mao Lỗ cũng kiếm được một số tiền từ cô ta!

- Nhưng bà Đặng ở đâu khi Mao Lỗ chôn hộp dụng cụ! – lão Hồng hỏi – Ngài có chắc rằng các nhà sư trong ngôi chùa đã tìm kiếm kỹ lưỡng và họ không phát hiện ra cô ta.

- Chúng ta sẽ biết tất cả những điều đó khi bắt được Mao Lỗ - quan án nói – Nhưng chúng ta biết được nơi Mao Lỗ giấu người phụ nữ không may mắn đó trong những ngày gần đây, cụ thể là trong nhà thổ phía sau chợ cá. " Cô gái của Mao Lỗ" như gã đàn ông chột mắt từng nói không ai khác hơn chính là bà Đặng!

Một gia nhân bước vào mang theo cái khay đựng bữa ăn trưa của Địch công. Trong khi người này sắp xếp mọi thứ lên bàn, quan án nói tiếp:

- Chúng ta có thể dễ dàng xác minh giả thuyết của chúng ta vè bà Đặng. Ba người hãy đi ăn trưa sau đó Triệu Thái đi đến nhà chứa và

mang bà chủ nhà chứa về đây. Bà ta sẽ mô tả cho chúng ta về người phụ nữ mà Mao Lỗ mang theo.

Ông cầm lấy đôi đũa của mình và ba người phụ tá lui ra.

Địch công ăn mà không cảm giác được là mình đang ăn gì. Ông cố gắng tiêu hóa những sự kiện vừa được đưa ra ánh sáng. Không nghi ngờ gì vụ án Lưu kiện Đặng đã được giải quyết ngoại trừ còn một vài chi tiết cần được đưa vào. Vấn đề thực sự quan trọng là tìm ra mối liên hệ giữa vụ án này và vụ giết cô kỹ nữ. Bây giờ có thể chắc chắn rằng giáo sư Đặng vô tội nhưng toàn bộ sự việc lại hướng nghi vấn vào Lưu Phi Bộ.

Khi gia nhân đã dọn bàn và rót một tách trà cho ông, quan án lấy các tài liệu liên quan đến vụ giết người trên chiếc thuyền hoa từ ngăn kéo và chậm rãi đọc trong khi vuốt ve bộ râu của mình.

Bốn phụ tá của ông tìm thấy ông trong văn phòng khi họ bước vào, Mã Tông nói:

- Phải, bây giờ thì tôi đã thấy được những cảm xúc thật sự của vị giáo sư! Ông ta có vẻ chẳng vui mừng khi thấy con trai của mình còn sống!

- Những người khác đã nói với ông ta rồi – Địch công nói với Mã Tông – mà chúng ta có lý do để tin rằng cô dâu của tú tài Đặng vẫn còn sống. Ngươi có mang bà chủ nhà chứa về đây không, Triệu Thái?

- Anh ta đã làm điều đó rồi ! – Mã Tông trả lời thay – tôi nhìn thấy một người đẹp đang chờ ở hành lang bên ngoài!

- Đưa cô ta vào đây! – quan án ra lệnh.

Triệu Thái quay lại cùng với một người phụ nữ cao, gầy còm có khuôn mặt thô lỗ bèn bẹt làm cho Địch công phải suy nghĩ lại về khả năng thẩm mĩ đối với phụ nữ của Mã Tông. Cô ta cúi đầu thật sâu sau đó bắt đầu bằng giọng rên rĩ:

- Anh ta thậm chí còn không cho tôi thay đổi chiếc áo của tôi, thưa đại nhân ! Làm sao mà tôi có thể xuất hiện trước mặt đại nhân trong trang phục khủng khiếp như thế này, tôi nói với anh ta…

- Hãy im lặng và lắng nghe thẩm phán của ngươi! – quan án ngắt lời – Ngươi phải biết rằng ta có thể đóng cửa nhà chứa của ngươi bất cứ lúc nào ta muốn vì vậy ngươi hãy cẩn thận và chỉ được nói sự thật. Người phụ nữ mà Mao Lỗ mang đến nhà chứa của ngươi trông như thế nào ?

Người phụ nữ quỳ xuống.

- Tôi biết là con nhỏ đó sẽ gây rắc rối cho tôi mà ! – cô ta khóc òa lên – Nhưng một người phụ nữ yếu ớt như tôi có thể làm được gì, thưa đại nhân! Hắn sẽ cắt cổ tôi, thưa đại nhân! Hãy tha thứ cho tôi, thưa đại

nhân!

Vừa khóc lóc ầm ĩ cô ta vừa dập đầu xuống nền nhà.

- Đừng có mà làm ồn ! – Địch công giận dữ quát lên – Nói đi, người phụ nữ đó trông như thế nào?

- Làm sao tôi biết được người thiếu nữ đó! – cô ta kêu lên – Mao Lỗ đến nhà tôi vào khoảng nữa đêm, tôi thề là tôi chưa bao giờ nhìn thấy cô ta trước đây. Người thiếu nữ đó mặc một chiếc áo nhàu nát và trông có vẻ sợ hãi. Anh Mao nói : " Con gà này không biết gì là tốt cho cô ta! Cô có thể tưởng tượng ra cô ta đi từ chối một người chồng tốt như tôi ? Nhưng tôi sẽ dạy cho cô ta một bài học! " Tôi thấy cô gái có vẻ bị bệnh nặng nên bảo Mao Lỗ để cô ta ở lại một mình vào đêm đó. Đó là cách tôi vẫn thường làm, thưa đại nhân! Tôi luôn muốn mọi người vui lòng. Tôi đưa cô ta vào một căn phòng đẹp. Tôi mang đến cho cô ta cháo và một ấm trà. Tôi còn nhớ chính xác những gì tôi đã nói với cô ấy : " Đi ngủ đi, con gà của tôi! Và đừng lo lắng gì cả, ngày mai mọi chuyện sẽ lại tốt đẹp! " Người phụ nữ lại phát ra một tiếng thở dài.

Ồ, ngài không biết những gì mà cô gái đó gây ra tiếp theo đâu, thưa đại nhân! Tôi cứ nghĩ là sáng hôm sau cô ta sẽ cảm ơn tôi. Nhưng không, khi cô ta tỉnh dậy cô ta bắt đầu đập phá và la hét. Khi tôi bước vào phòng thì cô ta nguyền rủa tôi và anh Mao và gọi chúng tôi là bọn bắt cóc, nói cô ta thuộc về một gia đình gia giáo. Đó luôn là những câu chuyện mà bọn họ nói khi bị đưa vào đây. Phải, có một cách để bọn họ biết được lý do đó là cho họ nếm hương vị của một đoạn dây thừng. Khi cô ta đã câm mồm thì Mao Lỗ đem cô ta rời khỏi đó. Tôi thề đó là tất cả sự thật, thưa đại nhân!

Địch công nhìn bà ta với vẻ khinh miệt. Ông nghĩ bà ta đã bắt giữ và ngược đãi một cô gái sau đó phản ánh rằng tất cả chỉ là muốn tốt cho cô ta. Những nhà chứa rẻ tiền là nơi đầy những tội ác, các nhà chức trách có thể kiểm soát để tránh sự thái hóa của chúng nhưng họ không bao giờ có thể loại bỏ hoàn toàn sự tàn ác đối với những tù nhân bất hạnh. Ông nghiêm khắc nói:

- Ngươi biết rất rõ rằng không được phép giam giữ một cô gái đi lạc. Trong thời gian này ta sẽ để cho ngươi đi. Nhưng ta sẽ kiểm tra câu chuyện của ngươi và nếu ngươi nói dối thì ta sẽ trừng phạt ngươi!.

Người phụ nữ một lần nữa dập đầu trên nền nhà để bày tỏ lòng biết ơn của mình. Địch công ra dấu và Tào Can đưa bà ta ra ngoài. Địch công nghiêm trang nói:

- Đúng vậy, giả thuyết của chúng ta đã chính xác! Vợ của tú tài Đặng còn sống nhưng có lẽ cô ta chết đi thì tốt hơn là rơi vào tay Mao Lỗ! Chúng ta phải bắt Mao Lỗ càng sớm càng tốt và tìm những thông tin

từ tên lưu manh đó. Họ đang ở một nơi gọi là Đảo Ba Cây Sồi ở huyện Tràng Bình, có ai biết nơi đó là nơi nào không ?

Tào Can nói:

- Tôi chưa bao giờ đến đó nhưng tôi đã nghe nói nhiều về nó, thưa đại nhân! Đó là một cụm đảo hay nói đúng hơn là một đầm lầy ở giữa con sông lớn. Các đầm lầy được rừng bao phủ và phần lớn trong năm chìm trong nước. Những nơi cao hơn thì bao gồm một khu rừng rậm cổ thụ. Những kẻ sống ngoài vòng pháp luật tụ tập nơi đó biết các con đường bí mật dẫn đến đó thông qua đường thủy và đầm lầy. Họ thu tiền mãi lộ các tàu thuyền qua lại và thường tấn công vào các ngôi làng dọc theo bờ sông. Họ nói rằng băng cướp nơi đó có hơn bốn trăm người.

- Tại sao triều đình không dẹp tan cái ổ cướp đó? – quan án hỏi với vẻ ngạc nhiên.

Tào Can mím môi trả lời:

- Đó không phải là một nhiệm vụ dễ dàng, thưa đại nhân! Nó đòi hỏi một chiến dịch của thủy quân và sẽ tổn thất rất nhiều sinh mạng. Đầm lầy chỉ có thể tiếp cận bằng thuyền hỏ, thuyền chiến không thể tiến vào vì nước nông. Và những người lính trên thuyền nhỏ sẽ là mục tiêu dễ dàng cho những mũi tên của những kẻ sống ngoài vòng pháp luật. Tôi nghe nói quân đội đã đóng nhiều trạm kiểm soát quân sự dọc theo bờ sông và cho binh lính tuần tra toàn bộ khu vực. Ý đồ là để phong tỏa đầm lầy và buộc những kẻ trong đó phải đầu hàng. Nhưng họ đã ở trong đó nhiều năm nay và họ có nhiều tai mắt trong dân chúng nên rất khó khăn để theo dõi. Cho đến nay vẫn không có dấu hiệu cho thấy bọn cướp đang thiếu lương thực hay những vật dụng cần thiết.

- Đó quả thật là tin xấu thực sự! – Địch công nói. Nhìn Mã Tông và Triệu Thái ông hỏi – Hai ngươi nghĩ có thể đem Mao Lỗ và người phụ nữ ra khỏi nơi đó ?

- Anh bạn Triệu Thái và tôi chắc chắn sẽ làm được điều đó, thưa đại nhân! – Mã Tông vui vẻ trả lời – Đó chính xác là công việc dành cho chúng tôi! Chúng tôi nên đi ngay đến đó để tìm hiểu tình hình!

- Tốt lắm! – Địch công nói – Ta sẽ viết thư giới thiệu hai ngươi với đồng nghiệp của ta là thẩm phán tại Tràng Bình và yêu cầu ông ta giúp đỡ hai ngươi.

Ông lấy bút và nhanh chóng ghi vài dòng vào công văn của tòa án. Sau khi dùng con dấu đóng lên đó ông đưa nó cho Mã Tông và nói:

- Chúc may mắn!

Chương 15

Lão Hồng và Tào Can viếng thăm một người quan trọng

Một vụ giết người diệt khẩu tại phòng giam của tòa án

Sau khi Mã Tông và Triệu Thái đi khỏi, Địch công nói tiếp với lão Hồng và Tào Can:

- Trong khi hai anh bạn của chúng ta tới Tràng Bình chúng ta cũng không thể nhàn rỗi. Trưa nay trong lúc dùng cơm ta đã để toàn bộ thời gian đó suy nghĩ về Lưu Phi Bộ và Hán Dương Hoàng, hai kẻ tình nghi chính của chúng ta về cái chết của cô kỹ nữ. Ta có thể nói với hai ngươi là ta sẽ không ngồi yên tại đây chờ đợi hành động tiếp theo của hai người đó! Ta quyết định sẽ bắt giữ Lưu Phi Bộ ngay ngày hôm nay!

- Chúng ta không thể làm điều đó, thưa đại nhân! – lão Hồng kinh ngạc kêu lên – Chúng ta chỉ mới tình nghi thôi, làm thế nào mà chúng ta có thể…

- Ta chắc chắn sẽ bắt giữ Lưu và ta có trách nhiệm làm điều đó – quan án ngắt lời – Lưu đã có một lời buộc tội nghiêm trọng với giáo sư Đặng tại tòa án và cáo buộc này đến nay đã được chứng minh là sai. Ta thừa nhận rằng không ai có thể đỗ lỗi cho ta nếu để cho vấn đề chìm vào quên lãng, đặc biệt là Lưu làm điều đó vì nỗi đau mất con và giáo sư không đưa ra lời buộc tội ông ta vì tội vu khống.Tuy nhiên pháp luật có quy định là nếu buộc tội sai thì người buộc tội sẽ mang tội vu khống. Luật pháp đã giúp chúng ta trong trường hợp này, và trong trường hợp này thì ta sẽ vận dụng những điều ghi trong pháp luật để giải quyết vấn đề.

Lão Hồng có vẻ lo lắng nhưng Địch công đã lấy bút ra và viết một lệnh bắt giữ Lưu Phi Bộ. Sau đó, ông viết tiếp một tờ thứ hai và nói trong khi viết:

- Đồng thời ta cũng ra lệnh bắt giữ Quan Duy Phong vì đã cho lời khai giả tại tòa án liên quan đến con gái ông ta và giáo sư Đặng. Hai người hãy đi ngay bây giờ cùng với bốn bộ đầu đến nhà của Lưu Phi Bộ và bắt giữ ông ta. Trên đường ra, Hồng, nói với đội trưởng bộ đầu cho hai người của ông ta đến bắt giữ Quan Duy Phong. Hãy cho hai tù nhân vào kiệu kín và mang về đây nhốt vào hai phòng giam riêng biệt

cách xa nhau để họ không thể thông cung! Ta sẽ thẩm vấn cả hai vào phiên tòa chiều nay và ta nghĩ rằng chúng ta sẽ biết được một vài điều gì đó!

Lão Hồng có vẻ nghi ngờ nhưng Tào Can vừa cười vừa nhận xét:

- Nó giống như cờ bạc: nếu bạn có một con xúc xắc tốt thì khi ném ra bạn sẽ có một kết quả tốt đẹp.

Khi lão Hồng và Tào Can đã đi khỏi, Địch công lấy từ ngăn kéo ra tờ giấy có hình bàn cờ vây. Ông không chắc chắn quyết định vừa rồi của ông được hai thuộc hạ của mình tin tưởng. Tuy nhiên, ông cảm thấy mình đã bắt đầu chủ động tấn công. Và hai vụ bắt giữ vừa rồi là cách duy nhất để ông có thể đạt được mục tiêu đó. Ông quay lại chiếc ghế của mình và lấy ra một bàn cờ vây từ chiếc tủ phía sau. Ông sắp xếp những quân cờ màu đen và trắng lên bàn cờ theo như hình vẽ. Ông tin chắc bàn cờ này chính là chìa khóa của câu chuyện mà người vũ công đã chết phát hiện ra. Nó đã có từ bảy mươi năm trước đây và những cao thủ cờ vây đã cố gắng trong vô vọng để phá giải nó. Hạnh Hoa không phải là một người chơi cờ nhưng đã chọn nó thì chắc không phải là về cờ mà nó có một ý nghĩa khác. Nó có thể là điều gì ? Nhíu chặt lông mày, ông bắt đầu sắp xếp các quân cờ và cố gắng tìm lời nhắn ẩn giấu phía sau.

Trong lúc đó lão Hồng đã đưa ra các hướng dẫn về việc bắt giữ Quan Duy Phong cho đội trưởng bộ đầu và cùng với Tào Can đi đến nhà của Lưu Phi Bộ. Bốn bộ đầu theo họ ở một khoảng cách kín đáo cùng với một chiếc kiệu khép kín.

Lão Hồng gõ vào cánh cửa bằng sơn mài màu đỏ to lớn. Khi cánh cửa nhỏ trên cổng mở ra lão Hồng tiến lên và nói:

- Thẩm phán ra lệnh cho chúng tôi gặp ngài Lưu Phi Bộ!

Người gác cổng mở cửa và dẫn hai người đến phòng chờ nhỏ. Ngay sau đó một ông già xuất hiện và tự giới thiệu là quản gia của Lưu Phi Bộ.

- Tôi muốn nói – ông ta nói – việc gặp gỡ có thể không được vì ông chủ của tôi đang ngủ trưa một mình ở trong vườn. Ông ta không muốn bị quấy rầy.

- Chúng tôi được lệnh phải gặp được ông Lưu bằng bất cứ giá nào – lão Hồng nói – Ông tốt hơn là đi đánh thức ông ta nhanh lên!

- Không thể được! – người quản gia kêu lên với vẻ sợ hãi – tôi sẽ bị đuổi việc mất!

- Chỉ cần chỉ chỗ ông ta cho chúng tôi – Tào Can nói khô khốc – sau đó chúng tôi sẽ tự mình đánh thức ông ta. Anh bạn dẫn đường đi! Đừng cản trở chúng tôi thực hiện nhiệm vụ!

Người quản gia quay lại, chòm râu màu xám của ông ta rung rung đầy giận dữ. Ông đi qua một khoảng sân rộng rãi lót gạch màu, phía sau là lão Hồng và Tào Can. Họ đi qua bốn hành lang quanh co để đến một khu vườn có tường cao bao bọc xung quanh. Những chiếc bình sứ lớn trồng các loại hoa quý hiếm đặt trên chiếc sân lót đá cẩm thạch rộng rãi, một khu vườn xinh đẹp với một hồ sen ở chính giữa. Đi vòng quanh hồ, người quản gia đưa họ đến một hòn non bộ ở mặt sau của khu vườn. Hòn non bộ được tạo nên bởi những tảng đá có hình dạng thú vị. Bên cạnh hòn non bộ là một cây thông, một khung tre có cây thường xuân dày quấn quanh. Chỉ vào cây thông, người quản gia nói gắt gỏng:

- Ông sẽ tìm thấy chủ nhân của tôi trong đó. Tôi sẽ chờ ở đây.

Lão Hồng vạch lá cây ra và tiến vào. Phía trong mát mẻ chỉ có một cái ghế dựa bằng mây và một bàn trà nhỏ. Không có ai ở đó.

Hai người nhanh chóng ra gặp người quản gia, lão Hồng nói với vẻ bực bội:

- Đừng có cố gắng lừa chúng tôi! Ông Lưu không có ở đó!

Người quản gia có vẻ sợ hãi. Ông ta suy nghĩ một lúc rồi trả lời:

- Ông ta đã đi đến thư viện.

- Đừng có nói quanh co nữa! – Tào Can nói – dẫn đường!

Người quản gia một lần nữa đưa họ qua một hành lang dài. Ông ta dừng lại trước một cánh cửa bằng gỗ mun đen, trang trí những hoa văn phức tạp bằng kim loại. Ông ta gõ cửa nhiều lần nhưng không thấy trả lời. Sau đó, ông đẩy cửa nhưng nó đã bị khóa.

- Tránh ra!

Tào Can hét lên với vẻ bực tức. Anh lấy ra một gói nhỏ chứa các dụng cụ từ tay áo của mình và bắt đầu mở khóa. Sau một tiếng click anh đẩy cánh cửa mở ra. Họ nhìn thấy một thư viện rộng rãi với nội thất sang trọng. Những chiếc ghế và các tủ sách cao đều được làm bằng gỗ mun chạm khắc công phu. Nhưng không có ai ở đó.

Tào Can đi thẳng đến bàn viết. Tất cả ngăn kéo đã được mở, trên tấm thảm lót sàn màu xanh nằm rãi rác các bức thư và bao thư.

- Có một tên trộm đã vào đây! – người quản gia kêu lên.

- Không có tên trộm nào cả! – Tào Can ngắt lời – Những ngăn kéo không bị phá vỡ. Nó đã được mở ra bằng chìa khóa.

Người quản gia đưa bàn tay run rẫy chỉ vào một bức tranh treo giữa hai tủ sách. Tào Can bước đến và kéo bức tranh sang một bên. Cánh cửa sắt vuông trên tường đằng sau bức tranh không bị khóa. Nhưng

hộc tủ bên trong trống rỗng.

- Ổ khóa này chưa được mở hoặc… - Tào Can nhận xét với lão Hồng – chúng ta sẽ tìm kiếm ở toàn bộ ngôi nhà nhưng tôi e rằng con chim đã bay mất!

Lão Hồng gọi bốn bộ đầu và họ lục soát toàn bộ ngôi nhà thậm chí nơi ở của những người phụ nữ. Tuy nhiên Lưu Phi Bộ tựa hồ tan biến vào không khí và không có ai nhìn thấy ông ta sau bữa ăn trưa.

Hai người quay trở về tòa án trong tâm trạng buồn rầu. Trong sân tòa án họ gặp đội trưởng bộ đầu, người này nói đã bắt giữ Quan Duy Phong không một chút khó khăn. Hiện nay hắn ta đã bị nhốt vào tù.

Họ tìm thấy Địch công trong văn phòng riêng của ông, vẫn còn đang nghiên cứu ván cờ.

- Quan Duy Phong đã bị bắt giam, thưa đại nhân – lão Hồng báo cáo – nhưng Lưu Phi Bộ biến mất không một dấu vết.

- Biến mất? – quan án hỏi với vẻ ngạc nhiên.

- Và mang theo người tất cả tiền bạc của mình cùng những giấy tờ quan trọng! – Tào Can nói thêm – Ông ta đã lẻn ra ngoài theo cổng vườn mà không cho bất cứ ai biết.

Địch công giận dữ đấm tay lên bàn.

- Ta đã quá muộn! – ông thốt lên một cách buồn bã. Ông đứng lên và bắt đầu đi lại trong phòng. Sau một thời gian ông dừng lại và nói một cách giận dữ:

- Tất cả là lỗi của thằng nhóc ngớ ngẫn họ Đặng! Nếu mà ta sớm biết giáo sư Đặng vô tội … Ông giận dữ kéo bộ râu của mình. Sau đó ông đột nhiên nói:

- Tào Can, đi tìm và mang người thư ký của ngài Ủy viên Lương đến đây, nhanh lên. Vẫn còn thời gian để đặt câu hỏi với anh ta trước khi phiên tòa bắt đầu.

Sau khi Tào Can vội vã đi ra, ông nói tiếp với lão Hồng:

- Sự biến mất của Lưu đúng là một trở ngại xấu, Hồng! Một vụ giết người là quan trọng nhưng vẫn còn có những việc quan trọng khác !

Lão Hồng muốn yêu cầu quan án giải thích thêm về nhận xét vừa rồi nhưng nhìn khuôn mặt kín như bưng của Địch công ông ta đành bỏ dở ý định đó. Quan án tiếp tục đi lại quanh phòng sau đó ông chắp tay sau lưng và đứng trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Thật ngạc nhiên chỉ trong một thời gian ngắn Tào Can đã quay lại cùng với Lương Phan. Người thanh niên thậm chí còn có vẻ lo lắng hơn lần đầu quan án nhìn thấy anh ta. Địch công dựa vào bàn làm

việc và không mời Lương Phan ngồi xuống. Khoanh tay trước ngực và nghiêm nghị nhìn chàng thanh niên, ông nói:

- Lần này ta sẽ nói chuyện một cách thẳng thắn, anh Lương. Ta nói với anh rằng ta nghi ngờ anh liên can vào một tội ác đê hèn. Bởi vì ta muốn tôn trọng tình cảm đối với ngài Ủy viên già nên ta hỏi anh tại đây chứ không phải là trong tòa án.

Mặt Lương bất chợt tái mét. Anh muốn nói gì đó nhưng quan án đưa tay lên.

- Trước hết – ông nói tiếp – câu chuyện cảm động về việc chi tiêu thiếu thận trọng của ngài Ủy viên cũng có thể được giải thích như là một nỗ lực để che đậy thực tế là ngươi đang lợi dụng quyền hạn của mình để chiếm đoạt tiền của ông ta. Thứ hai, ta tìm thấy trong phòng của người vũ công đã chết, Hạnh Hoa, những bức thư tình viết tay của ngươi. Những bức thư gần đây nhất đã chứng minh là ngươi muốn cắt đứt quan hệ với cô ta. Có lẽ vì ngươi đã yêu Liễu Hạ, con gái của Hán Dương Hoàng.

- Làm thế nào mà ngài biết được ? – Lương Phan kêu lên – Chúng tôi…

Nhưng một lần nữa Địch công cắt ngang lời anh ta:

- Ngươi không thể giết chết người vũ công bởi vì ngươi không có mặt trên chiếc thuyền hoa. Nhưng ngươi có liên lạc với cô ta và thậm chí còn gặp gỡ bí mật với cô ta trong phòng của ngươi. Ngươi dễ dàng đưa cô ta vào phòng mình bằng cửa sau của khu vườn. Không, ta không muốn nói thế! Ta muốn nói là ta không quan tâm đến cuộc sống riêng tư của ngươi, những trò giải trí của ngươi ở phố cây Liễu. Nhưng ngươi phải nói cho ta biết tất cả về mối quan hệ của ngươi với người vũ công đã chết. Một người đàn ông trẻ tuổi dại dột đã cản trở việc điều tra của ta và ta không muốn điều đó lặp lại lần nữa! Nói tất cả sự thật cho ta biết!

- Điều đó không phải là sự thật, tôi thề đấy, thưa đại nhân! – chàng thanh niên khóc lớn và giơ tay lên với vẻ tuyệt vọng – Tôi không hề biết cô vũ công đó và tôi chưa từng chiếm đoạt dù chỉ một đồng từ chủ tôi! Tôi thừa nhận là có yêu Liễu Hạ và hy vọng là mối tình đó sẽ được đáp lại. Tôi chưa bao giờ nói chuyện với cô ta nhưng tôi thường xuyên nhìn thấy cô ấy trong chùa và.. nhưng đại nhân đã biết được bí mật sâu thẳm này của tôi, ngài phải biết rằng những chuyện còn lại là không đúng sự thật!

Địch công đưa cho anh ta một bức thư lấy từ nơi người vũ công đã chết và hỏi:

- Ngươi viết bức thư này phải không ?

Lương Phan cẩn thận kiểm tra bức thư. Sau khi trả bức thư lại cho quan án, anh ta bình tĩnh nói:

- Những chữ viết tay này nhìn thoáng qua giống như chữ của tôi, thậm chí còn có những đặc điểm riêng đặc thù. Tuy nhiên không phải do tôi viết. Người giả mạo bức thư này hẳn phải có rất nhiều bút tích của tôi để có thể làm giả bức thư này. Đó là tất cả những điều tôi có thể nói!

Quan án nhìn anh ta với vẻ hoài nghi và nói cộc lốc:

- Quan Duy Phong đã bị bắt và ta sẽ thẩm vấn ông ta. Ngươi phải tham gia buổi xử án. Ngươi có thể vào hội trường tòa án ngay bây giờ.

Khi người thanh niên đã đi khỏi, lão Hồng nhận xét:

- Tôi nghĩ rằng anh ta nói sự thật, thưa đại nhân!

Địch công không có phản ứng. Ông ra hiệu cho lão Hồng giúp ông thay quan phục để thăng đường.

Ba hồi chiêng vang lên báo hiệu buổi xử án vào ban đêm bắt đầu. Địch công rời khỏi văn phòng riêng của mình theo sau là lão Hồng và Tào Can. Khi ông ngồi sau bàn xử án thì thấy trong công đường có khoảng hơn chục người tham dự. Người dân của Hán Dương rõ ràng không nghĩ rằng có thể nghe được những tin tức giật gân nữa. Tuy nhiên, ông nhận thấy Hán Dương Hoàng và Lương Phan đứng ở hàng ghế đầu và phía sau họ là ông chủ Sô.

Ngay sau khi ra hiệu cho mọi người yên lặng, ông lấy một tờ giấy và điền vào ra lệnh cho cai ngục dẫn Quan Duy Phong đến trước công đường.

Quan Duy Phong hoàn toàn bình tĩnh mặc dù bị bắt. Ông ta nhìn quan án một cách trơ tráo sau đó quỳ xuống và trả lời bằng giọng nói bình thản những câu hỏi liên quan đến tên tuổi và nghề nghiệp của mình. Sau đó, Địch công nói:

- Ta đã có bằng chứng ngươi đã khai dối tại tòa án này. Chính ngươi đã thuyết phục giáo sư Đặng mua con gái của ngươi. Ngươi có muốn nghe bằng chứng hay là thú nhận sự thật ?

- Kẻ hèn này – Quan Duy Phong trả lời trân trọng – thừa nhận mình đã nói dối, thưa đại nhân. Tôi cho phép mình khai dối để nhằm mục đích giúp đỡ cho người bạn đồng thời là người bảo trợ của tôi là ông Lưu Phi Bộ trong vụ kiện với giáo sư Đặng. Theo luật pháp tôi có thể được tại ngoại nếu nộp một số tiền và tôi xin được nộp số tiền đó. Không nghi ngờ gì ông Lưu Phi Bộ sẽ nộp số tiền đó cho tôi để tôi được tại ngoại.

- Thứ hai – Địch công nói – tòa án này có bằng chứng cho thấy ngươi đã lợi dụng sự lú lẫn của ngài Ủy viên do tuổi già để thuyết phục ông

ta tham gia vào các giao dịch tài chính thiếu thận trọng nhằm trục lợi cá nhân.

Cáo buộc thứ hai này có vẻ chẳng nhằm nhò gì đối với Quan Duy Phong. Ông ta điềm tĩnh nói:

- Tôi xin bác bỏ cáo buộc tôi đã lừa đảo ông Lương, thưa đại nhân. Ông Lưu Phi Bộ với thiệu tôi với ông Lương và theo lời khuyên của ông Lưu thì ông Lương nên bán một số bất động sản mà theo ý kiến chuyên gia của ông Lưu thì trong tương lai nó sẽ bị sụt giảm giá trị. Ông Lưu có thể cung cấp bằng chứng cho quý tòa.

- Ta không thể làm được điều đó – Địch công nói cộc lốc – ông Lưu Phi Bộ đã bỏ đi mà không báo trước đồng thời mang theo toàn bộ tiền bạc và giấy tờ.

Quan Duy Phong đứng bật dậy. Khuôn mặt ông ta đột nhiên tái xanh, ông hét lên:

- Ông ta đã đi đâu? Đến kinh thành à ?

Đội trưởng bộ đầu muốn nhấn Quan quỳ xuống nhưng quan án lắc đầu. Ông nói:

- Ông Lưu đã biến mất và người trong gia đình không ai biết ông ta đi đâu.

Quan Duy Phong đã không còn tự chủ nữa. Mồ hôi trên trán túa ra. Ông ta lẩm bẩm như tự nói với chính mình:

- Lưu đã bỏ trốn …

Sau đó ông ta ngước nhìn lên quan án và chậm rãi nói:

- Trong trường hợp này thì tôi muốn xem xét lại những lời khai trước đây của mình.

Ông ta ngập ngừng một lúc lâu rồi nói tiếp:

- Tôi xin đại nhân cho tôi một chút thời gian để suy nghĩ.

- Yêu cầu của ngươi được chấp thuận – Địch công trả lời ngay. Ông nhìn thấy vẻ van nài điên cuồng trong mắt Quan.

Khi Quan đã được dẫn về nhà giam. Địch công cầm búa lên chuẩn bị đập xuống để tuyên bố bãi đường. Nhưng ngay lúc đó ông chủ Sô tiến lên phía trước cùng với hai thành viên trong phường hội của mình. Ông trình bày một vụ kiện về vấn đề buôn bán ngọc. Một đại lý ngọc bán cho các người thợ một khối ngọc bích nhưng khi tách nó ra thành từng miếng nhỏ thì phát hiện chúng có khiếm khuyết nên những thợ ngọc từ chối trả tiền. Nhưng sau khi tách nó ra thì không thể trả về cho người bán. Sô đã đề nghị họ thỏa thuận với nhau nhưng cả hai bên đều khăng khăng giữ ý kiến của mình và không chấp nhận thỏa thuận.

Địch công kiên nhẫn lắng nghe lời giải thích dài dòng của cả hai bên. Quan sát hành lang tòa án ông nhận thấy Hán Dương Hoàng đã đi khỏi tòa án. Khi Sô một lần nữa tóm tắt vụ án, Địch công nói chuyện với hai đại lý và các thợ ngọc:

- Tòa án này thấy cả hai bên đều có lỗi. Đại lý là một chuyên gia mà không nhận thấy khối ngọc đã bị lỗi khi ngươi mua nó và các thợ ngọc là những người có nhiều kinh nghiệm đúng ra phải phát hiện ra những khiếm khuyết mà không cần cắt ngọc ra. Đại lý đã mua khối ngọc với giá mười miếng bạc và bán cho thợ ngọc với giá mười lăm miếng bạc. Tòa án ra lệnh cho đại lý phải trả lại cho thợ ngọc mười miếng bạc, những mảnh ngọc đã cắt ra được chia đều cho hai bên và mỗi bên chịu thiệt hai miếng rưỡi bạc. Như vậy số bạc năm miếng đó là tiền phạt cho sự thiếu chuyên nghiệp của các ngươi.

Ông đập búa và tuyên bố bãi đường.

Trở lại văn phòng riêng của mình Địch công nói với lão Hồng và Tào Can với vẻ thỏa mãn:

- Quan Duy Phong muốn nói với ta một điều gì đó nhưng hắn không dám tiết lộ giữa công đường. Có một quy tắc là cấm thẩm phán tra hỏi tù nhân riêng tư nhưng trong trường hợp này ta cảm thấy hợp lý để thực hiện một trường hợp ngoại lệ. Ta muốn gặp hắn ta ngay bây giờ để xem hắn ta nói như thế nào về trường hợp bỏ trốn của Lưu Phi Bộ. Bây giờ chúng ta sẽ biết được nhiều hơn.

Đột nhiên cánh cửa mở tung và đội trưởng chạy vào, phía sau là cai ngục của nhà giam. Họ vừa thở hỗn hễn vừa nói:

- Quan Duy Phong đã tự sát, thưa đại nhân!

Địch công đấm tay lên bàn. Ông quát vào mặt cai ngục:

- Tại sao không kiểm tra kỹ trên người hắn, đồ ngu?

Cai ngục quỳ xuống:

- Tôi thề rằng không hề có cái bánh ngọt đó ở trên người hắn ta khi tôi nhốt hắn vào phòng giam, thưa đại nhân! Ai đó đã lén lút mang cái bánh độc đó vào phòng giam!

- Như vậy ngươi thừa nhận đã có một vị khách đến phòng giam! – quan án hét lên.

- Không có ai từ bên ngoài đi vào phòng giam cả, thưa đại nhân! – cai ngục khóc nức nở - đó quả là một câu đố bí ẩn!

Địch công đứng lên và đi ra cửa, phía sau là lão Hồng và Tào Can. Ông băng ngang sân đi vào hành lang phía sau tòa án và đi vào khu vực phòng giam. Cai ngục cầm chiếc đèn lồng dẫn đường.

Quan Duy Phong nằm sóng soài trên nền nhà trước chiếc giường nhỏ bằng gỗ. Ánh sáng từ chiếc đèn lồng rọi sáng khuôn mặt méo mó, trên đôi môi hắn ta ứa ra nước bọt và máu. Cai ngục lặng lẽ chỉ vào một chiếc bánh hình tròn nằm trên sàn nhà cạnh tay phải của Quan. Chiếc bánh bị mất một miếng, rõ ràng Quan đã cắn vào đó và chỉ một miếng duy nhất. Địch công cúi xuống nhìn kỹ chiếc bánh. Đó là một chiếc bánh nhân đậu xanh bình thường mà tất cả các nơi bán bánh ngoài chợ đều bán. Nhưng điểm khác biệt duy nhất là trên mặt bánh thay vì dấu hiệu của nơi làm bánh thì lại có hình một bông sen nhỏ.

Quan án gói chiếc bánh trong khăn tay của ông và bỏ vào tay áo. Ông quay lại và âm thầm trở về văn phòng của mình.

Lão Hồng và Tào Can lo lắng nhìn vào khuôn mặt trầm ngâm của Địch công khi ông ngồi xuống bàn. Địch công biết rằng dấu hiệu của hoa sen không phải dành cho Quan bởi vì bóng tối trong phòng giam đã mang đến cho Quan một món quà chết người. Bông hoa sen đó là dành cho ông, thẩm phán của Hán Dương! Đó là một lời cảnh cáo từ Bạch Liên giáo! Ông nói bằng một giọng mệt mỏi:

- Quan đã bị giết để diệt khẩu. Chiếc bánh tẩm độc đã được trao cho hắn từ một người trong tòa án. Chúng ta có nội gián trong tòa án này!

Chương 16

Hai kẻ lang thang quậy phá ở Tràng Bình

Một cuộc cướp thuyền lặng lẽ trên sông

Mã Tông và Triệu Thái đã nghiên cứu trong tòa án một bản đồ của Hán Dương và đề ra một kế hoạch tạm thời cho chuyến thám hiểm của họ.

Họ chọn hai con ngựa khỏe mạnh và rời khỏi thị trấn ở cổng thành phía đông. Sau khi ra khỏi thị trấn họ đi về phía cánh đồng trong khoảng hơn nửa giờ hoặc lâu hơn. Sau đó, Mã Tông dừng ngựa và nói:

- Đừng có nghĩ rằng chúng ta đi tắt qua cánh đồng lúa tại đây, chúng ta nên đi đến bờ sông sát biên giới. Sau khoảng mười lăm dặm về phía hạ lưu là trạm kiểm soát quân sự tại cây cầu.

- Đúng là như thế - Triệu Thái đồng ý.

Hai người đàn ông cưỡi ngựa dọc theo con đường hẹp dẫn qua cánh đồng. Trời rất nóng và oi bức, họ vui mừng khi thấy một thôn nhỏ. Họ uống nước từ giếng nước mà một người nông dân tốt bụng múc lên cho họ, sau đó cho người nông dân một vài đồng để nhờ ông ta chăm sóc giùm ngựa. Khi người nông dân đắt ngựa đi khỏi hai người liền vò cho tóc mình rối bù lên và dùng một miếng vải buộc lại. Sau đó họ thay thế hai đôi ủng cưỡng ngựa bằng dép rơm mà họ mang theo. Trong khi xắn tay áo Triệu Thái nói:

- Này, người anh em! Điều này làm cho tôi nhớ lại ngày xưa khi chúng ta vẫn còn trong rừng với nhau!

Mã Tông vỗ vai Triệu Thái sau đó mỗi người rút một cây tre dài từ hàng rào gần đó và họ đi xuống bờ sông.

[image]
Mã Tông và Triệu Thái ở Tràng Bình

Một người ngư dân già đang phơi lưới đánh cá tại đó. Ông ta đồng ý chở họ sang bên kia sông với giá hai đồng. Trong khi trả tiền Mã Tông hỏi:

- Không có bọn lính ở xung quanh đây chứ ?

Ông già nhìn họ với vẻ sợ hãi. Ông lắc đầu và vội vã quay lại thuyền.

Hai người đi qua một bãi sậy cao cho đến khi họ vào một con đường

quanh co. Triệu Thái nói:

- Theo bản đồ thì con đường này sẽ dẫn đến ngôi làng.

Họ vác cây gậy tre trên vai và vừa đi vừa huýt sáo một bài hát thô tục. Sau nửa giờ họ đã nhìn thấy ngôi làng.

Mã Tông đi trước và bước vào một quán rượu nhỏ. Anh nặng nề ngồi xuống một chiếc ghế dài bằng gỗ và hét lên kêu mang rượu đến. Sau đó, Triệu Thái bước vào. Sau khi ngồi xuống đối diện với Mã Tông anh nói:

- Tôi đã quan sát xung quanh đây, tất cả đều an toàn!

Bốn người nông dân già ngồi ở cái bàn gần đó nhìn hai người khách mới đến với vẻ sợ hãi. Một người đưa tay ra làm dấu hiệu ám chỉ những tên cướp đường. Người ngồi bên cạnh gật đầu đồng ý.

Chủ quán mang đến hai cốc rượu. Triệu Thái nắm lấy tay áo ông ta và quát:

- Ngươi nghĩ sao thế, đồ đần độn ? Muốn đi lại nhiều lần để mang rượu à ?

Chủ quán lê bước ra ngoài. Ông quay trở lại với đứa con trai mang theo một bình rượu to và hai cái muôi bằng tre có tay cầm dài.

- Đó là tốt đấy! – Mã Tông nói – Không có rối lên với chén và bình!

Họ nhúng muôi vào bình rượu và uống một cách tham lam, cuộc đi bộ dài làm cho họ khát khô cổ. Chủ quán mang đến một đĩa rau muối. Triệu Thái gắp một ít. Anh nhận thấy nó được trộn với tỏi và ớt đỏ. Anh liếm môi và vui vẻ nói:

- Anh bạn, món ăn ở đây đúng là tốt hơn những món chúng ta ăn ở thị trấn!

Mã Tông gật đầu vì cái miệng đã chứa đầy thức ăn. Khi bình rượu đã cạn hơn nửa họ ăn mỗi người một bát mì lớn và uống trà. Vị đắng của trà làm họ cảm thấy dễ chịu. Họ đứng lên và kêu chủ quán tính tiền. Chủ quán vội vã từ chối và nói rằng được phục vụ họ là một vinh dự lớn cho quán của ông ta. Nhưng Mã Tông nhất quyết trả tiền kèm theo một số tiền thưởng hào phóng.

Hai người bạn đi ra ngoài. Họ tìm đến một gốc cây to có bóng mát và chẳng mấy chốc đã ngáy vang.

Mã Tông bị đánh thức bởi một cú đá vào chân. Anh ngồi dậy nhìn quanh và chọc vào hông Triệu Thái để đánh thức. Năm người đàn ông vũ trang với những cây gậy trên tay đang đứng xung quanh họ, phía ngoài là dân làng. Họ lồm cồm bò dậy.

- Chúng tôi là bộ đầu của Tràng Bình! – một người đàn ông tầm thước

quát to – Hai người là ai và từ đâu đến ?

- Ngươi mù à ? – Mã Tông trả lời ngạo mạn – Ngươi không thấy rằng ta chính là Thống đốc của tỉnh này đang cải trang để vi hành ?

Đám đông khán giả phá lên cười. Đội trưởng giơ gậy lên để đe dọa. Mã Tông nhanh chóng tóm lấy hắn và giơ lên khỏi đầu, lắc cho hắn phải la lên cầu xin. Các bộ đầu định đến giúp cho đội trưởng nhưng Triệu Thái thọc gậy vào giữa hai chân của một gã cao lớn và hất gã hắn. Quơ gậy một vòng trên đầu những tên khác và chuẩn bị đập xuống làm cho những tên kia bỏ chạy tứ tán trong tiếng reo hò chế giễu của đám đông. Triệu Thái chạy đuổi theo và chửi bới ầm ĩ.

Đội trưởng không phải là kẻ hèn nhát, ông ta chiến đấu với Mã Tông và tung một vài cú đá khó chịu nhưng Mã Tông tóm được chân ông ta và hất ông ngã nhào. Mã Tông né tránh vài cú gậy vụt vào đầu của đội trưởng và quật một gậy vào tay ông ta. Đội trưởng đánh rơi gậy và định dùng tay không chiến đấu tiếp, một vài gậy của Mã Tông vào tay và mông của ông ta làm cho ông ta phải từ bỏ ý định này và nhanh chóng bỏ chạy.

Sau một lúc Triệu Thái quay trở lại.

- Mấy tên khốn kiếp đó đã chạy thoát ! – anh thở hổn hển.

- Các anh đã cho bọn chúng một bài học! – một người nông dân già nhận xét.

Người chủ quán đã quan sát mọi chuyện từ một khoảng cách an toàn. Bây giờ ông ta tiến đến cạnh Triệu Thái và thì thầm với vẻ cầu khẩn:

- Hai người tốt hơn là nên đi nhanh. Thẩm phán có các binh lính ở đây và bọn họ sẽ nhanh chóng tóm lấy hai người.

Triệu Thái gãi đầu.

- Tôi không biết điều đó ! – anh trả lời một cách buồn bã.

- Đừng lo lắng! – chủ quán thì thầm – Con trai tôi sẽ đưa hai người đến bờ sông. Có một chiếc thuyền ở gần đó. Trong khoảng hai hoặc ba giờ nữa hai người sẽ đến đảo Ba Cây Sồi. Những người ở đó sẽ giúp đở các anh, cứ nói là lão Tào giới thiệu!

Họ vội vàng cảm ơn. Chẳng mấy chốc họ đã đi xuyên qua cánh đồng lúa, phía sau là con trai của chủ quán. Sau khi vượt qua những cánh đồng lầy lội, con trai của chủ quán dừng lại. Chỉ vào một hàng cây phía trước anh ta nói:

- Anh sẽ tìm thấy một chiếc thuyền giấu trong lạch nước. Đừng lo lắng, cứ chèo theo con lạch đó và chú ý tránh những xoáy nước!

Mã Tông và Triệu Thái dễ dàng tìm thấy chiếc thuyền giữa những bụi

cây. Họ lên thuyền và Mã Tông chèo nó theo con lạch dưới những hàng cây thấp. Đột nhiên họ nhìn thấy dòng sông.

Mã Tông chèo ra khỏi con lạch và họ trôi dạt trên một con sông bùn đục ngầu, bờ sông bên kia có vẻ rất xa.

- Chiếc thuyền quá nhỏ bé so với con sông! – Triệu Thái hỏi với vẻ lo lắng.

- Đừng lo lắng, người anh em! – Mã Tông cười và đáp – Hãy nhớ rằng tôi là một người gốc Giang Tô. Tôi sinh ra và lớn lên trên một chiếc thuyền!

Anh chèo một cách mạnh mẽ để tránh một xoáy nước. Họ đã ra giữa sông, bờ sông bên kia với một hàng sậy xuất hiện như một đường viền mỏng ở xa xa. Sau đó nó hoàn toàn biến mất và xung quanh họ chỉ còn nước sông màu nâu.

- Nhìn thấy nước khiến tôi buồn ngủ! – Triệu Thái nói một cách gắt gỏng. Anh nằm xuống trên thuyền. Trong hơn một giờ không ai nói gì và Triệu Thái đã ngủ. Mã Tông tập trung vào việc chèo thuyền. Đột nhiên anh gọi:

- Hãy nhìn xem, có màu xanh của lá cây phía trước!

Triệu Thái ngồi dậy. Anh nhìn thấy một khoảng xanh phía trước, cao hơn mặt nước chừng một bàn chân và mọc đầy cỏ dại. Sau nửa giờ họ thấy mình len lỏi giữa những hòn đảo lớn mọc đầy cây dâu. Xung quanh họ vang lên những tiếng kêu kỳ quái của các loài chim nước. Triệu Thái lắng nghe một cách chăm chú. Đột nhiên anh nói:

- Đó không phải là tiếng kêu bình thường! Chính là tín hiệu bí mật mà quân đội sử dụng khi đi thám thính!

Mã Tông lẩm bẩm điều gì đó. Anh gặp khó khăn khi điều khiển chiếc thuyền qua một con lạch quanh co. Đột nhiên mái chèo bị kéo ra khỏi tay anh. Chiếc thuyền rung chuyển dữ dội. Một cái đầu ướt nhẹp nổi lên cạnh mạn thuyền, hai cái đầu khác cũng nổi lên cạnh đó.

- Ngồi yên hoặc chúng tôi sẽ lật thuyền – một giọng nói gắt gỏng vang lên – Bạn là ai ?

- Lão Tào ở ngôi làng cạnh dòng sông bảo chúng tôi đến đây – Mã Tông nói – Chúng tôi đã gặp rắc rối với những tên bộ đầu ở đó.

- Kể câu chuyện của anh cho đội trưởng! – người đàn ông nói và buông mái chèo ra – Chèo thẳng về phía trước.

Sáu người đàn ông vũ trang đứng chờ họ trên bờ. Trong ánh sáng của ngọn đèn lồng mà người cầm đầu đang cầm trên tay, Triệu Thái thấy họ mặc đồng phục của quân đội nhưng không có bất kỳ dấu hiệu nào. Họ dẫn cả hai đi qua một khu rừng rậm.

Chẳng mấy chốc họ nhìn thấy ánh sáng le lói giữa rừng. Họ đi đến một bãi đất trống rộng lớn. Khoảng một trăm người ngồi vây quanh một đống lửa trại và nấu cháo trong những cái chậu sắt. Tất cả đều trang bị vũ khí đến tận răng. Họ được đưa đến chỗ một nhóm bốn người đàn ông đang ngồi trên ghế gỗ dưới gốc ba cây sồi già.

- Đây là hai kẻ xâm nhập mà lính gác của chúng ta báo cáo, đội trưởng! – người cầm đầu nhóm sáu người đó báo cáo.

Người đàn ông được gọi là đội trưởng là một anh chàng vai rộng mặc chiếc áo khoác ngắn và quần da màu đen. Mái tóc hắn ta buộc một chiếc khăn màu đỏ. Nhìn cả hai với ánh mắt độc ác, hắn quát :

- Nói, thằng khốn! Tên của ngươi ? Đến từ đâu ? Tại sao ? Tất cả câu chuyện!

Hắn ta nói với giọng của một sĩ quan quân đội. Triệu Thái nghĩ rằng có thể hắn là một sĩ quan đào ngũ.

- Tên tôi là Tông Bảo, đội trưởng – Mã Tông nói với một nụ cười lấy lòng mọi người – Tôi và anh bạn của tôi là những người anh em của rừng xanh.

Sau đó anh kể lại họ đã đánh nhau thế nào với những bộ đầu và làm thế nào ông chủ quán đưa họ đến đảo Ba Cây Sồi. Anh nói thêm rằng họ sẽ rất vinh dự nếu được đội trưởng nhận làm thủ hạ.

- Đầu tiên chúng ta sẽ kiểm tra câu chuyện của anh! – Đội trưởng nói và quay sang những người khác – Hãy cho họ ăn và canh chừng cẩn thận!

Mỗi người được phát cho một bát cháo sau đó dẫn sang một khu rừng khác nhỏ hơn. Ánh sáng từ ngọn đuốc chiếu sáng một ngôi lều. Trước lều có một người đàn ông đang ngồi xổm trên cỏ ăn cơm. Ở gần đó là một cô gái mặc chiếc áo khoác màu xanh và chiếc quần của phụ nữ nông dân đang quỳ dưới gốc cây, cô cũng đang bận rộn với đôi đũa của mình.

- Hai người không được rời khỏi đây! - Bảo vệ cảnh báo họ và bỏ đi.

Mã Tông và Triệu Thái ngồi xuống đối diện với người đàn ông ngồi xổm, người này nhìn họ một cách buồn rầu.

- Tên tôi là Tông Bảo – Mã Tông nói với vẻ thân thiện – Tên anh bạn là gì ?

- Mao Lỗ - người kia trả lời bằng giọng cáu kỉnh. Hắn ném chiếc bát không về phía cô gái và quát – Rửa sạch nó.

Cô gái đứng lên không nói một lời và nhặt lấy chiếc bát. Cô chờ cho Mã Tông và Triệu Thái ăn xong để lấy bát đi rửa. Mã Tông nhìn cô và đánh giá. Cô có vẻ buồn bã và đi lại có đôi chút khó khăn nhưng dễ

dàng nhận ra là cô rất đẹp. Mao Lỗ nhìn Mã Tông và cau mày giận dữ. Hắn nói một cách cộc cằn:

- Không phải giành cho anh! Đó là vợ tôi!

- Một con điếm xinh đẹp! – Mã Tông nhận xét với vẻ thờ ơ – Nghe này, tại sao họ giữ chúng tôi ở đây? Người ta nghĩ rằng chúng tôi là tội phạm à ?

Mao Lỗ nhổ nước bọt xuống đất. Hắn nhìn xung quanh rồi hạ giọng :

- Bọn chúng còn lâu mới là kẻ thân thiện, người anh em! Vài ngày trước tôi đến đây cùng với một người bạn của tôi, một người tốt. Chúng tôi muốn gia nhập cùng với bọn họ. Tên đội trưởng hỏi chúng tôi đủ các loại câu hỏi. Bạn tôi bực mình và đã phản ứng lại. Và các anh biết điều gì đã xảy ra?

Mã Tông và Triệu Thái lắc đầu. Mao Lỗ kéo ngón tay qua cổ họng của mình.

- Chỉ cần thế đấy ! – gã nói một cách chua chát – Bọn chúng đưa tôi đến đây và canh giữ như tù nhân. Đêm qua có hai tên đến đây và kéo vợ tôi đi. Tôi phải đánh nhau với chúng để bảo vệ vợ mình, sau đó vệ sĩ đến và nói bọn chúng đang xử lý kỷ luật hai tên kia. Ngoài chuyện đó ra thì bọn chúng là một đám ô hợp. Tôi xin lỗi, tôi nhổ vào bọn chúng!

- Sao thế ? – Triệu Thái hỏi – Tôi nghĩ rằng bọn chúng là một bọn cướp và sẵn sàng chào đón những người như chúng tôi!

- Anh đi mà yêu cầu bọn chúng ! – Mao Lỗ chế nhạo.

Cô gái xuất hiện và đặt bát cơm dưới gốc cây. Mao Lỗ gầm lên với cô ta:

- Cô không nói chuyện với tôi ?

- Ngươi tự sướng đi! Cô gái bình tĩnh trả lời và bước vào túp lều. Mao Lỗ tức tối đỏ bừng khuôn mặt nhưng không đi theo cô ta. Hắn vừa nguyền rủa vừa nói:

- Tôi đã cứu giúp cuộc đời của con điếm này! Và tôi nhận được gì nào? Không có gì ngoài một khuôn mặt cáu kỉnh ! Có lẽ nên dạy dỗ cô ta với dây thừng nhưng cô ta gầy quá!

- Một người phụ nữ cần phải có sợi dây đằng sau giúp cô ta đi đúng hướng trước khi anh khuất phục được cô ta – Mã Tông nhận xét với vẻ triết lý.

Mao Lỗ đứng lên và bước tới một gốc cây lớn. Hắn đá một đống lá cây lại với nhau và nằm xuống. Mã Tông và Triệu Thái tìm thấy một đống lá khô gần hàng rào. Chẳng mấy chốc họ đã ngủ say.

Triệu Thái bị đánh thức bởi ai đó thổi vào tai anh. Mã Tông thầm thì vào tai Triệu Thái:

- Tôi đã đi xem xét rồi, người anh em. Hai chiếc thuyền lớn neo tại lạch chính, tất cả đã sẵn sàng cho chuyến đi vào sáng mai. Không có ai canh gác. Chúng ta có thể đem theo Mao Lỗ và cô gái cùng lên thuyền. Nhưng chúng ta không thể lái con thuyền lớn này ra khỏi lạch để ra sông. Đây là một việc đòi hỏi kỹ năng.

- Hãy ẩn trong khoang thuyền! – Triệu Thái thì thầm – Ngày mai, khi bọn chúng đã cho thuyền ra giữa sông chúng ta sẽ cho bọn chúng một sự ngạc nhiên.

- Tuyệt vời ! – Mã Tông hồ hởi thốt lên – Hoặc là chúng ta bắt được chúng hay bọn chúng bắt được chúng ta. Đó là một việc đơn giản và tôi thích thế. Phải, mọi chuyện không thể nào tiến hành trước lúc bình minh. Chúng ta vẫn có thể ngủ thêm một chút.

Chẳng mấy chốc họ lại ngáy vang.

Một giờ trước lúc bình minh, Mã Tông thức dậy. Anh đánh thức Mao Lỗ và khi gã vừa ngồi dậy thì anh hạ gục hắn bằng một cú đấm vào thái dương. Anh trói tay chân Mao Lỗ thật chặt và nhét giẻ vào mồm hắn. Sau đó anh đánh thức Triệu Thái và họ đi vào chòi.

Triệu Thái lấy mồi lửa thắp đèn trong khi Mã Tông đánh thức cô gái.

- Tôi và anh bạn của tôi là người của tòa án Hán Dương, bà Đặng – anh nói – Chúng tôi được lệnh đưa bà trở về thị trấn.

Nguyệt Tiên nhìn cả hai một cách nghi ngờ. Cô nói cộc lốc:

- Anh có thể nói rõ hơn không! Nếu anh chạm vào tôi thì tôi sẽ hét lên!

Mã Tông thở dài và lấy ra bức thư của Địch công mà anh giấu trong các nếp gấp của khăn buộc đầu. Cô gái đọc qua, gật đầu và hỏi nhanh:

- Làm thế nào chúng ta rời khỏi đây ?

Sau khi Mã Tông giải thích kế hoạch của mình, cô nhận xét:

- Các lính canh sẽ mang thức ăn sáng đến ngay sau bình minh. Chúng sẽ báo động khi phát hiện chúng ta bỏ trốn.

- Tôi đã mất một giờ vào ban đêm để tạo các dấu vết giả trong rừng theo hướng ngược lại – Mã Tông trả lời – Em có thể tin tưởng vào chúng tôi, em yêu!

- Giữ cẩn thận cái lưỡi của anh! – cô gái gắt lên.

- Một cô gái có cá tính! – Mã Tông vừa cười vừa nói với Triệu Thái. Họ đi ra ngoài. Mã Tông cõng Mao Lỗ trên vai mình. Anh là một chuyên gia trong rừng, anh dẫn Triệu Thái và cô gái len lỏi qua khu rừng đến

dòng suối. Bóng dáng lờ mờ màu đen của hai chiếc thuyền hiện ra trước mặt họ.

Khi họ đã lên một chiếc thuyền, Mã Tông đi đến cửa sập phía sau và cho Mao Lỗ trượt xuống cầu thang vào khoang thuyền. Sau đó anh nhảy xuống, theo sau là Triệu Thái và cô gái. Họ đang ở trong một căn bếp nhỏ. Trong phòng chứa đầy những hộp gỗ lớn được buộc bằng dây rơm.

- Trèo lên đó, Triệu Thái – Mã Tông nói – và cố gắng đẩy các hộp trên cùng ra một chút. Đó là một nơi ẩn nấp tốt. Tôi sẽ trở lại ngay.

Anh nắm lấy một cái hộp nằm trong góc và trèo lên thang. Trong khi cô gái đi kiểm tra nhà bếp, Triệu Thái leo lên đống hộp và bò vào khe hở giữa mấy cái hộp và trần nhà. Khi anh bắt tay vào việc di chuyển các hộp phía trên, anh lẩm bẩm:

- Chúng quá nặng, có lẽ bọn chúng nhét đá vào đây!

Sau khi có đủ chỗ nấp cho bốn người bọn họ, anh nghe thấy tiếng của Mã Tông quay trở lại.

- Tôi đã khoan một vài lỗ thủng ở đáy thuyền – anh nói – đến khi bọn chúng phát hiện ra thì bọn chúng đã chìm, không dễ dàng phát hiện các lỗ thủng đó!

Anh giúp Triệu Thái đưa Mao Lỗ vào chỗ nấp. Hắn đã tỉnh lại và đảo mắt nhìn quanh.

- Đừng có mà chết nhé! – Triệu Thái nói – Thẩm phán của chúng ta muốn hỏi ngươi vài điều trước khi ngươi chết!

Khi họ đã nhét Mao Lỗ vào giữa hai chiếc hộp, Mã Tông vươn người ra và nói:

- Hãy đến đây! – anh nói với Nguyệt Tiên – Tôi sẽ giúp cô.

Nhưng cô gái không trả lời, cô cắn môi suy nghĩ một lúc. Đột nhiên cô hỏi:

- Có bao nhiêu người đàn ông trên một chiếc thuyền như thế này ?

- Sáu hoặc bảy – Mã Tông sốt ruột trả lời – trèo lên đây nhanh nào!

- Tôi sẽ ở lại – cô gái tuyên bố. Cô chun mũi lại và nói thêm – Tôi không thích chui rúc vào những cái hộp bẩn thỉu đó!

Mã Tông chửi ầm lên.

- Nếu cô không… anh nói nhanh

Đột nhiên có tiếng bước chân nặng nề vang lên trên boong và tiếng quát tháo. Nguyệt Tiên mở cách cửa sập và nhìn ra ngoài. Cô bước lên đống hộp và thì thầm:

- Khoảng bốn mươi người đàn ông có vũ trang đã lên chiếc thuyền phía sau chúng ta!

Hãy chui vào đây nhanh lên – Mã Tông rít lên.

Cô gái cười chế giễu. Cô cởi áo khoác của mình. Với thân mình trần cô bắt đầu rửa chảo.

- Thật là tuyệt vời! – Mã Tông thì thầm với Triệu Thái – Nhưng có trời mới biết cô ta định làm gì ?

Dây thừng nặng nề rơi lên boong và chiếc thuyền bắt đầu di chuyển. Các thủy thủ hát lên một bài ca đơn điệu.

Đột nhiên chiếc thang vang lên tiếng cọt kẹt. Một tên thủy thủ leo xuống nửa chừng và nhìn chằm chằm vào người con gái đang ở trần. Cô nhìn hắn một cách ngang tàng và hỏi như tình cờ:

- Anh đến để giúp tôi à ?

- Tôi … tôi phải kiểm tra việc vận chuyển hàng hóa – người đàn ông lúng túng trả lời. Mắt hắn ta dán chặt vào bộ ngực tròn trĩnh của cô gái.

- Phải – Nguyệt Tiên nhún vai – nếu anh thích lục lọi mấy cái hộp bẩn thỉu đó thì tự mình làm đi! Tôi có thể tự làm một mình công việc của tôi!

- Đừng nói thế chứ! – người đàn ông kêu lên. Hắn ta ngắm nghía cô gái – Cô thật là xinh đẹp! hắn ta vừa nói vừa mĩm cười.

- Tôi không nghĩ rằng anh rất xấu hoặc … Nguyệt Tiên nói. Cô để cho gã vuốt ve cô một lúc sau đó đẩy hắn ra và nói : "Hãy đến đây sau khi xong việc. Nhớ mang cho tôi một xô nước!"

- Cậu đang ở đấu thế, Lưu? – một giọng nói khàn khàn gọi xuống qua cánh cửa.

- Tôi đang bận kiểm tra việc vận chuyển hàng hóa! – người đàn ông hét lại – Tôi sẽ lên sau! Anh xem các cánh buồm đã sẵn sàng chưa?

- Tôi phải nấu cơm cho bao nhiêu người ăn đây ? – cô gái hỏi – Chúng ta có những người lính trên tàu ?

- Không, họ ở chiếc thuyền đằng sau – người đàn ông được gọi là Lưu trả lời khi hắn ta đưa xô nước cho cô – Cô chỉ cần nấu cho tôi một cái gì đó ngon ngon. Tôi là chỉ huy ở đây, người lái tàu và bốn thủy thủ có thể ăn những gì còn thừa!

Có tiếng loảng xoảng vang lên trên boong tàu.

- Không phải anh nói rằng không có lính trên tàu ? – Nguyệt Tiên hỏi.

- Đó là những người bảo vệ tiền đồn cuối cùng của chúng tôi – Lưu trả

lời – họ đến để kiểm tra con tàu lần cuối trước khi ra sông.

- Tôi thích những người lính – cô gái nói – Hãy cho họ xuống đây!

Người đàn ông nhanh chóng leo lên các bậc thang một lần nữa. Hắn ta thò đầu ra ngoài và gọi:

- Tôi vừa kiểm tra dưới đây. Ở đây nóng như địa ngục! - Có tiếng ẩu đả sau đó hắn ta đi xuống với vẻ hài lòng – Tôi đã dạy dỗ bọn chúng một chút! Tôi cũng là một người lính. Tôi sẽ làm tốt mọi việc!

Gã quàng tay quanh eo cô và bắt đầu mò mẫm dây lưng quần của cô.

- Không phải ở đây! – Nguyệt Tiên nói – Tôi là một người phụ nữ đàng hoàng. Anh leo lên đống thùng kia tìm một chỗ ấm cúng cho chúng ta!

Lưu vội vã leo lên đống thùng và thò đầu vào tìm kiếm. Mã Tông tóm lấy cổ hắn và siết chặt cho đến khi gã ngất đi. Sau đó, anh nhảy xuống bếp. Nguyệt Tiên nhanh chóng đóng cửa hầm và mặc lại áo.

- Cô làm tốt lắm, cô gái của tôi! – Mã Tông thì thầm một cách hào hứng. Sau đó, anh nấp vào đằng sau cái thang.. Có hai chiếc giày nặng nề đi xuống cầu thang " Có cái gì ở dưới địa ngục này thế, Lưu!" một giọng nói giận dữ vang lên.

Mã Tông giật chân người đàn ông. Hắt ta té ngã và trượt dài theo bậc thang, đập đầu vào những bậc thang sau đó nằm im. Triệu Thái xuất hiện và cùng với Mã Tông đem những tên bất tỉnh giấu vào đằng sau những cái thùng.

- Hãy đứng ở chân cầu thang này, anh Triệu – Mã Tông thì thầm – Tôi sẽ leo lên boong tàu qua cánh cửa sập này. Hãy sẵn sàng để nhận bọn chó đó mà tôi sẽ ném xuống đây cho anh!

Anh leo lên cửa sập và lặng lẽ bước lên boong tàu. Sau khi chắc chắn rằng không có ai nhìn thấy mình, anh bước đến gần người lái thuyền đang cầm chiếc bánh lái nặng nề bằng cả hai tay và nhận xét:

- Trong hầm đúng là quá nóng! – anh nhận thấy họ đang ở giữa sông. Chiếc thuyền thứ hai phía sau họ ở một khoảng khá xa.

Người lái tàu giật mình nhìn anh sau đó huýt sáo. Ba tên thủy thủ mạnh mẽ vội vã chạy đến.

- Thằng khốn này ở đâu ra thế? – gã đi đầu hỏi.

Mã Tông khoanh tay lại và vừa nói vừa ngáp dài:

- Tôi là bảo vệ mới có nhiệm vụ kiểm tra hàng. Tôi vừa kiểm tra xong đống thùng cùng với Lưu.

- Tên Lưu đó không nói cho chúng ta biết điều này! – gã thủy thủ lầu bầu với vẻ ghê tởm – Hắn nghĩ trên thế giới này là của hắn à! Tôi sẽ đi và hỏi hắn muốn giương bao nhiêu cánh buồm.

Hắn ta đi về cánh cửa sập. Mã Tông vội vàng đi theo cùng với hai người kia.

Khi gã đàn ông dừng lại nơi đầu cầu thang, Mã Tông đột nhiên tung ra một cú đá hất gã văng xuống cầu thang. Anh quay lại nhanh như chớp và tung một cú đấm vào cằm gã đi phía sau khiến gã ngã vào lan can tàu, Mã Tông phóng theo sau và hất gã văng xuống sông. Tên thủy thủ còn lại xông tới với một con dao dài. Mã Tông cúi người xuống, con dao sượt qua lưng anh khi anh dùng đầu húc vào bụng kẻ tấn công mình. Gã đàn ông gục người trên lưng Mã Tông thở hỗn hển, Mã Tông hất gã xuống sông cho có bạn với tên kia và nhặt con dao lên.

- Bọn cá dưới sông sẽ no nê trong một thời gian! – anh nói với tên cầm lái – Lo mà lái tàu cho cẩn thận, anh bạn, nếu không anh sẽ đi theo hai tên kia!

Anh nhìn chăm chú vào chiếc thuyền phía sau bây giờ đã bị bỏ lại khá xa. Nó đã nghiêng dần về bên phải, một đám đông đang di chuyển hoảng loạn trên đó.

- Những tên trên đó thế nào cũng ướt như chuột lột! – anh nhận xét một cách vui vẻ. Sau đó anh đi điều chỉnh cánh buồm lớn trên tàu.

Triệu Thái thò đầu ra từ cánh cửa sập.

- Anh chỉ gởi cho tôi có một tên – anh nói – những tên còn lại đâu ?

Mã Tông chỉ xuống nước, anh đang buộc lại dây buồm phải. Triệu Thái leo lên boong và nói " bà Đặng đang nấu cơm cho chúng ta"

Một cơn gió mạnh nổi lên và con tuyền lướt đi băng băng, Triệu Thái hỏi người lái tàu:

- Khi nào chúng ta đến chỗ kiểm soát quân sự ?

- Khoảng vài giờ nữa – người đàn ông trả lời với vẻ ủ rũ.

- Đó là nơi nào, thằng khốn? – Triệu Thái hỏi lại một lần nữa.

- Lưu Trang, bốn giờ về phía hạ lưu. Những người bạn của chúng ta ở đó biết chút ít về chiến đấu.

- Anh bạn may mắn đấy! – Triệu Thái nói – anh không phải tham gia vào cuộc chiến.!

Khi họ ngồi ăn trưa dưới bóng mát của cánh buồm, Mã Tông kể cho bà Đặng về cuộc phiêu lưu của chồng cô ta. Khi anh kể xong thì mặt cô gái đầy nước mắt "chàng trai tội nghiệp !" cô nức nở.

Mã Tông liếc nhanh Triệu Thái và thì thầm:

- Anh có nghĩ một cô gái mạnh mẽ như thế lại khóc như một đứa trẻ?

Nhưng Triệu Thái không chú ý đến lời nói của Mã Tông mà nhìn chăm

chú về phía trước. Anh kêu lên:

- Anh có thấy những tấm biểu ngữ ? Đó là một trạm kiểm soát quân sự!

Mã Tông đứng lên và ra lệnh cho người lái tàu. Sau đó anh đi cuốn buồm. Nửa giờ sau chiếc thuyền đã cập bờ.

Mã Tông trao thư của Địch công cho người chỉ huy trạm kiểm soát quân sự. Anh thông báo đã bắt được bốn tên cướp của Đảo Ba Cây Sồi và một trong những chiếc thuyền buồm của bọn chúng.

- Tôi không biết nó chở gì – anh nói thêm – nhưng rất nặng!

Họ đi xem xét những chiếc thùng cùng với bốn người lính. Cũng như người chỉ huy, những người lính cũng đội nón sắt và mặc áo giáp, bên hông đeo kiếm và trên lưng một cây rìu nặng.

- Tại sao các anh vũ trang như thế? – Mã Tông hỏi với vẻ ngạc nhiên.

Người chỉ huy cho anh một cái nhìn đầy lo lắng. Ông ta trả lời cộc lốc:

- Có tin đồn về một cuộc đụng độ với một nhóm vũ trang phía hạ lưu. Bốn người lính và tôi ở lại đây. Số còn lại đã theo đội trưởng tới Lưu Trang.

Trong khi đó những người lính phá vỡ một cái thùng gỗ. Nó chứa đựng nón sắt, áo giáp bằng da, kiếm, nỏ, mũi tên và những đồ dùng quân sự khác. Nón sắt được đánh dấu ở phía trước một bông hoa sen trắng nhỏ và có một cái túi chứa hàng trăm hoa sen trắng bằng bạc. Triệu Thái lấy ra một vài cái và nói với người chỉ huy:

- Chiếc thuyền này được đưa tới Lưu Trang cùng với một chiếc khác chở bốn mươi tên cướp có vũ trang. Nhưng chiếc thuyền này đã bị chìm ở thượng nguồn.

- Đó là một tin tốt! – người chỉ huy kêu lên – Nêu không đội trưởng của chúng tôi sẽ gặp rắc rối ở Lưu Trang. Anh ta chỉ có ba mươi người cùng với anh ta ở đó. Phải, tôi có thể giúp gì cho các anh. Băng qua bên kia sông là một trạm kiểm soát quân sự bảo vệ phía Nam của Hán Dương.

- Chở chúng tôi đến đó nhanh lên! – Mã Tông nói.

Đến trạm kiểm soát quân sự của Hán Dương, Mã Tông trưng dụng bốn con ngựa. Người phụ trách nói họ có thể chạy vòng quanh hồ và trở về thị trấn trong khoảng hai hoặc ba giờ.

Triệu Thái gỡ bỏ giẻ trong miệng Mao Lỗ. Hắn ta định chửi bới nhưng lưỡi bị sưng lên nên chỉ phát ra vài tiếng khàn khàn. Trong khi Mã Tông trói chân hắn ta vào yên ngựa, anh hỏi bà Đặng:

- Cô có thể cưỡi ngựa ?

- Được – cô nói – nhưng tôi hơi bị đau. Đưa cho tôi chiếc áo khoác của anh!

Cô gấp chiếc áo khoác và đặt nó trên yên sau đó nhảy lên lưng ngựa.

Đoàn người phóng nhanh về thị trấn Hán Dương.

Chương 17

Một nhân chứng kể lại vụ giết người ở ngôi chùa

Địch công giải mã được bí ẩn của ván cờ

Trong khi Mã Tông và Triệu Thái cùng với bà Đặng và tù nhân của họ trên đường trở về Hán Dương thì Địch công chủ trì phiên tòa buổi chiều.

Trời rất nóng và quan án cảm thấy mồ hôi dính nhớp nháp vào bộ quan phục bằng gấm xanh của ông. Ông mệt mỏi và cáu kỉnh vì trãi qua một đêm và cả buổi sáng hôm nay để cùng với lão Hồng và Tào Can xem qua cách thức sinh hoạt của các nhân viên trong tòa án nhưng không phát hiện ra đầu mối nào. Không ai trong các bộ đầu hay nhân viên tòa án chi tiêu nhiều hơn số tiền mà họ thu nhập, không ai trong số họ thường xuyên vắng mặt hay có những biểu hiện đáng nghi. Quan án đành công bố cái chết của Quan Duy Phong là tự tử. Thi thể được đặt vào một quan tài tạm thời và để trong một phòng giam trong khi chờ khám nghiệm tử thi.

Phiên tòa kéo dài với một số lượng lớn những vấn đề xảy ra thường xuyên. Không có vấn đề nào đặc biệt quan trọng nhưng nếu không được xử lý kịp thời thì sẽ dẫn đến tình trạng trì trệ trong chính quyền. quan án chỉ được lão Hồng hỗ trợ. Ông đã ra lệnh cho Tào Can vào thị trấn vào buổi chiều để nắm bắt tình hình xảy ra trong thị trấn.

Địch công thở phào nhẹ nhõm khi cuối cùng ông cũng có thể chấm dứt phiên tòa. Trong khi lão Hồng giúp ông thay đồ trong văn phòng riêng của mình thì Tào Can quay trở lại. Anh nói với giọng lo lắng:

- Có một điều gì đó xảy ra trong thị trấn, thưa đại nhân. Tôi ngồi trong một quán trà và nghe ngóng. Mọi người đang mong đợi một điều gì rắc rối sẽ xảy ra nhưng họ không biết chính xác nó là cái gì. Có tin đồn mơ hồ về một băng cướp đang tập hợp tại huyện Tràng Bình. Một số người thì thầm về nhóm cướp có vũ trang đang có kế hoạch vượt sông và đến Hán Dương. Khi tôi quay trở về đây thì một số chủ tiệm đã đóng cửa lại. Việc các cửa hàng đóng cửa luôn là một dấu hiệu xấu.

Quan án vuốt ria mép của ông. Ông chậm rãi nói với hai thuộc hạ của mình:

- Nó đã bắt đầu cách đây vài tuần. Ta đã mơ hồ cảm thấy điều đó khi trực tiếp đến đây nhưng bây giờ nó đã có hình dạng nhất định.

- Tôi nhận thấy mình đã bị theo dõi – Tào Can nói tiếp – Điều đó là không tránh khỏi, tôi quen biết nhiều người trong thị trấn này và thực tế là tôi có dính dáng trong vụ bắt giữ nhà sư. Tất nhiên là mọi người rỉ tai cho nhau về điều này.

- Ngươi có biết ai đã theo dõi mình không ? – Địch công hỏi.

- Không, thưa đại nhân. Đó là một gã đàn ông mạnh khỏe, cao lớn với khuôn mặt đỏ và hàm râu ngắn.

- Ngươi có kêu lính gác bắt hắn khi ngươi đến cổng tòa án? – quan án hỏi với vẻ háo hức.

- Không, thưa đại nhân – Tào Can trả lời với vẻ buồn bã – Tôi không thể làm được điều đó. Một gã khác đã tham gia cùng với tên kia khi tôi trên đường về tòa án lúc đi ngang qua ngôi đền. Bọn chúng đã chặn tôi lại. Tôi dừng lại trước một cửa hàng bán dầu và đứng cạnh một thùng dầu lớn trên vỉa hè. Khi tên cao lớn xông tới tôi, tôi gạt chân gã và hắn ta ngã vào thùng dầu làm vỡ nó. Dầu đổ tung tóe trên đường và bốn tên thanh niên khỏe mạnh từ cửa hàng xông ra. Bốn tên này nói đó là lỗi của tôi vì đã tấn công tên kia nhưng sau khi ngắm nghía cả hai chúng tôi thì họ quyết định là tên kia đã lừa họ. Cuối cùng tôi nhìn thấy là - Tào Can nói với vẻ thỏa mãn – họ đã đánh cho tên cao lớn đến mẹ hắn cũng không nhận ra và tên còn lại thì ôm đầu chạy như chuột.

Địch công ngắm nghía người đàn ông gầy còm trước mặt mình. Ông nhớ lại những gì Mã Tông đã nói với ông về cách Tào Can dẫn dụ nhà sư đến nhà trọ. Ông nghĩ rằng con bù nhìn có vẻ vô hại này thực tế là một đối thủ rất khó chịu.

Đột nhiên cánh cửa mở ra, Mã Tông và Triệu Thái bước vào cùng với bà Đặng.

- Mao Lỗ đã bị tống giam, thưa đại nhân! – Mã Tông vui mừng thông báo – Cô gái này là cô dâu bị mất tích!

- Tốt lắm! Địch công nói với nụ cười vui vẻ. Ra hiệu cho cô gái ngồi xuống, ông nói:

- Không nghi ngờ gì là cô đang rất muốn về nhà. Trong thời gian tới cô sẽ phải cung cấp lời khai trước tòa án. Bây giờ ta chỉ muốn cô kể cho ta nghe những gì đã xảy ra với cô sau khi cô bị bỏ lại trong ngôi chùa. Như vậy ta sẽ có thể kiểm tra được những chứng cứ về một vụ giết người đã xảy ra. Những bất hạnh đã đưa cô vào tình trạng khó khăn và làm cho cô gặp được ta.

Gò má của Nguyệt Tiên ửng đỏ. Sau một thời gian cô trấn tĩnh lại và bắt đầu:

- Đó là một khoảnh khắc khủng khiếp mà suốt đời tôi sẽ không thể nào

quên! Tôi nghĩ rằng quan tài đã bị chôn vùi. Sau đó tôi nhận thấy có không khí lọt vào qua kẻ nứt của những tấm ván. Tôi đã cố gắng đẩy nắp quan tài bằng tất cả sức lực của mình nhưng nó không nhúc nhích. Tôi nghĩ rằng tạo ra tiếng động sẽ có người nghe thấy nên đã đập vào tấm ván cho đến khi tay và chân của tôi chảy máu đầm đìa. Không khí ngày càng cạn dần và tôi cảm thấy khó thở, tôi sợ rằng mình sẽ bị chết ngạt. Tôi không biết mình ở trong tình trạng khủng khiếp này bao lâu.

Đột nhiên tôi nghe có tiếng cười. Tôi hét to hết mức có thể và đá vào tấm ván quan tài, Tiếng cười đột ngột dừng lại. " Có ai đó ở bên trong" một giọng nói khàn khàn kêu lên " đó là một con ma, chạy mau!" Tôi hét lên điên cuồng " Tôi không phải là ma, tôi bị chôn sống, hãy cứu tôi!"

Ngau sau đó quan tài vang lên tiếng búa. Nắp được nâng lên và cuối cùng tôi có thể hít thở không khí trong lành.

Tôi nhìn thấy hai người đàn ông trông giống như người lao động. Người đàn ông lớn tuổi hơn có khuôn mặt nhăn nheo. Người kia trông có vẻ ủ rũ, nhìn vào khuôn mặt của họ tôi biết họ đã uống rất nhiều. Nhưng với việc bất ngờ phát hiện ra tôi họ có vẻ tỉnh táo lên. Với sự giúp đỡ của họ tôi bước ra khỏi quan tài, họ đưa tôi ra khu vườn bên ngoài ngôi chùa và cho tôi ngồi xuống một cái ghế đá. Ông già múc nước từ ao sen cạnh đó và vẫy lên mặt tôi, người kia cho tôi uống chút rượu từ bầu rượu anh ta mang theo. Khi tôi cảm thấy dễ chịu hơn tôi nói cho họ biết tôi là ai và hỏi chuyện gì đã xảy ra. Người đàn ông lớn tuổi nói ông ta là thợ mộc tên là Mao Dương và đã làm việc suốt cả buổi chiều hôm nay ở nhà giáo sư Đặng. Ông gặp người em họ của mình trong thị trấn và họ cùng đi ăn tối. Cảm thấy đã trễ nên họ định qua đêm tại ngôi chùa bỏ hoang.

- Bây giờ tôi sẽ đưa cô về nhà – người thợ mộc nói – sau đó giáo sư Đặng sẽ nói cho cô biết tất cả mọi thứ.

Nguyệt Tiên do dự một lúc. Sau đó cô nói tiếp bằng giọng nói trầm tĩnh:

- Người anh em họ của ông ta nhìn tôi chằm chằm trong suốt cuộc nói chuyện. Bây giờ anh ta nói" Chúng ta đừng hành động vội vàng, người anh em. Số phận đã quyết định người phụ nữ này coi như đã chết, chúng ta đừng can thiệp vào phán quyết của thượng đế ? " Tôi biết người đàn ông này thèm muốn tôi và tất cả nỗi sợ hãi của tôi đã trở lại. Tôi van xin ông già bảo vệ tôi và đưa tôi về nhà. Người thợ mộc mắng nhiếc người kia nặng nề. Người kia lên cơn thịnh nộ khủng khiếp và họ tranh cãi dữ dội. Đột nhiên hắn ta chụp lấy cây rìu và giáng một đòn đáng sợ vào đầu ông già.

Khuôn mặt của cô trở nên nhợt nhạt. Địch công ra dấu cho lão Hồng mang đến cho cô một tách trà nóng. Sau khi uống xong cô kêu lên:

- Đó là một cảnh tượng khủng khiếp đối với tôi. Tôi đã ngất xỉu! Khi tôi tỉnh dậy thì thấy Mao Lỗ đang đứng đó nhìn tôi với cái nhìn độc ác trên khuôn mặt tàn nhẫn của hắn " Cô sẽ đi với tôi! – hắn rít lên – và câm miệng lại! Chỉ cần kêu lên một tiếng tôi sẽ giết cô! "

Chúng tôi rời khỏi khu vườn bằng cửa sau và hắn trói tôi vào cây thông trong khu rừng phía sau chùa. Khi hắn quay lại thì không còn hộp đựng đồ nghề và cây rìu. Hắn dẫn tôi qua những con đường tối tăm để đến một nhà trọ rẻ tiền. Một người phụ nữ kinh khủng đưa chúng tôi lên một căn gác nhỏ bẩn thỉu. " Ở đây chúng ta sẽ qua đêm tân hôn cùng với nhau! " Mao Lỗ nói. Tôi quay sang người đàn bà và cầu xin bà ta đừng bỏ tôi lại một mình. Bà ta có vẻ hiểu được một chút. " Để con gà này lại đây một mình! – bà ta cộc cằn nói với Mao Lỗ - Ngày mai cô ta sẽ sẵn sàng cho anh! "

Mao Lỗ bỏ đi mà không nói một lời. Người phụ nữ đưa cho tôi một chiếc áo cũ để tôi thay chiếc áo liệm. Bà ấy đưa cho tôi một bát cháo và tôi ngủ đến trưa ngày hôm sau.

Sau đó, tôi cảm thấy tốt hơn rất nhiều và muốn rời khỏi nơi đó càng sớm càng tốt. Nhưng cửa đã bị khóa. Tôi hét lên và đá vào cánh cửa cho đến khi người phụ nữ đó xuất hiện. Tôi nói với bà ta tôi là ai, Mao Lỗ đã bắt cóc tôi như thế nào và bà ta nên để tôi ra đi. Nhưng bà ta chỉ cười và nói: " Đó là một câu chuyện cũ rích, tất cả các cô gái đến đây đều kể câu chuyện như thế! Đêm nay cô sẽ làm vợ của Mao Lỗ!" Tôi nổi giận và la mắng bà ta, nói rằng tôi sẽ báo chuyện của tôi và Mao Lỗ cho tòa án. Bà ta gọi tôi là một con điếm và cởi quần áo, lột trần truồng tôi. Tôi khá là mạnh khỏe nên khi thấy bà ta lấy ra một cuộn dây từ tay áo tôi đã giằng co với bà ta, cố gắng chạy ra cửa. Nhưng tôi đã đánh giá thấp bà ta, bà ta đột nhiên tung một cú đấm vào bụng tôi, trong khi tôi đang cúi gập người và thở hỗn hển bà ta đã trói quặc tay tôi ra sau lưng. Bà ta túm lấy tóc tôi, dúi đầu tôi xuống và bắt tôi quỳ gối trên sàn nhà.

Nguyệt Tiên nuốt nước bọt, sự tức giận làm gò má cô đỏ ửng và cô kể tiếp:

- Bà ta dùng dây thừng quất tôi. Tôi khóc trong đau đớn và muốn bò đi nhưng bà ta dùng đầu gối đè lên lưng tôi và dùng dây thừng quất tôi một cách tàn nhẫn. Tôi khóc lớn và cầu xin bà ta thương xót, hứa sẽ làm bất cứ điều gì bà ta yêu cầu. Cuộc trừng phạt tàn nhẫn này đã làm cho máu chảy thành dòng trên đùi tôi.

[image]
Cô gái bị ngược đãi ở nhà chứa

Sau đó bà ta thở hổn hển và đứng lên. Bà ta kéo tôi đứng dậy và trói vào cột giường như một con vật, khóa cửa lại và bỏ đi. Tôi đứng đó rên rỉ trong đau đớn. Thời gian dường như kéo dài vô tận cho đến khi Mao Lỗ bước vào, theo sau là một người phụ nữ. Hắn ta có vẻ thông cảm với tôi, lẩm bẩm gì đó và cắt dây thừng cởi trói cho tôi. Chân tôi bị sưng nên ngã khuỵu xuống, hắn giúp tôi nằm lên giường. Hắn dùng một cái khăn ướt lau mặt cho tôi, sau đó ném một chiếc áo để tôi mặc vào. " Ngủ đi! – hắn nói – Ngày mai chúng ta sẽ có một chuyến đi dài! " Ngay sau khi họ rời đi tôi ngủ thiếp đi vì kiệt sức và tuyệt vọng.

Sáng hôm sau tôi tỉnh dậy, mỗi cử động đều làm tôi đau rát. Người đàn bà khủng khiếp đó lại xuất hiện một lần nữa. Nhưng bây giờ bà ta có vẻ thân thiện. " Đó là cách đối phó với kẻ dối trá – bà ta nhận xét – Tôi phải nói Mao Lỗ trả tiền công một cách hào phóng! " Bà ta cho tôi một tách trà và dùng thuốc mỡ bôi lên những vết thương của tôi. Sau đó, Mao Lỗ đến và đưa cho tôi một chiếc áo khoác và quần dài. Tầng dưới có một gã đàn ông chột mắt đang chờ chúng tôi. Khi họ đưa tôi ra ngoài, mỗi bước đi đều làm tôi đau đớn nhưng nỗi kinh sợ hai gã đàn ông khủng khiếp đó làm tôi không dám nói gì với những người trên phố. Chúng tôi có một cuộc hành trình khủng khiếp qua các cánh đồng trong xe ngựa của một người nông dân trước khi lên thuyền đi tới đảo. Mao Lỗ muốn cưỡng đoạt tôi trong đêm đó nhưng tôi nói là đang bị bệnh. Hai tên cướp đã đến để cưỡng hiếp tôi nhưng Mao Lỗ đánh nhau với chúng cho đến khi các vệ sĩ đến và mang chúng đi. Ngày hôm sau thì có hai vị bộ đầu này đến…

- Rất tốt, thưa bà! – Địch công nói – Phần còn lại hai phụ tá của tôi sẽ kể cho tôi nghe.

Ông ra hiệu cho lão Hồng rót một tách trà cho cô gái, sau đó ông nói tiếp:

- Bà đã cho thấy một sự kiên trì rất lớn trong hoàn cảnh khó khăn nhất, bà Đặng. Cả hai vợ chồng bà, chỉ trong một thời gian ngắn vài ngày, đã trãi qua những nỗi đau đớn cả về thể xác lẫn tinh thần đáng sợ nhất. Nhưng cả hai người đã thể hiện sự ngoan cường của mình. Bây giờ tất cả các rắc rối của hai người đã trôi qua. Kể từ bây giờ, sau những gì mà cả hai đã trãi qua ta tin rằng một tương lai hạnh phúc và lâu dài nằm trước mặt cả hai người các ngươi.

Ta phải thông báo rằng cha của ngươi, Lưu Phi Bộ, đã đột nhiên biến mất một cách bí ẩn. Ngươi có ý tưởng gì về nguyên nhân của sự mất tích này của cha ngươi?

Nguyệt Tiên có vẻ lo lắng. Cô chậm rãi nói:

- Cha tôi không bao giờ nói với tôi về công việc của ông, thưa đại nhân. Tôi luôn nghĩ rằng ông làm rất tốt công việc kinh doanh của

mình. Chúng tôi không bao giờ lo lắng về vấn đề tài chính. Ông là một người đàn ông kiêu ngạo và bướng bĩnh, không dễ dàng thỏa hiệp với ai. Tôi biết rằng mẹ tôi và những người phụ nữ khác của cha tôi không phải là quá hạnh phúc, họ… Nhưng đối với tôi thì cha tôi không phải lúc nào cũng như thế. Tôi…

- Phải – quan án ngắt lời cô – chúng ta sẽ tìm hiểu về điều đó trong thời gian tới. Quay sang lão Hồng, ông nói :

- Đưa bà Đặng về nhà trên một chiếc kiệu kín. Bảo đội trưởng cưỡi ngựa đến thông báo trước cho giáo sư Đặng và chồng cô ta.

Nguyệt Tiên quỳ xuống tạ ơn Địch công, sau đó lão Hồng dẫn cô ra ngoài.

Địch công dựa lưng vào ghế và bảo Mã Tông cùng Triệu Thái báo cáo cho ông chuyến phiêu lưu vừa rồi.

Mã Tông kể lại chi tiết về chuyến phiêu lưu của họ, nhấn mạnh sự can đảm và tháo vát của bà Đặng. Khi anh kể về chiếc thuyền thứ hai với những người đàn ông vũ trang và các thùng gỗ chứa vũ khí thì quan án ngồi thẳng lên. Sau đó, Mã Tông nói tiếp về tình trạng bất ổn ở Lưu Trang mà người đội trưởng ở đó kể cho anh. Anh không đề cập đến biểu tượng hoa sen trắng trên mũ sắt vì một lý do đơn giản là anh không biết ý nghĩa của nó. Nhưng khi anh đã kể xong, Triệu Thái đặt một vài biểu tượng hoa sen trắng bằng bạc lên bàn và nói một cách lo lắng:

- Các nón sắt được gắn những biểu tượng như thế này, thưa đại nhân. Tôi nghe nói rằng cách đây nhiều năm đã có một cuộc nổi dậy nguy hiểm của một tổ chức bí mật có tên là Bạch Liên giáo. Có vẻ như bọn cướp ở Tràng Bình hiện nay cũng sử dụng biểu tượng này như là một sự đe dọa đối với dân chúng.

Địch công nhìn các bông sen trắng bằng bạc trên bàn. Sau đó ông đứng lên và bắt đầu đi lại trong phòng, lẩm bẩm một cách giận dữ. Hai phụ tá của ông trao đổi với nhau một cái nhìn sợ hãi; họ chưa bao giờ nhìn thấy quan án trong một tình trạng như thế này trước kia.

Đột nhiên ông tự chủ lại. Đứng yên trước mặt họ ông nói với một nụ cười gượng gạo:

- Ta có một vấn đề, ta cần phải yên lặng để suy nghĩ. Các ngươi có thể đi ra ngoài! Tất cả mọi người xứng đáng được nghĩ ngơi.

Mã Tông, Triệu Thái và Tào Can lặng lẽ đi ra cửa. Lão Hồng dừng lại một chút nhưng khi nhìn thấy gương mặt hốc hác của quan án ông cũng đi theo những người kia. Tất cả sự phấn khích của họ về nhiệm vụ đã hoàn thành ở Tràng Bình nhanh chóng biến mất, họ biết rằng những nhiệm vụ khó khăn hơn đang chờ họ ở phía trước.

Khi tất cả đã rời đi Địch công từ từ ngồi xuống bàn một lần nữa. Ông khoanh tay và cúi gằm đầu xuống. Những nỗi sợ hãi mơ hồ của ông trước đây đã biến thành hiện thực. Tổ chức Bạch Liên giáo đã hồi sinh và nó chuẩn bị hành động. Và một trong những trung tâm của nó được đặt tại Hán Dương, nơi thuộc quyền quản lý của ông và ông không thể phát hiện ra nó. Một cuộc nội chiến đẫm máu sắp xảy ra, người vô tội sẽ bị giết, các thành phố sẽ bị phá hủy. Tất nhiên, ông không có sức mạnh để việc ngăn chặn một thảm họa của quốc gia, nó sẽ tác động đến tất cả những thành phố trong đế quốc và Hán Dương chỉ là một trong những trung tâm của nó. Nhưng Hán Dương gần với thủ đô và là một cứ điểm quan trọng của quân nổi dậy để tấn công vào kinh thành. Nhưng ông thậm chí còn không cảnh báo được cho triều đình về những gì đang diễn ra tại Hán Dương. Ông đã thất bại, thất bại khi phải đối mặt với những nhiệm vụ quan trọng nhất của toàn bộ sự nghiệp của ông! Ông úp mặt vào hai bàn tay trong một sự tuyệt vọng hoàn toàn.

Nhưng ngay sau đó ông đã tự chủ lại. Có lẽ vẫn còn thời gian. Các cuộc chiến đấu ở Lưu Trang có lẽ là nỗ lực đầu tiên của quân nổi dậy nhằm đánh giá phản ứng của lực lượng triều đình. Thông qua việc hoàn thành nhiệm vụ vô cùng xuất sắc của Mã Tông và Triệu Thái, đồ tiếp viện cho quân nổi dậy ở Lưu Trang đã không đến nơi mà nó cần đến. Phải mất một hoặc hai ngày nữa để những kẻ âm mưu nổi dậy tổ chức một cuộc tấn công thăm dò ở nơi khác. Các chỉ huy địa phương ở Lưu Trang sẽ thông báo cho cơ quan cấp trên và họ sẽ lập một cuộc điều tra. Nhưng tất cả điều đó sẽ mất nhiều thời gian! Đó là nhiệm vụ của ông, thẩm phán của Hán Dương, phải cảnh báo triều đình rằng cuộc nổi dậy ở Lưu Trang là một phần của chiến dịch lớn, một âm mưu trên toàn quốc của tổ chức Bạch Liên giáo vừa hồi sinh. Ông phải chứng minh với nhà chức trách về những gì đã xảy ra vào đêm đó bằng những bằng chứng không thể chối cãi. Nhưng ông lại không có bằng chứng!

Lưu Phi Bộ đã biến mất nhưng Hán Dương Hoàng vẫn còn đó. Ông sẽ cho bắt Hán ngay lập tức và thông qua tra tấn sẽ bắt hắn khai ra sự thật. Không có đầy đủ bằng chứng cần thiết ông đành phải dùng biện pháp cực đoan như thế, nhưng trong trường hợp này phải làm thế vì nó liên quan đến an ninh của quốc gia. Và bí ẩn về ván cờ dường như nhắm thẳng vào Hán. Không nghi ngờ gì khi tổ tiên của Hán, ẩn sĩ Hán, ngày xưa đã có những khám phá quan trọng, tìm thấy những thiết bị khéo léo và giấu bí mật đó vào ván cờ. Bây giờ nó đã được hậu duệ của ông ta sử dụng cho những mục đích bất chính của y. Nhưng làm thế nào ông liên kết được những sự việc trên? Bên cạnh việc là một triết gia và chuyên gia về cờ vây thì ẩn sĩ Hán cũng là một kiến trúc sư giỏi. Căn nhà nguyện đã được xây dựng dưới sự giám sát

của ông ta. Ông chính là người đã khắc những dòng chữ trên tấm bảng bằng ngọc trong nhà nguyện.

Đột nhiên, quan án ngồi thẳng dậy. Ông nắm chặt mép bàn bằng cả hai tay. Nhắm mắt lại ông hình dung cuộc đối thoại trong nhà nguyện vào đêm hôm đó. Ông như thấy cô gái xinh đẹp đứng trước mặt ông và chỉ vào dòng chữ trên bàn thờ với bàn tay mảnh mai của cô. Tấm bảng là một hình vuông hoàn hảo, ông nhớ rõ ràng như thế. Và Liễu Hạ đã nói rằng mỗi từ trên đó được khắc trên từng miếng ngọc riêng biệt. Do đó tấm bảng là một hình vuông được tạo thành từ những hình vuông nhỏ. Và ván cờ của ẩn sĩ Hán cũng là một hình vuông chia thành các ô vuông nhỏ.

Ông kéo ngăn kéo bàn ra. Ném tất cả giấy tờ chứa trong đó xuống nền nhà, ông vội vàng tìm kiếm bản sao những dòng chữ trên tấm bảng bằng ngọc mà Liệu Hạ đã đưa cho ông.

Ông tìm thấy nó nằm cuộn lại ở một góc trong cùng của ngăn kéo. Ông nhanh chóng trãi nó ra trên mặt bàn và dùng cái chặn giấy đặt ở hai đầu để trải thẳng ra. Sau đó ông lấy tờ giấy in ván cờ và đặt bên cạnh. Ông cẩn thận so sánh cả hai.

Những từ trong bài thơ bao gồm chính xác 64 chữ, bố trí trong 8 hàng 8 cột. Nó thực sự là một hình vuông hoàn hảo. Địch công nhíu chặt đôi mày rậm của ông. Ván cờ vây bí ẩn cũng là một hình vuông nhưng có đến 18 cột và 18 hàng. Và có gì tương đồng giữa một ván cờ vây và một bài thơ Phật giáo ?

Quan án bình tĩnh suy nghĩ. Bài thơ được lấy nguyên văn từ một cuốn kinh Phật đã cũ. Nó khó có thể được sử dụng để che giấu một ý nghĩa ẩn nào đó mà không cần thay đổi cách diễn đạt. Do đó, nếu có chăng thì vấn đề được giấu trong ván cờ.

Ông chậm rãi vuốt mạnh bộ râu của mình. Ván cờ vây này thực tế là không có ý nghĩa nào cả, Triệu Thái đã quan sát và chỉ ra rằng những quân cờ màu trắng và đen được phân bố trên bàn cờ một cách ngẫu nhiên, đặc biệt vị trí của những quân đen hoàn toàn không thể hiện một ý đồ gì cả. Mắt Địch công nheo lại. Điều gì sẽ xảy ra nếu đầu mối nằm trong những quân cờ màu đen, những quân trắng được thêm vào sau đó chỉ là để ngụy trang?

Ông nhanh chóng tính ra các điểm chứa những quân cờ màu đen. Nó nằm trong một khu vực có diện tích 8 hàng 8 cột. Sáu mươi bốn chữ trong bài thơ cũng được sắp xếp theo 8 hàng 8 cột!

Quan án lấy một cây bút và chấm mực. Nhìn sang ván cờ vây, ông khoanh tròn 17 từ trong bài thơ tương ứng với vị trí của quân cờ màu đen. Ông phát ra một tiếng thở dài. Mười bảy từ vừa được khoanh tròn đã ghép thành một câu có một ý nghĩa duy nhất. Câu đố đã được

giải quyết!

Ông ném cây bút xuống và lau mồ hôi trên trán của mình. Bây giờ ông đã biết được trụ sở của Bạch Liên giáo ở đâu.

Ông đứng lên và bước thoăn thoắt ra cửa. Bốn thuộc hạ của ông đang đứng túm tụm lại với nhau trong một góc của hành lang bên ngoài, họ thì thầm một cách lo lắng về nguyên nhân làm cho Địch công thất vọng. Ông ra hiệu gọi họ vào bên trong phòng.

Khi họ bước vào phòng, ngay lập tức họ thấy rằng ông hoàn toàn biến thành một người khác. Địch công đứng thẳng trước bàn, khoanh tay trong ống tay áo rộng của ông. Nhìn họ với đôi mắt sáng rực, ông nói:

- Tối nay ta sẽ làm sáng tỏ vụ án kỹ nữ bị giết hại. Cuối cùng ta đã biết được ý nghĩa của tin nhắn cô ta để lại!

Chương 18

Một trận hỏa hoạn đã phá hủy ngôi biệt thự

Địch công tìm thấy căn phòng bí mật

Địch công gọi bốn phụ tá của mình tập trung xung quanh ông và thì thầm nói kế hoạch của ông một cách vội vã.

- Hãy cẩn thận! – ông kết luận – Có nội gian trong tòa án này, các bức tường có tai đấy!

Khi Mã Tông và Triệu Thái vội vã đi ra ngoài, quan án nói với lão Hồng:

- Đi đến nhà giam và quan sát các cai ngục và bộ đầu ở đó. Ngay khi bác thấy có một người nào trong bọn họ tiếp xúc với người bên ngoài thì ngay lập tức bắt giữ bọn chúng!

Sau đó, quan án rời khỏi văn phòng của mình và cùng với Tào Can đi theo cầu thang lên tầng hai của tòa án. Họ đứng trên sân thượng bằng đá cẩm thạch.

Địch công lo lắng nhìn lên bầu trời. Có một vầng trăng sáng và không khí vẫn còn nóng bức. Ông giơ tay lên, không có một chút gió nào. Với một tiếng thở dài nhẹ nhõm, ông ngồi xuống gần lan can.

Chống tay vào cằm, Địch công nhìn xuống thành phố tối đen bên dưới. Có ánh sáng từ một chiếc đèn lồng của người tuần đêm. Tào Can vẫn đứng sau ghế của Địch công. Anh vừa vân vê cọng lông mọc ra từ gò má vừa nhìn chằm chằm vào khoảng không phía trước. Họ im lặng trong một thời gian dài. Từ dưới đường phố vang lên tiếng mõ cầm canh, người tuần đêm đã bắt đầu công việc của mình.

Địch công đột ngột đứng lên.

- Muộn rồi! – ông nhận xét.

- Thật là một công việc không dễ dàng, thưa đại nhân! – Tào Can trấn an.

- Nó có thể mất nhiều thời gian hơn chúng ta tưởng!

Đột nhiên, quan án nắm chặt tay áo của Tào Can.

- Nhìn kìa! – ông kêu lên – Bắt đầu rồi!

Phía đông chợt xuất hiện một cột khói màu xám vượt lên trên các mái nhà. Một ngọn lửa bùng lên.

- Hãy đến đó! – Địch công la lên và chạy xuống cầu thang.

Khi họ xuống tới sân tòa án, tiếng chiêng từ chiếc chiêng đồng trước của tòa án vang lên. Hai bộ đầu đang đánh chiêng bằng hai chiếc dùi gỗ lớn. Ngọn lửa đã được phát hiện.

Những bộ đầu và vệ sĩ chạy đến và buộc quai nón bảo hiểm của họ.

- Tất cả mọi người chạy đến đó chữa lửa! – Địch công chỉ huy – Hai vệ sĩ ở lại đây gác cổng!

Sau đó ông chạy ra đường, phía sau là Tào Can.

Họ thấy cánh cổng nhà của Hán Dương Hoàng đang mở rộng. Các gia nhân đang vận chuyển đồ đạc ra khỏi tòa nhà. Những ngọn lửa đang liếm nóc nhà kho phía sau ngôi nhà. Một đám đông dân chúng đang tụ tập ở đường phố bên ngoài. Dưới sự chỉ huy của người trưởng khu phố, họ tạo thành một hàng dài và chuyền những xô nước cho các bộ đầu đứng trên bức tường của khu vườn.

Địch công đứng trước cổng nhà và cất giọng sang sảng:

- Hai bộ đầu đứng gác tại đây! Chớ để kẻ trộm và bọn hôi của thừa cơ hội trộm cắp! Ta sẽ đi vào đó xem có ai còn bị kẹt bên trong!

Ông cùng với Tào Can vội vã đi vào khuôn viên vắng vẻ. Họ đi thẳng đến nhà nguyện.

Đứng trước bàn thờ, Địch công lấy ra tờ giấy chép lại bài thơ từ tay áo của mình và nhanh chóng chỉ ra mười bảy từ được ông đánh dấu bằng bút lông.

- Nhìn này! – ông nói – câu này là chìa khóa để mở tấm bảng ngọc " Nếu ngươi hiểu được lời nhắn của ta và theo những từ này, ngươi sẽ vượt qua cánh cổng và tìm thấy bình an ". Điều này chứng tỏ tấm bảng ngọc bích này là một cánh cửa cho phép đột nhập vào một căn phòng bí mật. Ngươi cầm lấy tờ giấy này!

Quan án dùng ngón tay nhấn vào chữ "nếu" trên tấm bảng ngọc ở dòng đầu tiên. Miếng ngọc thụt vào một chút. Ông nhấn mạnh hơn nhưng miếng ngọc chỉ thụt vào khoảng nửa phân rồi không di chuyển nữa. quan án nhấn tiếp vào từ"ngươi" trong dòng tiếp theo. Miếng ngọc lại thụt vào một chút nữa. Khi ông nhấn đến từ" bình an" trong dòng cuối cùng, ông đột nhiên nghe thấy một tiếng "cách" khe khẽ. Ông đẩy tấm bảng ngọc và nó từ từ thụt vào bên trong để lộ ra một đường hầm tối đen.

Địch công cầm lấy đèn lồng từ tay Tào Can và len lỏi qua đường hầm đi vào bên trong.

Khi Tào Can bắt chước Địch công bước vào, anh nhận thấy cánh cửa từ từ đóng lại. Anh nhanh chóng nắm lấy núm cửa bên trong và xoay

lại. Anh thở phào nhẹ nhõm khi thấy bằng cách này anh có thể mở cửa lại.

Quan án đi về phía trước thông qua một đường hầm thấp. Sau khoảng mười bước thì đường hầm cao hơn và ông đã có thể đứng thẳng. Ánh sáng của ngọn đèn lồng chiếu sáng một cầu thang dẫn xuống bên dưới. Sau khi đi được hai mươi bậc thang quan án thấy mình đứng trong một hầm mộ rộng khoảng mười lăm mét vuông được đục vào trong đá. Dọc theo bức tường bên phải là hàng chục lọ đất nung lớn được bịt kín miệng bằng giấy dầu. Một vài miếng giấy bị mục nát, quan án thò tay vào bên trong và lấy ra một nắm gạo khô. Bên trái là một cánh cổng bằng sắt, phía trước là một cổng vòm tối đen dẫn đến một đường hầm khác. Địch công vặn nắm đấm cửa. Nó nhẹ nhàng mở ra.

Ông nhìn thấy một căn phòng lục giác nhỏ được thắp sáng bởi một ngọn nến trên tường. Giữa phòng là một chiếc bàn hình vuông có một người đàn ông đang ngồi đọc tài liệu. Ông chỉ nhìn thấy chiếc lưng của người đó.

Khi quan án và Tào Can rón rén bước vào thì người đàn ông đột nhiên quay lại và nhìn quanh. Đó là ông chủ Quảng.

Quảng đứng lên và ném chiếc ghế đang ngồi vào chân Địch công. Khi quan án lồm cồm bò dậy thì Quảng đã chạy ra phía sau và rút ra một thanh kiếm dài. Khi quan án nhìn vào gương mặt méo mó đầy tức giận của Quảng thì một vật gì đó vụt qua vai ông. Quảng hụp xuống với một sự nhanh nhẹn đáng ngạc nhiên so với vẻ ngoài chậm chạp của y. Con dao cắm phập vào cánh cửa tủ ở bức tường phía sau.

Địch công chụp lấy cái chặn giấy bằng đá cẩm thạch đặt trên bàn. Ông dùng nó để gạt thanh kiếm của Quảng đâm tới nhằm vào ngực mình cùng lúc dùng chân đá mạnh cái bàn về phía Quảng. Quảng nhanh chóng thối lui về phía sau nhưng cạnh bàn đập mạnh vào đầu gối của gã. Gã ngã nhào về phía trước và đồng thời đâm kiếm về phía quan án. Khi lưỡi gươm sắc bén sượt qua tay của Địch công thì ông đập mạnh cái chặn giấy vào phía sau đầu Quảng. Hắn gục ngã trên bàn và máu rỉ ra từ hộp sọ bị đập nát.

- Con dao của tôi đã phóng trượt! – Tào Can nói một cách buồn bã.

- Suỵt! – Địch công rít lên – Coi chừng còn những tên khác!

Ông cúi xuống và kiểm tra đầu của Quảng.

- Cái chặn giấy nặng hơn ta nghĩ – ông nói – Quảng đã chết.

Khi ông tự chủ lại và nhìn quanh, mắt ông dừng lại ở những chiếc hộp bằng da màu đen xếp chồng lên nhau cạnh bức tường ở hai bên cửa. Có hơn hai mươi chiếc hộp, mỗi chiếc đều có một ổ khóa bằng đồng và dây đeo.

- Tổ tiên chúng ta dùng những chiếc hộp như thế này để đựng vàng! – quan án nói với vẻ ngạc nhiên – Nhưng chúng dường như trống rỗng.

Ông nhanh chóng kiểm tra căn phòng và nói tiếp:

- Hán Dương Hoàng biết rằng điều tốt nhất là trộn lẫn những lời nói dối của mình với những sự thật. Khi hắn kể cho ta nghe câu chuyện về vụ bắt cóc thì hắn đã mô tả trụ sở bí mật của Bạch Liên giáo chính là căn phòng dưới nhà của hắn! Hán chính là người lãnh đạo, Lưu Phi Bộ là người liên lạc của hắn với những người đứng đầu trong Bạch Liên giáo tại địa phương. Ngoài ra, Quảng cũng là một người có vị trí cao trong tổ chức. Đầu của hắn ta chảy máu rất nhiều! Tào Can, ngươi lau sạch máu trên đầu hắn và băng đầu hắn lại. Chúng ta phải giấu xác chết của hắn để đừng cho ai biết là chúng ta đã đến đây!

Ông nhặt lấy tài liệu mà Quảng vừa đọc lúc nãy. Ông giữ nó gần ngọn nến, trên đó được viết bằng những chữ nhỏ và gọn gàng.

Tào Can lau sạch máu trên bàn và cái chặn giấy, sau đó quấn vải quanh đầu người chết và đặt nó xuống sàn nhà. Khi Tào Can quay lại bàn, Địch công hào hứng nói:

- Đây là kế hoạch hoàn chỉnh cho sự nổi loạn của Bạch Liên giáo! Nhưng thật không may, tất cả tên người và địa điểm đều được viết bằng mật mã! Phải có một chìa khóa để giải mã điều này. Hãy tìm trong tủ cạnh bức tường phía sau!

Tào Can kéo con dao của mình ra khỏi cánh cửa và nhìn vào tủ. Trên kệ thấp có một hàng các con dấu bằng đá chạm khắc biểu tượng hoa sen trắng. Anh lấy một chiếc hộp bằng gỗ đàn hương ở kệ phía trên và đưa cho quan án. Nó trống rỗng nhưng có chỗ để chứa hai cuộn tài liệu nhỏ. Địch công nhặt lấy cuộn tài liệu nằm dưới sàn nhà và gắn vào cái hộp, nó vừa khít và chỉ còn một khoảng trống cho một cuộn thứ hai có cùng kích thước như thế.

- Chúng ta phải tìm bằng được cuộn thứ hai! – Địch công nói với giọng kích động – Đó là chìa khóa! Tìm xem có chỗ giấu bí mật trên tường không ?

Trong khi bản thân ông nâng tấm thảm lên và xem xét kỹ lưỡng sàn nhà bằng đá, Tào Can thì cẩn thận xem xét bức tường.

- Không có gì ngoài đá rắn chắc – anh nói – nhưng có một vài lỗ hổng phía trên, tôi cảm thấy có không khí thông qua.

- Đó là những lỗ thông gió – quan án sốt ruột nói – nó sẽ đi ra ở một nơi nào đó trên mái nhà. Hãy kiểm tra các hộp da!

Họ lắc tất cả các hộp nhưng chúng đều trống rỗng.

- Bây giờ chúng ta đi vào các đường hầm khác! – quan án nói. Tào

Can cầm đèn lồng và họ bước ra khỏi hầm mộ. Chỉ vào một lỗ vuông cạnh đó Tào Can nói:

- Có lẽ đây là lối ra!

Địch công nhìn vào đó và gật đầu:

- Ẩn sĩ Hán đã nghĩ ra tất cả mọi thứ! Hầm mộ này là nơi trú ẩn cho gia đình ông ta trong những lúc khó khăn. Ở đây họ có toàn bộ kho báu của mình: vàng, gạo để ăn và nước uống. Chiếu sáng vào đây!

Tào Can giơ cao đèn lồng để ánh sáng của nó chiếu vào lỗ cửa tò vò.

- Đường hầm thứ hai này được làm ra gần đây, thưa đại nhân! – anh nhận xét – tảng đá dừng lại ở đây, đường hầm có tường bằng đất và các cột chống bằng gỗ trông còn khá mới!

Địch công cầm lấy đèn lồng từ tay Tào Can và ánh sáng của nó rọi tới một chiếc hộp hình chữ nhật nằm dưới hầm, gần tường.

- Mở chiếc hộp đó ra! – ông ra lệnh.

Tào Can ngồi xuống và dùng con dao của mình cạy nắp hộp. Khi nắp hộp vừa mở ra anh nhanh chóng quay mặt đi. Một mùi hôi thối từ hộp bốc lên. Địch công dùng khăn che kín miệng và mũi của ông và nhìn vào hộp. Trong đó là xác chết đang bị phân hủy của một người đàn ông. Da mặt đã bị phân hủy lộ ra chiếc sọ đang cười nhăn nhở, những con giòi đang bám lúc nhúc vào quần áo của thi thể đang thối rữa.

- Đậy nắp lại! – ông nói cộc lốc – Trong thời gian tới chúng ta sẽ xem xét xác chết này. Bây giờ chúng ta không có thời gian để làm điều đó!

Ông đi tiếp về phía trước khoảng hai mươi bước thì gặp một cách cửa sắt. Ông vặn nắm đấm và mở cửa ra. Ông nhìn thấy một khu vườn tràn ngập ánh trăng. Ngay trước mắt ông là một cây thông có dây trường xuân mọc quanh.

- Đó chính là khu vườn của Lưu Phi Bộ! – Tào Can thì thầm sau lưng ông. Anh ta thò đầu ra xem xét và nói tiếp – Bên ngoài cánh cửa này là những tảng đá. Trong lùm cây đằng kia là nơi Lưu Phi Bộ thường ngủ trưa.

- Cánh cửa bí mật này đã giải thích thủ thuật biến mất của Lưu! – Địch công nói – Chúng ta hãy quay trở lại!

Nhưng Tào Can có vẻ miễn cưỡng không muốn rời đi. Anh nhìn vào cánh cửa với một sự ngưỡng mộ thật sự. Họ nghe thấy tiếng của những người đàn ông đang cố gắng dập tắt đám cháy trong ngôi biệt thự của Hán.

- Đóng cánh cửa đó lại! – Địch công thì thầm.

- Tay nghề xuất sắc! – Tào Can tỏ vẻ luyến tiếc khi đóng cửa lại. Khi

anh đi theo quan án đi qua đường hầm thì ánh sáng từ chiếc đèn lồng chiếu vào một cái hốc trên tường. Anh nắm lấy tay áo Địch công và chỉ cho ông bốn chiếc sọ người nằm trong đó. Địch công nói:

Bạch Liên giáo giết các nạn nhân của mình trong hầm mộ này, các bộ xương này có lẽ đã nằm ở đây rất lâu rồi. Thi thể trong cái hộp là nạn nhân gần đây nhất của bọn chúng.

Ông nhanh chóng đi lên các bậc thang và đi vào căn phòng lục giác, ông nói tiếp:

- Hãy giúp ta phi tang cái xác chết của Quảng!

Họ khiêng xác chết vào hầm mộ và vất vào cái lỗ trong đó. Thật lâu họ nghe thấy một tiếng vang.

Địch công quay về phòng, thổi tắt ngọn nến và đóng cánh cửa phía sau lại. Họ vượt qua hầm mộ và leo lên cầu thang để đến bàn thờ trong nhà nguyện. Khi họ đứng trước bàn thờ thì tấm bảng ngọc tự động đóng lại một cách yên lặng.

Đứng trước tấm bảng ngọc, Tào Can nhấn một cách ngẫu nhiên vài từ trên tấm bảng. Nhưng khi anh nhấn xuống thì miếng ngọc ngay lập tức bật lên trở lại vị trí cũ.

- Ẩn sĩ Hán thật là một bậc thầy về cơ quan! – Tào Can thở dài – Nếu chúng ta không biết được những từ là chìa khóa giải mã thì có nhấn suốt cả cuộc đời cũng chẳng thể mở được cánh cửa!

- Chờ đó! – Địch công thì thầm. Ông kéo Tào Can đến cửa nhà nguyện.

Trong sân họ gặp một nhóm người đã tham gia chữa lửa.

- Ngọn lửa đã được dập tắt! – những người đó hét lên.

Ngoài phố họ gặp Hán Dương Hoàng đang mặc một chiếc áo ngủ. Ông ta nói với Địch công đầy vẻ biết ơn:

- Nhờ có hành động kịp thời của các thuộc hạ của ngài mà ngọn lửa không gây thiệt hại nhiều, thưa đại nhân! Phần lớn nhà kho bị hư hại và số gạo của tôi bị hỏng do nước, nhưng đó là tất cả thiệt hại. Tôi thấy cỏ khô chứa trong kho bị đốt và đó là nguyên nhân gây ra hỏa hoạn. Hai thuộc hạ của ngài đã leo lên mái nhà và ngăn chặn được ngọn lửa lan ra. May mắn thay không có gió, nếu không thì mọi chuyện còn tồi tệ hơn!

- Đó là trách nhiệm của ta! – quan án nói một cách khiêm nhường.

Họ trao đổi với nhau vài câu lịch sự sau đó Địch công và Tào Can quay về tòa án.

Quan án nhìn thấy hai nhân vật kỳ quái đang ngồi chờ ông tại văn

phòng. Quần áo họ tả tơi và gương mặt đen thui vì dính đầy bồ hóng.

- Điều tồi tệ nhất là – Mã Tông càu nhàu với vẻ mặt cau có - mũi và cổ họng của tôi như bị cháy xém bởi khói! Chúng tôi phát hiện ra bây giờ cần một đám cháy khác để tống cái thứ đáng nguyền rủa này ra!

Địch công mĩm cười với vẻ chán chường. Khi ông ngồi xuống sau bàn, ông nói với hai thuộc hạ của mình:

- Một lần nữa hai người đã làm một công việt thật tuyệt vời! Ta rất tiếc là không thể để hai người đi nghĩ ngơi mặc dù hai ngươi xứng đáng được như thế. Nhiệm vụ lớn nhất vẫn còn ở phía trước!

- Không sao đâu, thưa đại nhân! – Mã Tông vui vẻ nói.

- Ngươi và Triệu Thái tốt nhất đi tắm rửa – quan án nói tiếp – và sau đó đi ăn. Sau đó hãy mặc áo giáp và mũ sắt rồi quay trở lại đây. Quay sang Tào Can ông nói: "Gọi lão Hồng đến đây!"

Khi chỉ còn lại một mình, Địch công chấm bút vào mực và lấy ra một tờ giấy trắng. Sau đó ông lấy từ tay áo ra cuộn tài liệu mà ông đã tìm thấy trong hầm mộ và bắt đầu đọc qua nó.

Khi lão Hồng và Tào Can đến, quan án nhìn lên và nói:

- Mang tất cả những hồ sơ liên quan đến cái chết của người vũ công đặt lên bàn, hai người có thể đọc ra cho ta những đoạn mà ta yêu cầu.!

Trong khi hai người kia bắt tay vào công việc, Địch công bắt đầu viết. Ông viết rất nhanh lên tờ giấy, cây bút dưới tay ông dường như bay lượn trên mặt giấy. Thỉnh thoảng ông dừng lại và nhờ hai phụ tá của mình đọc to một đoạn văn từ các hồ sơ để ông trích dẫn vào báo cáo của mình.

Cuối cùng ông buông bút xuống với một tiếng thở dài. Ông gói báo cáo của mình cùng với các tài liệu được tìm thấy trong hầm mộ, bọc chúng trong một túi giấy dầu và nói lão Hồng dùng con dấu của tòa án niêm phong lại.

Mã Tông và Triệu Thái bước vào trong bộ áo giáp, trông họ thật uy nghi.

Địch công trao cho mỗi người ba mươi miếng bạc. Sau đó ông nhìn họ chăm chú và nói:

- Hai người sẽ đi đến kinh thành cùng nhau. Thay đổi ngựa thường xuyên. Số bạc này là chi phí để thuê ngựa tại các trạm dịch. Nếu không có gì bất trắc thì hai ngươi sẽ đến kinh thành vào lúc bình minh.

Đi thẳng đến cung điện của chủ tịch tòa án Hoàng gia. Một cái chiêng bạc được treo ở cổng. Mọi công dân đều có quyền đánh vào cái

chiêng đó vào lúc bình minh để khiếu nại. Ngươi sẽ đánh vào cái chiêng đó. Khi có người đưa các ngươi đến trước mặt chủ tịch để khiếu nại thì hãy đưa cho ông ta túi giấy này. Không cần giải thích thêm về bất cứ điều gì cả!

Khi Địch công trao túi giấy dán kín cho Mã Tông, anh nhận lấy và mỉm cười:

- Đó là một công việc dễ dàng! Tốt hơn là hai chúng tôi mặc áo đi săn? Mặc áo giáp như thế này thì cưỡi ngựa sẽ không đi nhanh được!

Địch công nhìn hai thuộc hạ của mình một cách nghiêm nghị. Sau đó ông chậm rãi nói:

- Điều này có thể rất dễ dàng hoặc là rất khó khăn! Có thể trên đường đi hai ngươi sẽ bị truy sát! Do đó tốt nhất là hai ngươi đừng tìm kiếm sự trợ giúp của bất kỳ quan chức nào mà phải hoàn toàn dựa vào bản thân. Nếu có ai đó muốn ngăn chặn các ngươi thì hãy tiêu diệt chúng. Nếu một trong hai người bị thương thì người kia sẽ đi và mang túi giấy này đến kinh thành. Chỉ đưa nó cho chủ tịch tòa án Hoàng gia chứ đừng đưa cho bất kỳ người nào khác!

Triệu Thái thắt chặt lại thanh gươm của mình. Anh lặng lẽ nói:

- Đó phải là một tài liệu rất quan trọng, thưa đại nhân!

Địch công khoanh tay trong tay áo rộng của mình. Ông trả lời bằng giọng căng thẳng:

- Nó liên quan đến vận mệnh Quốc gia!

Triệu Thái gật đầu tỏ ý đã hiểu. Anh vươn vai và kêu lên:

- Vì sự tồn vong của Quốc gia!

Mã Tông ngơ ngác nhìn người bạn của mình. Nhưng anh lập tức hét lên:

- Thánh hoàng vạn tuế!

Chương 19

Địch công được một nhân vật đáng sợ viếng thăm

Tên tội phạm nguy hiểm cuối cùng đã lộ diện

Sáng hôm sau hứa hẹn là một ngày đẹp trời. Sương đêm từ trên núi vẫn còn lưu lại trong không gian. Lão Hồng hy vọng sẽ tìm thấy quan án trên sân thượng. Nhưng khi ông vừa leo lên cầu thang thì gặp một gia nhân nói cho ông biết là quan án ở trong văn phòng riêng của mình.

Lão Hồng giật mình khi nhìn thấy quan án. Ông đang ngồi trên bàn nhìn chằm chằm về phía trước với đôi mắt đỏ ngầu. Không khí trong phòng không thông thoáng và bộ quần áo nhàu nát trên người Địch công chỉ ra rằng ông đã ngồi suốt đêm tại bàn. Nhận thấy vẻ mặt lúng túng của lão Hồng, Địch công nói với nụ cười gượng gạo:

- Đêm qua, sau khi ra lệnh cho hai thuộc hạ của chúng ta đến kinh đô ta đã không ngủ được. Vì thế ta đã ngồi tại đây và xem lại một lần nữa những gì chúng ta có trong tay. Phát hiện của chúng ta về trụ sở bí mật của Hán Dương Hoàng và những quan hệ bí mật với Lưu Phi Bộ đã chứng minh Hán và Lưu đóng một vai trò quan trọng trong âm mưu lật đổ triều đình. Ta có thể nói với bác ngay bây giờ, Hồng, đó là một âm mưu chống lại triều đình và nó có các chi nhánh trên toàn quốc. Tình hình rất nghiêm trọng nhưng ta có lý do để hy vọng có thể kịp thời sửa chữa trước khi quá muộn. Ta giả sử rằng bây giờ báo cáo của ta đã đến được tay của chủ tịch tòa án tối cao và không nghi ngờ gì triều đình sẽ ngay lập tức thực hiện tất cả các biện pháp cần thiết.

Quan án nhấp một ngụm trà sau đó tiếp tục:

- Đêm qua ta nhận thấy có một liên kết còn thiếu. Ta lờ mờ nhớ lại trong vài ngày qua ta đã nhận thấy có một điều phi lý nhỏ. Nó hiện ra thoáng qua với ta nhưng sau đó ta đã quên mất. Đó là một điều không quan trọng nhưng đêm qua sau khi rà soát lại mọi việc ta đột nhiên cảm thấy rằng nó là rất quan trọng và nó sẽ cung cấp phần còn thiếu trong câu đố mà ta đang đối mặt, phải chi ta có thể nhớ ra điều đó!

- Đại nhân đã tìm ra chưa ? – lão Hồng hỏi với vẻ háo hức.

- Phải – quan án trả lời – Ta đã tìm thấy! Sáng nay, trước lúc bình minh nó chợt hiện ra trong đầu ta cùng với tiếng gà gáy đầu tiên! Bác có bao giờ dừng lại để suy nghĩ tại sao con gà lại cất tiếng gáy trước khi tia nắng đầu tiên của bình minh xuất hiện ? Loài vật có giác quan

sắc bén, Hồng. Bác hãy mở cửa sổ và nói với gia nhân mang đến cho ta một bát cơm cùng với cá muối và tiêu xanh ngâm. Ta cảm thấy đói bụng. Và nhớ mang thêm một ấm trà lớn nhé!

- Sẽ mở phiên tòa vào sáng nay, thưa đại nhân? – lão Hồng hỏi.

- Không – quan án trả lời – ngay khi Mã Tông và Triệu Thái trở lại chúng ta sẽ đi thăm Hán Dương Hoàng và Ủy viên Lương. Ta muốn làm điều đó ngay bây giờ vì chúng ta không còn thời gian nữa. Vụ giết người kỹ nữ đã chứng minh nó là một đầu mối quan trọng liên quan đến quốc gia, ta chỉ là một thẩm phán huyện không có đủ thẩm quyền để đối phó với nó. Ta không thể thực hiện các bước tiếp theo mà không cần hướng dẫn từ kinh đô. Chúng ta chỉ có thể hy vọng Mã Tông và Triệu Thái sẽ trở về sớm!

Sau khi ăn sáng xong, ông bảo lão Hồng đến tòa án giám sát nơi đó cùng với Tào Can. Bản thân ông đi bộ lên sân thượng.

Ông đứng một lúc ở lan can bằng đá cẩm thạch, quan sát khung cảnh yên bình dưới chân mình. Vô số thuyền đánh cá nhỏ đang cập bến, trên con đường dọc theo bờ hồ nông dân đang mang thịt và rau vào thị trấn. Như thường lệ, những người buôn bán vẫn cần mẫn làm công việc kinh doanh hàng ngày của mình; thậm chí một cuộc nổi dậy sắp xảy ra cũng không thể can thiệp vào công việc vất vả hàng ngày mang đến miếng ăn cho họ.

Quan án kéo một chiếc ghế bành vào một góc tối của sân thượng và ngồi xuống. Chẳng bao lâu ông đã ngủ mà không hề hay biết, ông ngủ gật.

Ông chỉ thức dậy khi lão Hồng mang bữa ăn trưa đến. Địch công đứng lên, bước tới lan can và nhìn chằm chằm vào khoảng không phía trước, che mắt bằng chiếc quạt. Nhưng vẫn không thấy dấu hiệu của Mã Tông và Triệu Thái. Ông nói với vẻ thất vọng:

- Họ vẫn chưa quay lại sao, Hồng?

- Có lẽ những người có thẩm quyền còn muốn hỏi thêm điều gì từ họ, thưa đại nhân – lão Hồng trấn an.

Địch công lắc đầu với vẻ lo lắng. Ông nhanh chóng ăn cơm sau đó đi xuống phòng riêng của mình. Lão Hồng và Tào Can ngồi đối diện với ông và họ cùng nhau làm việc trên những giấy tờ phát sinh trong buổi sáng hôm đó.

Sau khi họ làm việc được nửa giờ, có tiếng bước chân nặng nề vang lên trong hành lang. Mã Tông và Triệu Thái bước vào, cả hai có vẻ bơ phờ.

- Trời đất phù hộ, hai người đã trở lại – Địch công kêu lên – hai ngươi có gặp chủ tịch ?

- Có, thưa đại nhân – Mã Tông trả lời bằng giọng khàn khàn – Chúng tôi đưa cho ông ta cuộn tài liệu và ông ta đã đọc qua nó trước mặt chúng tôi.

- Ông ta đã nói gì ? – quan án hỏi với vẻ căng thẳng.

Mã Tông nhún vai. Anh trả lời:

- Ông ta cuộn các tài liệu lại, bỏ vào tay áo của mình và ra lệnh chúng tôi nói với ngài rằng ông ta sẽ nghiên cứu chúng trong thời gian tới.

Mặt Địch công xụ xuống. Đây là một tin xấu. Ông tất nhiên không nghi ngờ việc chủ tịch sẽ thảo luận vấn đề này với các trợ lý của ông ta nhưng ông không nghĩ đến một phản ứng quá giản dị như thế. Sau khi ngẫm nghĩ, ông nói:

- Ta rất vui khi hai người bình an trở về!

Mã Tông đẩy chiếc mũ sắt nặng trên đầu va lau mồ hôi trên trán. Anh nói một cách chán nản:

- Không, nói thật ra là không có chuyện gì xảy ra nhưng tôi nghĩ mọi chuyện không quá tốt đẹp, thưa đại nhân! Sáng nay, khi chúng tôi rời kinh thành từ cổng phía Tây thì có hai người đàn ông cưỡi ngựa vượt qua chúng tôi, cả hai đều lớn tuổi. Họ cho biết họ là thương nhân buôn trà đang trên đường đến các tỉnh miền Tây và hỏi liệu họ có thể đồng hành cùng chúng tôi đến Hán Dương. Họ nói năng rất lịch sự và không mang vũ khí, vì vậy chúng tôi không thể nào từ chối. Nhưng người lớn tuổi nhất có ánh mắt rất đáng sợ và tôi cảm thấy rùng mình mỗi khi nhìn vào mắt ông ta! Họ không gây ra bất kỳ rắc rối nào nhưng họ im lặng trên suốt quãng đường.

- Ngươi đã mệt rồi – Địch công nhận xét – Có thể là ngươi quá đa nghi.

- Đó chưa phải là tất cả, thưa đại nhân – Triệu Thái nói tiếp – Nửa giờ sau, một nhóm khoảng ba mươi kỵ binh xuất hiện từ một con đường phụ. Người cầm đầu của họ cũng nói họ là thương nhân và đang đi đến các tỉnh miền Tây! Phải, nếu những người đó mà là thương nhân thì lợn nái cũng biết leo cây! Tôi ít khi nào nhìn thấy nhiều tên lưu manh cùng lúc xuất hiện như thế và tôi chắc chắn là họ có mang theo vũ khí giấu dưới áo choàng. Tuy nhiên, kể từ khi họ vượt lên phía trước và dẫn đầu thì mọi việc cũng không quá tệ. Nhưng sau đó khoảng nửa giờ lại có thêm một nhóm ba mươi người tự xưng là thương nhân đến nhập bọn và đi phía sau đoàn người của chúng tôi, Mã Tông và tôi nghĩ rằng chúng tôi đã gặp rắc rối.

Quan án ngồi thẳng người trên ghế. Ông nhìn chăm chú Triệu Thái khi anh nói tiếp:

- Kể từ khi chúng tôi giao ra tài liệu, chúng tôi không còn lo lắng nữa.

Chúng tôi nghĩ rằng nếu bữa tiệc bắt đầu, ít nhất mỗi người chúng tôi sẽ có thể chiến đấu theo cách của mình trên suốt dọc đường và có thể nhận được sự giúp đỡ từ những đơn vị quân sự. Nhưng những người trông có vẻ dữ dằn đó đã không tấn công chúng tôi. Rõ ràng họ có mục tiêu lớn hơn là giết chết hai sứ giả đi báo tin! Mục tiêu của họ là không cho chúng tôi báo động. Tuy nhiên chúng tôi gần như không thể báo động được vì những nơi đóng quân mà chúng tôi đi ngang qua đều bị bỏ hoang! Không có một người lính nào xuất hiện trên đường! Khi chúng tôi đi vòng quanh hồ thì những người đàn ông đó từ từ tách ra từng nhóm nhỏ năm hoặc sáu người và biến mất. Khi chúng tôi tiến vào thị trấn thì chỉ còn có hai người đàn ông già lúc đầu đi theo chúng tôi. Chúng tôi nói với họ rằng họ đã bị bắt và đưa họ về tòa án nhưng dường như họ không bận tâm về điều đó. Những kẻ xấc xược đó nói rằng họ muốn nói chuyện với đại nhân!

- Những tên côn đồ sáu mươi tuổi đi theo chúng tôi chắc là một bộ phận của phiến quân, thưa đại nhân! – Mã Tông nói thêm – Khi chúng tôi đến gần thị trấn tôi thấy có hai đội kỵ sĩ cưỡi ngựa qua các dãy hướng tới thành phố. Họ nghĩ rằng có thể tấn công bất ngờ chúng ta nhưng tòa án của chúng ta được xây dựng kiên cố và chiếm một vị trí chiến lược! Chúng ta có thể dễ dàng bảo vệ nó!

Địch công đấm tay lên bàn.

- Có trời mới biết tại sao triều đình không thực hiện bất kỳ hành động nào sau khi ta báo cáo! – ông kêu lên một cách giận dữ - Nhưng dù cho bất kỳ điều gì xảy ra thì những tên nổi loạn đê hèn cũng không thể nào chiếm được thị trấn của ta một cách dễ dàng như vậy! Chúng không có đồ công thành và chúng ta có thể xử lý khoảng ba mươi tên. Kho vũ khí của chúng ta có gì, Triệu Thái ?

- Có rất nhiều mũi tên trong kho, thưa đại nhân! – Triệu Thái nói một cách nhiệt tình – Tôi nghĩ rằng chúng ta có thể giữ chân chúng một ngày hoặc lâu hơn và cho chúng một bài học nhớ đời.

- Mang hai tên khốn đó vào đây ! – quan án ra lệnh cho Mã Tông – Bọn chúng nghĩ rằng có thể thỏa thuận với ta. Hán Dương là trụ sở chính của chúng và chúng hy vọng ta có thể dâng Hán Dương cho chúng mà không cần phải chiến đấu. Chúng ta sẽ cho bọn chúng biết bọn chúng đã sai lầm. Nhưng trước tiên ta muốn từ miệng của hai tên vô lại đó nói cho ta biết chúng có bao nhiêu quân phản loạn và vị trí đóng quân của chúng. Mang chúng vào đây!

Mã Tông rời khỏi phòng với nụ cười mãn nguyện.

Anh quay lại với hai người đàn ông mặc trường bào xanh và đội mũ đen. Người lớn tuổi hơn gầy và cao, ông ta có khuôn mặt lạnh lùng và chòm râu thưa thớt. Cặp mắt ông ta khép hờ. Người còn lại là một

người đàn ông mập mạp với khuôn mặt đầy vẻ khinh miệt. Ông ta có bộ ria mép màu đen và chòm râu ngắn. Ông nhìn quan án và bốn phụ tá bằng đôi mắt sáng đầy vẻ thận trọng.

Nhưng Địch công nhìn chằm chằm vào người đàn ông lớn tuổi với vẻ kinh ngạc. Một vài năm trước đây khi ông còn làm việc ở Cục lưu trữ tại kinh đô, ông đã một lần nhìn thấy người đàn ông đáng sợ này từ xa. Người nào đó đã thì thầm tên ông ta trong sự sợ hãi.

Người đàn ông lớn tuổi ngẩng đầu lên và dùng đôi mắt lạnh lẽo của mình quan sát Địch công. Sau đó ông hất đầu về phía bốn phụ tá của quan án. Địch công vội vàng ra hiệu cho bốn phụ tá của mình rời khỏi phòng để họ lại với nhau.

Mã Tông và Triệu Thái nhìn quan án một cách lo lắng nhưng khi thấy ông gật đầu một cách sốt ruột họ đành lê bước ra khỏi cửa, tiếp theo là lão Hồng và Tào Can.

Hai người mới đến ngồi vào hai chiếc ghế bành dựa sát tường dành cho những vị khách quan trọng. Địch công quỳ trước mặt họ và dập đầu ba lần.

Người đàn ông lớn tuổi lấy một chiếc quạt từ tay áo của mình. Vừa quạt một cách nhàn nhã ông nói với giọng tò mò cho người bạn đồng hành của mình:

- Thì ra đây là Thẩm phán Địch. Phải mất hai tháng mới phát hiện ngay tại Hán Dương, nơi ông ta quản lý, một tổ chức tội phạm nguy hiểm đặt trụ sở chính của nó tại đây. Rõ ràng ông ta không hề biết một thẩm phán phải có nghĩa vụ biết tất cả mọi chuyện xảy ra nơi mình quản lý.

- Ông ta thậm chí còn không biết được những gì đang xảy ra tại tòa án của mình, thưa ngài! – người kia nói – Ông ta chỉ vô tình nói trong báo cáo là quân nổi dậy có cài một tên gián điệp trong các nhân viên của mình. Thật là một sự cẩu thả không thể nào chấp nhận được, thưa ngài!

Người đàn ông lớn tuổi thở dài tỏ vẻ cam chịu.

- Các quan chức trẻ khi được bổ nhiệm ra ngoài kinh thành – ông nhận xét một cách khô khan – họ tưởng rằng mọi việc đều dễ dàng. Họ thiếu sự kiểm soát của cấp trên trực tiếp của họ, ta nghĩ thế. Điều này nhắc nhở ta rằng ta phải triệu tập tri phủ của nơi đây và phải nói cho ông ta biết về chuyện nhục nhã này.

Có một sự im lặng bao trùm. Địch công vẫn im lặng. Ông biết đối với người trước mặt, ông chỉ được phép nói khi được cho phép. Nhiệm vụ của ông ta là đổ lỗi và chỉ trích, tìm một con dê thế tội cho những việc xảy ra. Người đàn ông lớn tuổi đó là khâm sai của triều đình. Ông ta

tên là Minh Kỳ, một cái tên làm run sợ tất cả những quan chức cao cấp nhất của triều đình. Cực kỳ trung thành, hoàn toàn trong sạch và hành sự độc ác, người đàn ông này có quyền lực không giới hạn. Ông đại diện cho người kiểm tra cuối cùng, kiểm soát cuối cùng của bộ máy khổng lồ các hoạt động dân sự và quân sự của triều đình.

- May mắn thay ngài như mọi khi vẫn rất siêng năng! – người đàn ông có râu nói – Khi mười ngày trước đây các nhân viên mật vụ của chúng ta đã báo cáo những tin đồn về sự hồi sinh của tổ chức Bạch Liên giáo ở các tỉnh. Tổng tư lệnh được thông báo ngay lập tức và ông ta đã thực hiện các biện pháp cần thiết. Và khi ngài thẩm phán Địch đây tỉnh giấc từ giấc ngủ thoải mái của mình và báo cáo rằng trụ sở của Bạch Liên giáo được đặt tại Hán Dương thì quân đội triều đình đã bao vây toàn bộ núi và xung quanh hồ.

- Chúng ta chỉ làm được rất ít trong những việc chúng ta có thể làm! – vị khâm sai nói – Các quan chức địa phương là liên kết yếu nhất trong sự quản lý của chúng ta. Cuộc nổi loạn sẽ bị nghiền nát nhưng sẽ có đổ máu đáng kể. Nếu người đàn ông họ Địch này siêng năng hơn trong nhiệm vụ của mình, chúng ta có thể bắt giữ ngay lập tức các người lãnh đạo phiến loạn và đè bẹp cuộc nổi loạn từ trong trứng nước..

Đột nhiên giọng nói của ông vang lên như tiếng kim loại nghiến vào nhau khi ông trực tiếp nói với quan án:

- Ngươi đã mắc phải ít nhất bốn sai lầm không thể tha thứ, Địch! Đầu tiên ngươi để Lưu Phi Bộ trốn thoát mặc dù bản thân ngươi đã nghi ngờ ông ta. Thứ hai, ngươi đã để cho một tên cầm đầu bị giết trong tù trước khi lấy được thông tin từ hắn ta. Thứ ba, ngươi đã giết chết Quảng thay vì bắt sống hắn để thẩm vấn. Và thứ tư, ngươi đã gởi một báo cáo đầy đủ về cuộc nổi loạn nhưng lại thiếu chìa khóa mật mã. Nói đi, Địch, chìa khóa mật mã ở đâu?

- Hạ quan thú nhận tội lỗi của mình – Địch công nói – tôi không có tài liệu đó trong tay nhưng tôi giả thuyết rằng…

- Ta nhổ vào cái giả thuyết của ngươi, Địch – vị khâm sai cắt ngang – Ta lặp lại một lần nữa, ngươi có mật mã đó không?

- Trong ngôi nhà của Ủy viên Lương, thưa đại nhân! – Địch công trả lời.

Vị khâm sai đứng lên.

- Ngươi nghĩ thế nào mà nói như thế, Địch – ông hỏi một cách giận dữ - Ngươi nghi ngờ sự trung thực của Ủy viên Lương à ?

- Hạ quan thú nhận mọi tội lỗi của mình! – quan án lặp đi lặp lại câu nói này theo đúng như yêu cầu bắt buộc của nghi thức – Ngài Ủy viên

không hề biết những việc đã xảy ra trong ngôi nhà của mình.

- Anh ta đang cố gắng kéo dài thời gian, thưa ngài! – người đàn ông có râu nói với vẻ chán ghét – Hãy bắt anh ta và ném vào nhà tù của anh ta.

Viên khâm sai không trả lời. Ông ta bắt đầu đi lại, giận dữ vung vẫy tay áo rộng của ông ta. Sau đó, ông ta đứng trước quan án đang quỳ gối và hỏi cộc lốc:

- Làm thế nào mà tài liệu đó lại nằm trong nhà của ngài Ủy viên?

- Nó đã được đem giấu ở đó bởi người cầm đầu Bạch Liên giáo để đảm bảo an toàn, thưa ngài – Địch công trả lời – Hạ quan đề nghị ngài cho những thuộc hạ của ngài chiếm lấy dinh thự của ngài Ủy viên và bắt giữ tất cả những người tại đó mà không để cho ai biết. Sau đó, tôi sẽ cho người liên lạc với Hán Dương Hoàng và Khang Trọng thông báo với họ là ngài Ủy viên muốn gặp họ ngay lập tức để thảo luận một vấn đề cấp bách. Hạ quan đề nghị đại nhân hãy đi đến dinh thự của ngài Ủy viên và cho phép hạ quan được làm người dẫn đường.

- Tại sao lại phải làm một việc ngu ngốc như thế, Địch? – khâm sai hỏi – Thị trấn nằm trong tay những thuộc hạ của ta. Ta sẽ cho bắt ngay lập tức Hán Dương Hoàng và Khang Trọng. Sau đó chúng ta sẽ đến nhà của Ủy viên để giải thích mọi chuyện, ngươi sẽ chỉ cho chúng ta nơi giấu các tài liệu!

- Hạ quan muốn mọi việc được chắc chắn – Địch công nói – người cầm đầu Bạch Liên giáo sẽ không trốn thoát. Hạ quan nghi ngờ Hán Dương Hoàng, Lưu Phi Bộ và Khang Trọng nhưng không biết rõ vai trò của họ trong âm mưu này. Có lẽ người cầm đầu lại là một người nào khác mà ta chưa biết. Việc bắt giữ những người này có thể đánh động hắn ta và hắn ta sẽ chạy thoát.

Viên khâm sai suy nghĩ một lúc, chậm rãi vuốt ve ria mép của mình. Sau đó ông nói với người cùng đi:

- Hãy bảo những người của chúng ta mang Hán và Khang đến nhà của Ủy viên. Phải bảo đảm việc này được thực hiện bí mật!

Người đàn ông có râu cau mày, ông ta dường như không đồng ý. Nhưng khi viên khâm sai làm một cử chỉ chứng tỏ sự bực bội thì ông ta nhanh chóng đứng lên và rời khỏi phòng mà không nói một lời.

- Ngươi có thể đứng lên, Địch! – khâm sai nói. Ông lại tiếp tục ngồi xuống, lấy từ tay áo ra một cuộn tài liệu và bắt đầu đọc.

Địch công chỉ tay về phía bàn trà. Ông rụt rè hỏi:

- Hạ quan có thể mời đại nhân một tách trà?

Viên khâm sai ngước nhìn lên với vẻ khó chịu. Ông nói một cách ngạo

mạn:

- Không cần! Ta chỉ ăn và uống những gì mà thuộc hạ của ta chuẩn bị cho ta.

Ông lại tiếp tục đọc sách. Quan án vẫn đứng nghiêm, buông thỏng tay dọc thân mình theo đúng quy định của tòa án. Ông không biết mình sẽ còn đứng như thế bao lâu nữa. Cảm giác bây giờ của ông đã nhẹ nhõm khi biết rằng triều đình đã có các biện pháp tức thời và đầy đủ để chống lại cuộc nổi dậy. Điều này đã cho thấy những nghi ngờ của ông là đúng. Với một sự vội vàng sốt sắng ông cố gắng một lần nữa điều tra tất cả những khả năng, tìm kiếm một đầu mối mà ông có thể đã bỏ sót, để kết luận điều đó là hoàn toàn hợp lý.

Một tiếng ho khan đã đánh thức ông ra khỏi suy nghĩ của mình. Viên khâm sai đút cuộn tài liệu vào tay áo của mình, đứng lên và nói:

- Được rồi, Địch. Từ đây đến dinh thự của Ủy viên Lương mất bao lâu?

- Chỉ một quãng đường ngắn, thưa ngài.

- Chúng ta sẽ đi bộ đến đó để không gây nhiều chú ý – viên khâm sai quyết định.

Bên ngoài hành lang Mã Tông và Triệu Thái nhìn quan án với vẻ ái ngại. quan án mĩm cười để họ yên lòng và nói nhanh:

- Ta đi ra ngoài. Hai ngươi bảo vệ trước cổng, lão Hồng và Tào Can quan sát cửa sau. Đừng để cho ai ra vào nơi đây cho đến khi ta quay trở lại.

Trên đường phố đám đông đã bắt đầu nhộn nhịp trong việc kinh doanh của mình. Địch công không cảm thấy ngạc nhiên. Ông biết hiệu quả khủng khiếp của mạng lưới mật vụ ngầm, không ai nhận ra cả thành phố đã bị bọn họ khống chế. Ông sãi bước theo sát viên khâm sai. Không ai chú ý đến hai người đàn ông trong bộ áo dài xanh bình dị của họ.

Cảnh cửa của dinh thự Ủy viên Lương được mở ra bởi một người đàn ông mảnh khảnh có khuôn mặt bình thản. quan án không nhìn thấy ông ta trước đây, rõ ràng các nhân viên mật vụ đã tiếp quản toàn bộ dinh thự. Người đàn ông kính cẩn nói với khâm sai:

- Các thành viên trong dinh thự đã bị bắt giữ, có hai người khách đã đến. Họ cùng với ngài Ủy viên đang ở trong thư viện.

Sau đó, ông âm thầm dẫn họ đi qua các hành lang quanh co.

[image]
Tên tội phạm đã bị bắt giữ

Khi Địch công bước vào thư viện mờ tối, ông nhìn thấy ngài Ủy viên già ngồi trên ghế phía sau chiến bàn sơn mài màu đỏ ở phía trước cửa sổ. Trên chiếc ghế bành kê sát bức tường đối diện là Hán Dương Hoàng và Khang Trọng đang ngồi rất thẳng.

Ngài Ủy viên già ngẩng chiếc đầu nặng nề của mình lên. Ông ta nhướng mắt nhìn ra cửa:

- Nhiều khách quá! – ông lẩm bẩm.

Địch công bước đến trước bàn và thi lễ. Viên khâm sai vẫn đứng bên ngoài cửa.

- Tôi là thẩm phán, thưa đại nhân – quan án nói – Xin tha lỗi cho tội đường đột này. Tôi đã quấy rầy sự nghĩ ngơi của ngài…

- Hãy nói ngắn gọn, Địch! – ông già nói một cách mệt mỏi – Đã đến giờ ta phải uống thuốc rồi. Cái đầu nặng nề của ông ta lại rũ về phía trước.

Quan án thọc tay vào chậu cá vàng. Ông nhanh chóng mò mẫm bệ của pho tượng nhỏ đặt trong chậu. Những con cá vàng hào hứng bơi quanh tay ông, thân hình nhỏ bé của chúng trượt qua tay ông. Ông cảm thấy phần trên của bệ có thể xoay chuyển. Đó là một nắp đậy và bức tượng tiên nữ phía trên là vật ngụy trang cho cái nắp đậy. Ông nhấc nó lên, bên dưới là một hình trụ bằng đồng, mép của nó nhô lên khỏi mặt nước. Ông đưa tay vào bên trong và lấy ra một cuộn tài liệu nhỏ, nắp bảo vệ của nó thêu chỉ kim tuyến màu tím.

Ủy viên, Hán và Khang ngồi yên lặng. "Ngồi xuống!" con chim trong chiếc lồng bạc rít lên đột ngột.

Địch công đi về phía cửa và giao cuộn tài liệu cho khâm sai. Ông thì thầm:

- Đây là chìa khóa mật mã!

Viên khâm sai trãi nó ra và nhanh chóng giải mã. Địch công quay lại và quan sát căn phòng. Ngài Ủy viên già vẫn ngồi lặng yên như pho tượng nhìn vào chậu cá vàng. Hán và Khang Trọng nhìn chằm chằm vào người đàn ông cao lớn đứng ở cửa.

Viên khâm sai ra dấu bằng tay. Đột nhiên trong hành lang xuất hiện các ngự lâm quân với áo giáp vàng chói lọi. Ông chỉ vào Hán Dương Hoàng và Khang Trọng rồi nói:

- Bắt lấy hai người này!

Khi những người lính tiến vào bên trong, khâm sai tiếp tục nói với Địch công:

- Hán Dương Hoàng không có trong danh sách nhưng chúng tôi buộc

phải bắt giữ ông ta. Nào đi theo ta, chúng ta sẽ gởi lời xin lỗi đến ngài Ủy viên.

Quan án giữ ông ta lại. Ông nhanh chóng bước đến chiếc bàn ngài Ủy viên đang ngồi. Cúi xuống bàn, ông giật miếng che mắt ra khỏi trán của Ủy viên. Sau đó ông nói một cách nghiêm khắc:

- Đứng lên, Lưu Phi Bộ! Ta buộc tội ông về tội sát hại ngài Ủy viên Lương Minh Quang!

Người đàn ông phía sau bàn từ từ đứng dậy. Ông ta đứng thẳng người và vươn đôi vai rộng của mình. Mặc dù trên mặt gắn râu giả và những nét hóa trang bằng phấn màu nhưng có thể dễ dàng nhận ra gương mặt hống hách của Lưu Phi Bộ. Ông ta không nhìn vào người vừa tố cáo mình, mắt ông ta dán chặt vào Hán Dương Hoàng, người đang bị xiềng xích bởi những người lính.

- Ta đã giết chết nhân tình của ngươi, Hán! – Lưu Phi Bộ nói bằng giọng giễu cợt. Ông ta dùng tay trái tâng bộ râu của mình lên trong một cử chỉ trêu chọc.

- Bắt giữ hắn ta! – viên khâm sai quát những người lính.

Địch công đứng tránh sang một bên khi bốn người lính bước đến chiếc bàn. Một người ở phía trước đong đưa một sợi dây thừng. Lưu bước lên với cánh tay gấp khúc.

Đột nhiên tay phải của Lưu Phi Bộ vung ra từ ống tay áo. Có ánh sáng lóe lên từ một con dao, sau đó máu phun ra từ cổ họng ông ta. Ông ta lắc lư trên đôi chân của mình sau đó thân hình cao lớn của ông ta đổ sụp vào chiếc bàn.

Người lãnh đạo của Bạch Liên giáo, người âm mưu lật đổ vương triều, đã tự đặt dấu chấm hết cho cuộc đời mình.

Chương 20

Địch công đi câu cùng các trợ lý

Ông tiết lộ bí mật của cái hồ tại Hán Dương

Trong những ngày tiếp theo triều đình đã tiến hành cuộc thanh trừng tổ chức Bạch Liên giáo trên phạm vi toàn quốc.

Tại kinh đô và các tỉnh, nhiều quan chức cao cấp và thấp hơn cùng một số thường dân giàu có đã bị bắt và hành quyết. Với việc bắt giữ bất ngờ các nhà lãnh đạo trung ương và địa phương, xương sống của cuộc nổi loạn, cuộc nổi dậy đã bị đập tan từ trong trứng nước. Chẳng có những cuộc nổi dậy với quy mô lớn ngoại trừ vài sự nổi loạn nhỏ ở một số huyện xa xôi nhưng chúng nhanh chóng bị dập tắt bởi quân đội địa phương với tổn thất không đáng kể.

Tại Hán Dương, những thuộc hạ của quan khâm sai tạm thời tiếp quản chính quyền từ tay Địch công. Viên khâm sai vội vã trở lại kinh đô sau cái chết của Lưu Phi Bộ. Người đàn ông mập mạp với bộ râu đen ở lại làm việc cùng Địch công. Tại Hán Dương các thành phần phản loạn đã được triệt phá tận gốc. Khang Trọng đã khai ra các thành viên của Bạch Liên giáo nằm vùng tại tòa án. Bên cạnh đó còn có một số tay sai của tên Quảng và khoảng một chục tên lưu manh mà Lưu Phi Bộ sử dụng để làm các công việc khó khăn cho y. Tất cả những tên tội phạm đã được áp giải về kinh đô để xét xử.

Kể từ khi Địch công bị đình chỉ nhiệm vụ của mình ông đã được miễn nhiệm vụ xét xử Mao Lỗ. Các nhà chức trách cao hơn lúc đầu quyết định rằng Mao sẽ bị hành hình bằng đánh đập cho đến chết. Nhưng quan án đã thành công trong việc thuyết phục giảm nhẹ hình phạt xuống còn xử trảm, ông chỉ ra rằng Mao Lỗ đã không hãm hiếp bà Đặng mà thậm chí còn bảo vệ cô khi hai tên cướp trên đảo Ba cây Sồi muốn hãm hiếp cô. Nhà sư bị kết án lao động khổ sai mười năm trên biên giới phía bắc.

Vào buổi sáng Mao Lỗ bị xử trảm có một cơn mưa xối xả. Những người dân của Hán Dương nói rằng thành hoàng của Hán Dương muốn dùng cơn mưa để xóa sạch máu đã đổ trong lãnh địa của mình. Cơn mưa ngừng lại đột ngột như khi nó bắt đầu, buổi chiều hôm đó trời mát mẻ và nắng nhẹ.

Tối hôm đó, các quyền hành pháp sẽ chính thức được phục hồi cho Địch công. Vì vậy, đây là buổi chiều cuối cùng ông còn được tự do không vướng bận trách nhiệm. Ông quyết định đi câu cá trên hồ.

Mã Tông và Triệu Thái đi xuống cầu cảng và thuê một chiếc thuyền nhỏ đáy phẳng. Khi họ mang nó đi dọc theo theo bến thì Địch công đi chân trần đến, đội một chiếc mũ rộng vành bằng rơm. Đi cùng với ông là lão Hồng và Tào Can mang theo dụng cụ câu cá.

Khi tất cả đã lên thuyền, Mã Tông đứng ở phía sau thuyền và cầm lấy mái chèo. Chiếc thuyền từ từ di chuyển trên mặt hồ gợn sóng cuồn cuộn. Tất cả mọi người đều âm thầm hưởng thụ làn gió mát rượi đang thổi ngang mặt hồ.

[image]
Địch công đi câu cùng các trợ lý

Đột nhiên Địch công nói:

- Ta đã có những ngày cuối tuần khá thú vị khi tìm hiểu về hoạt động của mật thám triều đình. Người đàn ông râu ngắn ta vẫn không biết được tên là gì và ông ta đảm nhiệm chức vụ gì trong tổ chức bí mật đó. Ông ta đã bớt lạnh lùng và cho phép ta đọc một số tài liệu quan trọng. Ông ta là một điều tra viên xuất sắc, toàn diện và có hệ thống. Ta đã học hỏi được rất nhiều điều từ ông ta. Tuy nhiên ông ta đã làm cho ta bận rộn suốt trong những ngày vừa qua mà mãi cho đến bây giờ ta mới có thể rãnh rang để trò chuyện cùng với các ngươi.

Quan án cho tay xuống làn nước lạnh và nói tiếp:

- Hôm qua ta đã đi gặp Hán Dương Hoàng, ông ta vẫn còn khó chịu về những câu hỏi trong mấy ngày vừa qua. Nhưng thực tế bởi vì Hán Dương, thành phố của ông ta, lại là trung tâm đầu não của một âm mưu phản loạn! Ông ta không hề hay biết gì về hầm mộ của tổ tiên được xây dựng phía dưới ngôi nhà của mình nhưng anh bạn có râu của chúng ta không tin điều đó. Ông ta thẩm vấn Hán trong hai ngày liên tiếp và bắt đầu nổi cáu. Cuối cùng Hán cũng được trả tự do vì ta đã chỉ ra rằng ông ta đã ngay lập tức báo cáo với ta về việc bị tổ chức Bạch Liên giáo bắt giữ bất chấp mối đe dọa nghiêm trọng của bọn chúng. Hán đã rất biết ơn về điều đó do đó ta có cơ hội để thông báo với ông ta về tình yêu của Lương Phan và con gái ông ta. Đầu tiên Hán giận dữ nói rằng Lương Phan không xứng đáng với con gái của mình nhưng sau khi suy nghĩ lại ông cho biết sẽ không phản đối cuộc hôn nhân của họ. Lương Phan là một chàng trai trung thực và Liễu Hạ là một cô gái quyến rũ, vì vậy ta nghĩ rằng cuộc hôn nhân này sẽ tốt đẹp.

- Nhưng Hán đã có một cuộc tình với cô kỹ nữ Hạnh Hoa? – lão Hồng hỏi.

Địch công mỉm cười một cách buồn bã.

- Ta phải thẳng thắn thừa nhận rằng – ông nói – ta đã đánh giá sai

hoàn toàn về Hán. Ông ta là một người đàn ông bảo thủ, hơi mù quáng và hẹp hòi, tuy có lòng tốt nhưng cũng không phải là hoàn hảo. Thực tế ông ta không phải là một người đàn ông có cá tính. Không, ông ta không bao giờ có tình yêu với nàng kỹ nữ đã chết. Cô ta, tuy nhiên, lại là một người có nhân cách lớn. Cô ta dám yêu và dám hận. Nhìn xem, giữa những hàng cây xanh của phố Cây Liễu đã dựng lên các cột đá cẩm thạch trắng để làm một di tích tưởng niệm. Trên bia tưởng niệm theo lệnh của Hoàng đế sẽ khắc dòng chữ " Tấm gương về lòng trung thành đối với Đất nước và gia đình".

Họ đã ra đến giữa hồ. Quan án quăng câu. Đột nhiên ông nhanh chóng kéo dây câu trở về. Ông nhìn thấy một bóng đen lớn vừa sượt ngang làn nước màu xanh lá cây dưới đáy thuyền. Đôi mắt của bóng đen đó phát sáng như hai ngọn đèn nhỏ.

- Ở đây chúng ta sẽ không bắt được con gì đâu! – Địch công nói một cách cáu kỉnh – Những con quái vật này sẽ đuổi tất cả cá ở đây đi! Nhìn kìa, có một số con quái vật nữa!

Nhận thấy cái nhìn sợ hãi của bốn người đồng hành, ông nói tiếp:

- Ta phỏng đoán những con vật này thực chất là loài rùa khổng lồ, điều này giải thích cho sự biến mất của những người không may chết đuối trong hồ. Một khi những con vật này đã quen với …thịt người. Nhưng đừng sợ, bọn chúng không bao giờ tấn công người sống. Đưa thuyền đi xa hơn, Mã Tông, ở phía trước chúng ta sẽ có cơ hội tốt hơn.

Mã Tông bắt đầu chèo một cách mạnh mẽ. quan án khoanh tay trong tay áo của mình và nhìn một cách trầm tư về phía thị trấn phía xa xa bên bờ hồ.

- Khi nào thì Đại nhân phát hiện ra Lưu Phi Bộ giết ngài Ủy viên già và giả mạo làm ông ta? – lão Hồng hỏi.

- Chỉ mới vừa đây thôi – Địch công trả lời – ý của ta là vào cái đêm mà ta gởi Mã Tông và Triệu Thái đến kinh đô, đêm đó ta đã ngồi tại bàn làm việc trong văn phòng suốt đêm và suy nghĩ lại mọi chuyện. Trường hợp ngài Ủy viên tiêu tiền một cách hoang phí chỉ là vấn đề phụ, vấn đề trung tâm là cái chết của nàng kỹ nữ. Và vụ án đó thực sự bắt đầu chỉ vài năm trở lại đây với tham vọng của Lưu Phi Bộ. Nhưng trong giai đoạn cuối cùng, lúc mà chúng ta có mặt tại Hán Dương này, các kế hoạch chính trị của Lưu Phi Bộ đã tạm thời bị gác lại nhường chỗ cho mối quan hệ tình cảm với hai người phụ nữ. Cụ thể là con gái của ông ta, Nguyệt Tiên và nhân tình của ông, Hạnh Hoa. Mối quan hệ đó là hạt nhân của vụ án này, khi ta phát hiện ra điểm mấu chốt đó thì tất cả những phần còn lại đều trở nên rõ ràng.

Lưu Phi Bộ là một người tài năng phi thường, dũng cảm, tháo vát, năng động, một lãnh đạo bẩm sinh. Nhưng việc không thể thành công

trong con đường học vấn đã làm tổn thương lòng kiêu hãnh của ông ta, mà thành công lớn trong việc kinh doanh cũng không thể nào chữa lành vết thương đó. Nó ngày càng mưng mủ và biến thành nỗi oán giận cay đắng âm mưu chống lại triều đình.

Tham vọng của ông ta ngày càng nung nấu và ông ta quyết định hồi sinh tổ chức Bạch Liên giáo xa xưa để lật đổ triều đình và khai sinh ra một vương triều mới. Một lần nọ ông ta mua từ cửa hàng đồ cổ ở kinh đô một bản thảo cũ được viết bởi ẩn sĩ Hán, trong đó có nhắc đến kế hoạch xây dựng hầm mộ bí mật. Tổ chức mật vụ đã phát hiện ra bản thảo này trong số các giấy tờ của Lưu Phi Bộ tại nơi cư trú của ông ta ở kinh thành. Ẩn sĩ Hán đã có kế hoạch xây dựng một hầm mộ như vậy, như là một thiên đường ẩn náu cho con cháu của mình trong thời kỳ hỗn loạn. Ông nói rằng kế hoạch của ông là sẽ giấu toàn bộ kho báu của mình gồm hai mươi chiếc rương chứa vàng, đào một cái giếng và dự trữ thực phẩm khô để có thể ở trong đó nhiều ngày. Bản thảo kết thúc với một thiết kế chìa khóa để vào hầm mộ, lối vào nằm trong nhà nguyện Phật giáo. Và ẩn sĩ còn lưu ý là bí mật này chỉ được truyền lại trong gia đình của ông từ người cha sang con trai cả.

Khi đọc bản thảo, lúc đầu Lưu nghĩ đây là những biểu hiện thất thường trong tâm trí của một ông già. Tuy nhiên, ông ta quyết định điều đó cũng đáng giá để ghé thăm Hán Dương, để xác minh ẩn sĩ Hán có thực sự thực hiện kế hoạch mà ông ta đã vạch ra hay không. Lưu sắp xếp cho Hán Dương Hoàng ở lại trong nhà của mình một tuần hay lâu hơn. Sau đó, Lưu phát hiện ra Hán không hề hay biết gì về kế hoạch của tổ tiên mình. Hán chỉ biết một điều là theo di ngôn từ ẩn sĩ Hán là ngôi nhà nguyện Phật giáo không bao giờ được đóng cửa và phải luôn luôn thắp sáng một ngọn đèn. Hán nghĩ rằng đây là một bằng chứng cho lòng sùng đạo của tổ tiên nhưng ý định thực sự của ẩn sĩ Hán là con cháu của mình có thể thông qua lối đi bí mật để vào hầm mộ bất kỳ lúc nào để đối phó với những trường hợp khẩn cấp, đột ngột. Một đêm, Lưu đã bí mật đến nhà nguyện Phật giáo. Sau đó, ông ta nhận thấy hầm mộ và mọi thứ khác viết trong bản thảo thực sự tồn tại như ẩn sĩ Hán đã miêu tả. Lưu nhận thấy sự qua đời đột ngột của ẩn sĩ Hán đã ngăn cản ông ta tiết lộ các bí mật cho con trai cả của ông là Hán Dương Hoàng. Nhưng bản thảo của ông đã được xuất bản chính xác theo những gì ông viết bao gồm cả trang cuối cùng với hình vẽ về ván cờ bí ẩn. Không có ai ngoại trừ Lưu Phi Bộ và người kỹ nữ đã chết biết được ván cờ vây đó chính là chìa khóa để vào hầm mộ ở nhà nguyện Phật giáo.

- Ẩn sĩ Hán là một người cực kỳ thông minh! – Tào Can kêu lên – Thực tế là ván cờ bí ẩn đó đã được xuất bản, bảo đảm là điều bí ẩn đó sẽ không bao giờ bị mất nhưng nếu không phải là người quen thì sẽ không thể nào biết được ý nghĩa thực sự của nó!

- Đúng vậy – Địch công nói - ẩn sĩ Hán là một người đàn ông khôn ngoan và rất uyên bác, một người đàn ông mà ta rất muốn gặp mặt! Nhưng điều này là không thể nào, bây giờ nói tiếp câu chuyện của chúng ta. Bây giờ Lưu đã có trong tay bảo tàng của Hán với một số vốn khổng lồ cần thiết cho việc tổ chức một âm mưu trên toàn quốc, đồng thời ông ta cần phải có một nơi lý tưởng để làm trụ sở bí mật và phòng hội đồng của phong trào. Ông ta đã xây dựng một ngôi biệt thự trên mảnh đất trống ở giữa ngôi biệt thự của Hán và nơi ở của ngài ủy viên Lương và có bốn người thợ đã làm một đường ngầm bí mật kết nối hầm mộ bí mật và khu vườn của ông ta. Ta nghĩ rằng sau đó Lưu đã giết chết cả bốn người thợ này vì chúng ta tìm thấy xương của bốn người đàn ông trong các lối đi bí mật.

Tuy nhiên, việc mở rộng âm mưu sẽ làm cho chi phí của Lưu tăng lên. Ông ta phải hối lộ cho các quan chức tham nhũng, phải trả lương cho những người lãnh đạo trong tổ chức và thuộc hạ của mình bằng tiền túi. Kho báu có lớn cỡ nào rồi cũng hết và ông ta buộc phải tìm kiếm nguồn thu nhập khác. Sau đó, ông ta lên kế hoạch để chiếm đoạt tài sản của ủy viên Lương. Ông ta lợi dụng việc tản bộ trong khu vườn của mình cùng với ông già Lương để làm quen với các thói quen của ngài ủy viên và tìm hiểu về gia đình nhỏ của ông ta. Khoảng nửa năm trước ông ta đã dụ ngài ủy viên vào lối đi bí mật và giết chết ngài ủy viên. Ông ta bỏ thi thể vào một quan tài ở đó, ta và Tào Can đã tìm thấy thi thể của ngài ủy viên. Từ thời điểm đó "Ủy viên" bị ốm, đôi mắt trở nên tồi tệ hơn và hay quên, phần lớn thời gian chỉ ở trong phòng ngủ của mình. Tất cả ngụy trang này nhằm để cho Lưu Phi Bộ đồng thời đóng hai vai trò. Ông ta cải trang trong hầm mộ sau đó thông qua khu vườn của mình để vào nhà ngài ủy viên. Căn phòng của Lương Phan và cặp vợ chồng già người hầu nằm ở đầu kia của biệt thự và cặp vợ chồng già này cũng lẩn thẩn do tuổi tác nên càng thuận lợi cho việc giả mạo của ông ta. Đôi khi trong những trường hợp bất khả kháng buộc ông ta phải lộ mặt nhiều hơn dự kiến. Điều này, cùng với những lần phải tham dự các cuộc họp của tổ chức Bạch Liên giáo mà ông ta là người lãnh đạo trong hầm mộ đã giải thích cho sự thủ thuật "biến mất" của ngài "ủy viên" và bắt đầu thu hút sự chú ý của các thành viên trong gia đình của mình mà như người khiêng kiệu đã từng nói với lão Hồng.

Cùng với tên tai sai Quan Duy Phong của mình, Lưu đã làm một nghiên cứu cẩn thận về số tài sản của ngài ủy viên sau đó bắt đầu bán ra. Bằng cách này Lưu có được một khoản tiền để hoàn thành công tác chuẩn bị cho cuộc khởi nghĩa. Tất cả mọi thứ diễn ra một cách tốt đẹp. Ông ta bắt đầu tham khảo ý kiến với những người trong liên minh của mình về thời điểm thích hợp để hành động. Ngay sau đó, rắc rối bắt đầu xảy đến. Nó bắt đầu từ cuộc sống riêng tư của Lưu. Nó mang

chúng ta đến với nàng kỹ nữ Hạnh Hoa hoặc gọi theo tên thật của cô là Phạm Hồ Y.

Chiếc thuyền đã dừng lại. Mã Tông ngồi bắt chéo chân ở phía đuôi thuyền. Anh và ba người khác chăm chú lắng nghe quan án. Địch công đẩy chiếc nón rộng vành lên và nói tiếp:

- Những âm mưu cũng đã lan tới tỉnh Sơn Tây. Một chủ đất ở Bình Giang họ Phạm đã trở thành một thành viên của Bạch Liên giáo. Nhưng sau đó ông đã ăn năn và quyết định tố cáo âm mưu của Bạch Liên giáo cho chính quyền. Tổ chức Bạch Liên giáo đã phát hiện ra điều đó và buộc ông phải tự tử sau khi buộc ông phải ký vào một tài liệu thú nhận tội chống lại chính quyền. Tất cả tài sản của ông rơi vào tay tổ chức Bạch Liên giáo, người vợ góa của ông, đứa con gái Hồ Y và đứa con trai bị tống ra khỏi nhà và trở thành kẻ ăn mày. Con gái của ông bán mình như một gái điếm hạng sang. Với số tiền có được sau khi bán thân cô đã mua cho mẹ mình một trang trại nhỏ ở Bình Giang và sau đó thường xuyên gởi thu nhập của mình cho mẹ cô nuôi đứa em ăn học. Những tư liệu này ta đã tìm thấy trong một báo cáo được gởi tới ngày hôm qua từ Bình Giang sau khi họ bắt giữ và thẩm vấn các lãnh đạo của Bạch Liên giáo nơi đó.

Phần còn lại của câu chuyện về cô ta có thể dễ dàng đoán ra. Trước khi cha cô qua đời, ông đã tiết lộ một chút gì đó về âm mưu của tổ chức Bạch Liên giáo, trong đó nhấn mạnh đến việc trụ sở chính của tổ chức đặt tại Hán Dương và người lãnh đạo là Lưu Phi Bộ. Cô gái can đảm và trung thành đó quyết tâm trả thù cho cha mình và phá tan âm mưu này. Đó là lý do tại sao cô ta yêu cầu được bán tại Hán Dương và chấp nhận Lưu Phi Bộ là người yêu của mình. Mục đích của cô là muốn từ hắn ta tìm được những bí mật của Bạch Liên giáo sau đó tố cáo hắn và tổ chức này cho chính quyền.

Cô ấy là một phụ nữ kỳ lạ, một người đẹp và có một cá tính mạnh mẽ đặc biệt. Ta nghĩ rằng gia đình cô ta ở Bình Giang là một gia đình nổi tiếng, cô đã được truyền từ người mẹ sang những bí mật về quyền năng huyền bí. Tuy nhiên, ta vẫn nghi ngờ việc cô có thể thành công trong việc khống chế được một người đàn ông hoàn toàn ích kỷ và đầy tham vọng như Lưu Phi Bộ, cô không có những điểm tương đồng nổi bật như Nguyệt Tiên, con gái của Lưu Phi Bộ.

Ta không hề giả vờ, các bạn của ta, để có thể hiểu và phân tích những thay đổi bất thường trong góc khuất của niềm đam mê của con người. Ta phải tự nhủ với bản thân mình để nói rằng tình yêu của Lưu dành cho con gái của mình đã vượt qua tình phụ tử, theo trật tự xã hội thiêng liêng của chúng ta một người đàn ông chỉ có thể yêu một người phụ nữ không quan hệ với anh bởi mối quan hệ máu mủ. Tình yêu nồng nàn của Lưu đối với con gái ruột của mình đã làm tổn thương

tâm hồn tàn nhẫn, lạnh lùng của ông ta. Ông ta đã phải chiến đấu với niềm đam mê tội lỗi của mình bằng tất cả sức lực của bản thân. Con gái của ông không bao giờ biết về điều đó. Ta không biết niềm đam mê này ảnh hưởng thế nào đến mối quan hệ của ông ta với vợ của mình nhưng ta sẽ không ngạc nhiên nếu cuộc sống gia đình của ông ta tràn đầy bất hạnh và căng thẳng. Tuy nhiên tình yêu của Lưu với nàng kỹ nữ Hạnh Hoa đã giải thoát cho ông ta khỏi những xung đột đang hoành hành trong tâm hồn của mình. Điều đó đã làm dậy nên một niềm đam mê mà có lẽ chưa bao giờ Lưu có được với bất kỳ người phụ nữ nào khác.

Trong các cuộc họp bí mật của họ, bây giờ chúng ta đã biết là diễn ra trong hầm mộ trong khu vườn. Hạnh Hoa đã biết được một số tin tức về Bạch Liên giáo từ người yêu của mình, trong đó có cả ý nghĩa bí mật của ván cờ vây. Lưu đã bày tỏ tình cảm của mình qua những bức thư. Ông đã phơi bày niềm đam mê ám ảnh ấy của mình thành những bức thư tình. Tuy nhiên ông đủ thông minh để không dùng thân phận thật sự của mình. Ông bắt chước nét chữ của Lương Phan, thư ký của ủy viên, mà ông đã quen thuộc nét chữ thông qua việc nghiên cứu các tài liệu về tài chính của ngài ủy viên. Có trời mới biết tại sao Lưu lại ký tên trên những bức thư tình mình viết bằng bút danh của Đặng, người yêu của con gái mình. Ta xin nhắc lại là những sự bốc đồng đen tối trong tâm hồn của mỗi con người đã vượt quá tầm hiểu biết của ta.

Lưu không bao giờ có ý định sẽ kết hôn với con gái của mình. Ông không thể chịu nổi ý nghĩ rằng cô sẽ rời khỏi mình và được sở hữu bởi một người khác. Khi cô rơi vào tình yêu với chàng tú tài họ Đặng, Lưu phản đối dữ dội và ra lệnh cho tên tay sai của mình là Quan Duy Phong vu khống giáo sư Đặng để tìm một lý do hợp lý hủy bỏ cuộc hôn nhân. Nhưng sau đó Nguyệt Tiên đã rơi vào đau khổ. Lưu không thể chịu đựng được khi nhìn thấy con mình không hạnh phúc như thế, với một nỗ lực to lớn ông đã đồng ý cuộc hôn nhân. Chúng ta có thể tin tưởng rằng sự cách biệt sắp xảy ra của Nguyệt Tiên đã làm Lưu đau khổ rất nhiều. Hơn nữa, qua những lá thư tình mà ông gởi cho nàng vũ công ông bắt đầu nghi ngờ ý định thực sự của cô ta vì sự tò mò của cô ta để có được thông tin về Bạch Liên giáo. Ông quyết định cắt đứt liên lạc với cô. Kể từ khi ông quyết định như thế, ông sắp mất đi hai người phụ nữ mà ông yêu, chúng ta có thể dễ dàng hình dung nội tâm của ông đã xao động như thế nào. Trên hết, lo lắng về tài chính của ông tăng lên theo từng ngày. Trong vai trò của "ngài ủy viên" ông đã bán đi phần lớn bất động sản của ủy viên Lương và ngày ấn định cho sự bùng nổ của cuộc nổi loạn càng đến gần. Ông cần tiền, rất nhiều tiền và cần có nó một cách nhanh chóng. Vì vậy ông đã lấy vốn của thuộc hạ của mình, ông chủ Quảng, và ra lệnh cho Khang Trọng thuyết phục anh trai mình cho Quan Duy Phong vay một khoản

lớn. Ta nghĩ rằng tình hình là như thế, nó xuất hiện khoảng hai tháng trước đây ngay sau khi chúng ta đến Hán Dương.

Địch công dừng lại một chút. Tào Can hỏi:

- Làm thế nào mà đại nhân phát hiện ra Khang Trọng là một thành viên của tổ chức Bạch Liên giáo!

- Chỉ vì hắn ta đã rất vất vả để bảo đảm vay được tiền – quan án trả lời – Điều này làm cho ta rất lấy làm lạ là một thương nhân giàu kinh nghiệm như Khang Trọng lại bảo lãnh một khoản vay lớn cho một người buôn bán nhỏ đáng ngờ là Quan Duy Phong. Ngay sau đó ta đã hiểu rằng Quan Duy Phong chính là một thành viên của tổ chức này, ta biết Khang Trọng cũng nằm trong tổ chức và cuối cùng là nỗ lực điên cuồng của Lưu Phi Bộ trong việc kiếm tiền mặt đã cung cấp cho ta một đầu mối quan trọng. Cùng với việc "mất tích" của Lưu và những căn bệnh đột ngột của ủy viên Lương đã dẫn ta đến việc khám phá ra việc mạo danh, ta kết nối sự thèm khát về vàng của ngài ủy viên già với nhu cầu về tiền của thành viên Bạch Liên giáo là Quảng. Ngài ủy viên tuổi tác đã cao nhưng lại điên cuồng trong việc kiếm tiền đã làm cho ta nghi ngờ và đưa ra kết luận là có sự giả mạo.

Tào Can gật đầu. Anh vuốt ve ba sợi lông mọc trên gò má trái của mình, Địch công nói tiếp:

- Bây giờ ta nói đến vụ giết nàng kỹ nữ, một vụ án phức tạp nhất mà tất cả chỉ trở nên rõ ràng đối với ta ở thời điểm cuối cùng. Nguyệt Tiên đã kết hôn với tú tài Đặng và ngày hôm sau thì bữa tiệc trên thuyền hoa diễn ra. Vì Lưu nghi ngờ nàng vũ công nên ông ta quan sát cô mọi lúc đêm hôm đó. Khi cô ta đứng giữa ta và Hán để nói về những âm mưu, Lưu đã đọc những lời nói từ đôi môi của cô. Nhưng ông ta đã đoán sai khi nghĩ rằng cô ta nói mọi chuyện cho Hán.

- Nhưng chúng ta nhất trí rằng không thể nào có sai lầm như thế - lão Hồng ngắt lời – cô ta nói chuyện với đại nhân mà.

- Ta đã nói rồi – Địch công nói với nụ cười buồn bã – Hãy nhớ rằng cô ta không nhìn vào ta khi cô ấy nói và cô nói rất nhanh. Do đó Lưu đã đọc nhầm chữ "đại nhân" thành ra "Dương Hoàng", tên của Hán (nguyên tác tiếng anh 'Your Honor' và 'Yung-han'). Điều này làm cho Lưu vô cùng tức giận, người tình của ông ta không những có kế hoạch phản bội ông ta mà còn tiết lộ nó với một tình địch bí mật khác, Hán Dương Hoàng. Việc cô gọi tên cá nhân của Hán chứng tỏ rằng cô đã quan hệ thân mật với anh ta ? Điều đó giải thích việc ngày hôm sau Lưu đã bắt cóc Hán và đe dọa ông ta. Và nó cũng giải thích lý do những lời cuối cùng của Lưu trước khi tự sát là nụ cười mỉa mai đối với tình địch của mình. May mắn thay, lời nhận xét của nàng vũ công về ván cờ vây đã không lọt vào mắt Lưu bởi vì thời điểm đó Ngọc

Thúy đã quay lại bàn của ta và che mất tầm nhìn của Lưu. Nếu Lưu đọc được câu nói thứ hai thì không nghi ngờ gì ông ta sẽ sơ tán trụ sở bí mật của mình trong hầm mộ ngay lập tức!

Kể từ khi nàng vũ công muốn phản bội ông ta, Lưu phải giết cô ngay lập tức. Ta có thể đọc thấy điều đó trong đôi mắt của Lưu khi ông ta xem cô múa. Ông phải giết cô và ông biết đó là lần cuối cùng ông nhìn thấy cô tỏa sáng rực rỡ. Có sự ghen ghét trong đôi mắt ông, sự hận thù khi bị người yêu phản bội, nhưng đồng thời cũng có sự tuyệt vọng sâu sắc của người đàn ông khi bị mất đi người phụ nữ mà ông ta yêu quý.

Ông chủ Phan cho Lưu một cái cớ tốt để rời khỏi phòng ăn. Ông đi kèm với Phan tới boong mạn phải. Trong khi Phan đứng dựa vào lan can cho "chó ăn chè" thì Lưu đi đến cửa sổ và vẫy gọi Hạnh Hoa, dẫn cô đến cabin. Ông đánh ngất cô ta, đặt chiếc lư hương bằng đồng vào tay áo cô rồi đẩy cô xuống nước. Sau đó, ông quay lại với Phan, lúc này đã thấy tốt hơn, và cùng nhau trở lại phòng ăn. Mọi người có thể tưởng tượng được tâm trí ông ta đã rối loạn thế nào khi biết được thi thể không chìm xuống đáy hồ và vụ giết người đã bị phát hiện.

Tuy nhiên, điều tồi tệ hơn còn xảy đến cho Lưu. Sáng hôm sau, ông biết rằng đứa con gái yêu quý của ông, Nguyệt Tiên, được tìm thấy đã chết trên chiếc giường cưới. Ông đã mất đi hai người phụ nữ thống trị đời sống tình cảm của mình. Hận thù điên cuồng xâm chiếm tâm trí ông, ông không chống lại tú tài Đặng mà chống lại cha anh ta, giáo sư Đặng. Niềm đam mê tội lỗi của ông đối với con gái mình làm cho ông "suy bụng ta ra bụng người" nên cũng nghĩ là giáo sư Đặng đã cưỡng gian Nguyệt Tiên. Đây là, ít nhất như ta nghĩ, là cách giải thích duy nhất cho lời buộc tội kỳ lạ của Lưu đối với giáo sư Đặng về cái chết của Nguyệt Tiên. Nguyệt Tiên chết đi là một cú sốc khủng khiếp đối với Lưu. Khi thi thể của cô biến mất một cách bí ẩn thì Lưu đã hoàn toàn mất kiểm soát đối với bản thân. Từ đó về sau Lưu không thể tự chủ được nữa, ông hoàn toàn không kiểm soát được hành động của mình.

Tên tay sai của Lưu, Khang Trọng, khai rằng Lưu đã ra lệnh cho toàn bộ thuộc hạ của mình tìm kiếm thi thể của cô con gái. Sau đó, ông ta bắt đầu cư xử rất lạ lùng khác với thường ngày làm cho Khang Trọng, Quảng và Quan Duy Phong bắt đầu lo lắng cho người lãnh đạo của họ. Họ cực lực phản đối việc Lưu bắt cóc Hán Dương Hoàng, họ nói rằng hành động đó quá mạo hiểm, việc giết chết cô vũ công đã là một lời cảnh báo đối Hán để ông ta không tiết lộ những gì mà cô vũ công đã nói với ông. Nhưng Lưu từ chối lắng nghe, ông muốn làm tổn thương tình địch của mình. Vì vậy, Hán đã bị bắt cóc và đặt trong một chiếc kiệu kín bởi thuộc hạ của Lưu, đi vòng vòng trong khu vườn của Lưu sau đó được đưa vào căn phòng bí mật dưới ngôi nhà của chính

mình mà không hề hay biết! Hán mô tả rất chính xác với ta về căn phòng hình lục giác đó, ông ta nhớ rất rõ ràng ông ta đã đi mười bậc cầu thang để từ đường hầm bí mật dẫn đến hầm mộ. Người đàn ông mang mặt nạ màu trắng chính là Lưu, người không bỏ qua cơ hội để làm nhục và ngược đãi người mà ông ta nghĩ là vì người này mà Hạnh Hoa đã phản bội ông ta.

Bây giờ chúng ta đã đi gần đến chặng cuối của câu chuyện buồn này. Thi thể của Nguyệt Tiên không tìm thấy, tiền bạc thiếu thốn đã làm cho Lưu túng quẫn và ông ta lo ngại rằng ta đã bắt đầu nghi ngờ ông ta. Bị dồn đến bước đường cùng, ông ta quyết định cho Lưu Phi Bộ biến mất và chỉ đạo các giai đoạn cuối cùng của âm mưu trong vai trò của uỷ viên Lương.

Ta bắt Quan Duy Phong trước khi Lưu thông báo cho y về kế hoạch mất tích của mình. Khi ta nói với Quan rằng Lưu đã bỏ trốn thì Quan tin chắc là Lưu đã từ bỏ kế hoạch đầy tham vọng của ông ta và Quan quyết định sẽ nói ra tất cả mọi thứ mình biết để cứu lấy tính mạng của mình. Nhưng thư ký của tòa án, là tay sai nằm vùng của Lưu trong tòa án của chúng ta, đã báo mọi việc cho Lưu và Lưu đã đưa chiếc bánh tẩm độc cho hắn để đầu độc Quan. Biểu tượng hoa sen trên chiếc bánh tẩm độc không phải là dành cho Quan, để nhắc nhở là tổ chức luôn có mặt khắp mọi nơi, mà là dành cho ta, để tạo cảm giác lo lắng và làm cho ta bị nhầm lẫn để ta không can thiệp vào mọi chuyện trong những ngày cuối cùng trước khi cuộc nổi dậy diễn ra.

Cùng đêm đó Lưu thông báo cho Quảng và Khang Trọng từ rày về sau họ phải liên lạc với ông ta tại nơi ở của ngày ủy viên. Quảng và Khang Trọng cũng là những người lãnh đạo trong tổ chức, họ tin rằng Lưu đã chết và Quảng sẽ lên nắm quyền lãnh đạo. Quảng đã đi vào hầm mộ để tìm tài liệu, nó sẽ giúp ông ta nắm quyền lãnh đạo toàn bộ tổ chức. Nhưng Lưu đã chuyển tài liệu đến giấu vào chậu cá vàng. Tào Can và ta đã rất ngạc nhiên khi bắt gặp Quảng trong căn phòng lục giác và y đã bị giết chết.

- Làm thế nào mà đại nhân biết được tài liệu được giấu trong chậu cá vàng ? – Triệu Thái hỏi với vẻ háo hức.

Địch công mĩm cười. Ông nói:

- Khi ta đến thăm cái gọi là ngài ủy viên và chờ tại thư viện của ông ta, những con cá vàng lúc đầu cư xử hoàn toàn tự nhiên. Ngay sau khi chúng thấy ta đứng cạnh cái chậu, chúng ngoi lên mặt nước để chờ được cho ăn. Nhưng khi ta đưa tay ra để chạm vào bức tượng đặt trong chậu thì chúng đột nhiên tỏ ra rất vui mừng. Điều đó làm ta rất bất ngờ nhưng ta cũng không suy nghĩ nguyên nhân tại sao. Tuy nhiên, sau khi ta đi đến kết luận rằng Lưu đã giả mạo làm ngài ủy viên già ta chợt nhớ đến sự việc đó. Ta biết rằng những con cá rất nhạy

cảm, giống như tất cả những vật nuôi, chúng không thích người khác thọt tay vào nước quấy rầy nơi ở của chúng. Ta nhận ra rằng chúng đã có kinh nghiệm từng bị người khác thọt tay vào bể cá làm việc gì đó quấy rầy nơi ở yên tĩnh của chúng. Vì vậy, ta suy luận rằng bức tượng đặt trong chậu cá có thể là một nơi cất giấu bí mật. Và khi biết vật quan trọng mà Lưu đang giữ là một cuộn tài liệu bí mật nhỏ thì ta cho rằng ông ta đã giấu nó ở đó. Đó là tất cả!

Địch công thu dây câu về và lại quăng ra để bắt đầu câu tiếp.

- Vụ án quan trọng này – lão Hồng nói với vẻ hài lòng – không nghi ngờ gì sẽ giúp đại nhân thăng tiến nhanh chóng!

- Ta thăng chức? – quan án hỏi với vẻ ngạc nhiên – Trời đất, không thể nào! Ta rất vui vì đã không bị cách chức! Ngài khâm sai đã khiển trách ta nặng nề vì đã phát hiện ra các âm mưu quá trễ, các tài liệu quyết định ta có thể tiếp tục được làm thẩm phán hay không thì các nhận xét cứ như các quân cờ đen và trắng, không chắc chắn điều gì cả! Chỉ có một lưu ý được thêm vào là ta đã phát hiện ra một tài liệu quan trọng vào thời điểm cuối cùng, điều này giúp cho các cơ quan xem xét đến việc khoan hồng cho ta. Một thẩm phán, các bạn của ta, có nghĩa vụ phải biết tất cả những gì xảy ra nơi địa phương mình quản lý!

- Phải – lão Hồng nói tiếp – dù sao đây là phần cuối của vụ án người kỹ nữ bị giết!

Địch công vẫn im lặng. Ông đặt cần câu xuống và trầm ngâm nhìn ra mặt nước trong một lúc lâu. Sau đó, ông chậm rãi lắc đầu và nói:

- Không, ta có một cảm giác rằng vụ án này vẫn chưa kết thúc, Hồng, thật đấy. Linh hồn của người kỹ nữ bị giết chết chứa đầy thù hận mà ta sợ rằng cái chết do tự tử của Lưu cũng không làm dịu đi được. Nó sẽ còn tồn tại như một biểu tượng của cái ác cho dù thân xác của nó đã chết đi. Những quyền lực tối tăm đó đôi khi sẽ nhập vào một xác chết và sau đó sử dụng nó cho mục đích nham hiểm của chúng.

Nhận thấy vẻ mặt bối rối của bốn thuộc hạ của mình, ông vội vã nói thêm:

- Tuy nhiên, những lực lượng ma quái mạnh mẽ đó chỉ có thể gây hại cho một người đàn ông đang nuôi dưỡng chúng bằng những việc làm đen tối của mình.

Quan án cúi người qua mạn thuyền và nhìn xuống nước. Ông lại một lần nữa nhìn thấy, dưới làn nước sâu thẳm, một khuôn mặt nhìn chằm chằm vào ông với đôi mắt vô hồn như trong cái đêm định mệnh trên chiếc thuyền hoa? Ông rùng mình. Ngước nhìn lên ông như đang tự nói với mình:

- Ta nghĩ rằng một người đàn ông có tâm hồn đen tối thích làm điều ác tốt hơn đừng nên đi lang thang một mình vào ban đêm trên bờ hồ này.

